

Giới thiệu Tình Yêu Và Thù Hận

Tình Yêu Và Thù Hận là tác phẩm của tác giả trẻ RiKa, thuộc thể loại ngôn tình nhưng lại có pha chút sự hài hước. Truyện đã full và có định dạng file prc có thể đọc truyện trên di động.

Nội dung câu chuyện có chút vô lý bởi một cô nhóc hậu đậu, hồn nhiên, vui tươi giữa hai chàng trai thanh tú. Một thì mưu mô, độc đoán, thích nổi loạn nhưng rất thông minh và khéo léo trong công việc. Một thì dịu dàng với mọi người xung quanh nhưng lại rất lạnh lùng với gia đình đặc biệt là cậu em trai.

Rồi một ngày, duyên số đã đẩy cô nhóc đến với cuộc đời của hai chàng trai và cũng đồng thời, duyên số ấy đã vô tình đẩy cô vào một thế giới khác... Khác hoàn toàn so với cuộc sống bình yên bên ngoài...

Liệu tình yêu của họ có tồn tại? Và nếu có thì sẽ bắt đầu từ đâu và kết thúc như thế nào? Hận thù của họ có nảy sinh? Khi họ biết được rằng, hai bên đều có một mối thù... chẳng bao giờ xóa bỏ...

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Và Thù Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Á... a... Trẻ học rồi, trẻ học rồi.... 6h35p rồi, phải nhanh lên mới được... Giày đâu rồi? Á... Quên cái cặp...

Tôi là một cô gái 17 tuổi hồn nhiên, vui tươi, rất trẻ con và... cũng rất hậu đậu. Hầu như mọi việc trong nhà, mẹ đều không cho tôi động tới với lý do khá là "dễ thương": Tốn tiền mua đồ mới. Ai bảo trời sinh cho tôi cái tính đó làm gì cơ chứ? Nó đã mang lại cho tôi khá là nhiều rắc rối và buổi sáng hôm nay là một bằng chứng thực tế nhất.

- Thừa mẹ con đi học... - Tôi gấp gấp nhét cái ở bánh mì vào cặp và vội chạy đi. Tôi vừa chạy vừa hy vọng rằng chiếc xe buýt đưa rước màu đỏ thân yêu của trường không bỏ rơi tôi. Á... Tôi suýt nữa đã hét ầm lên khi nhìn thấy hình bóng quen thuộc của chiếc xe đưa rước. Chạy, phải chạy thật nhanh, và... "Bụp... Á... Rầm..." Sau một tiếng động kinh thiên động địa đó, tôi mới nhận ra mình đang nằm dài dưới đất cùng với làn khói trắng của xe buýt theo gió đi xa mãi. Tại sao? Tại sao tôi lại không thấy em đá to to xinh xinh đang nằm ình trước mặt? Để hậu quả bây giờ tôi bị thương ở cái chân trái và chiếc xe yêu dấu đã rời xa tôi mãi mãi. Tại sao?... Tôi lê bước vào ghế chờ và chờ tuyến xe cuối cùng. Trong thời gian chờ xe, tôi kể thêm về hoàn cảnh của tôi nhé!

Tôi cũng như bao cô gái khác là đều có cha mẹ sinh ra, cũng có một mái ấm, cũng được sống trong tình thương của ba mẹ. Nhưng hạnh phúc ấy không kéo dài được bao lâu. Năm tôi lên 11, ba tôi đã rời xa cái hạnh phúc nhỏ này mà đi đến nay chưa về. Rồi năm tôi 12, anh hai tôi cũng rời xa hai mẹ con tôi mà đi theo một người lạ mặt. 5 năm, khoảng thời gian ấy tôi không được sống trong một hạnh phúc trọn vẹn như trước. Tôi sống với mẹ, hai mẹ con tôi cùng nương tựa vào nhau mà sống. Nhà tôi không giàu, nhưng mẹ vẫn chăm sóc cho tôi, lo cho tôi một cuộc sống đầy đủ cho đến tận bây giờ. Đó chỉ là một ký ức buồn thôi, còn vui thì nhiều lắm. Tính tình tôi rất là trẻ con, nhiều khi cái tính đó làm mẹ tôi cười ha hả cả ngày trời, nhờ đó mà gia đình có hai mẹ con tôi không bị thiếu hụt niềm vui, không cảm thấy buồn tẻ, cô đơn...

"Kết..." Chiếc xe buýt màu xanh đỏ trước mặt tôi. Đây chắc hẳn là tuyến xe cuối rồi. Tôi bước lên xe bằng cái chân cà nhấc, ông phụ xe đỡ tôi vào ghế dành riêng cho người già, trẻ em và người thương tật. Tôi đâu phải là người già, càng không phải là trẻ em, nhìn tôi trông giống người thương tật lắm à? Mà thôi, có ghế ngồi là được rồi, tôi mà ý kiến ý cò với ông phụ xe, ông mà nổi khùng lên, quãng tôi xuống xe thì khổ.

- Em gái đi đâu đây? - Ông phụ xe nhìn tôi cười cười. Tôi mặc đồng phục, ôm cặp không đến trường thì chẳng lẽ đi chơi? Nói thật, ông ấy đáng tuổi ba tôi đấy, nhưng mà tôi phải tung hô ông tí ti để ông không cáu với tôi:

- Dạ, trường An Phú chú ạ! - Đây không phải là tuyến xe tôi hay đi nên ông ấy không biết tôi đi đâu cũng phải thôi. ngồi ngắm nhìn trời mây đất một lúc thì xe dừng lại, ông phụ xe khều nhẹ tay tôi và bảo tôi xuống. Nhưng... nhưng... chưa tới trường mà. từ đây cách trường tôi còn một đoạn khá xa.

- Nhưng... chưa tới mà anh! - Tôi thắc mắc hỏi ông phụ xe, ông chỉ cười rồi đáp:

- Chỉ chờ em được tới đây thôi, xe phải qua kia đón khách rồi. - Ông vừa nói vừa chỉ tay phía bên kia đường. tôi chẳng thèm nhìn theo, tự biết thân phận mình mà lết xuống xe...

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Và Thù Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Cuộc Gặp Gỡ Xui Xẻo

“Cái xe chết tiệt, cái xe chết bầm, lấy hết của người ta 4000 vnd mà không chờ tới nơi tới chốn, đồ lừa đảo...huhu...”. Tôi vừa đi vừa nguyên rủa cái xe chết tiệt. Chân thì đá cục đá trước mặt. Chân tôi chỉ bị nhẹ thôi, nên tôi đủ sức để trả mỗi thù cục đá ban sáng đã hại tôi. Rồi đột nhiên...”
Véo...Choang”, tôi đá một cú quá mạnh khiến cục đá bay về phía trước và đập ngay vào kính chiếu hậu của một chiếc xe hơi gần đó khiến nó vỡ choang. “Tôi thề, tôi xin thề rằng tôi không cố ý, do lỡ chân thôi, tôi thề, đừng bắt tôi lên công an, hic...””. Tôi nhìn xung quanh rồi bước chậm thật chậm đi như người mới làm việc xấu. Cho đến khi qua khỏi chiếc xe hơi, tôi mới thở phào nhẹ nhõm, ung dung bước đi, bước độ ba bước thì...

- Này! Phá xe người ta xong rồi bỏ trốn à? – Tôi giật bắn người, run run quay lại. Trời, thì ra chỉ là một tên con trai bằng tuổi tôi, chắc hẳn định bắt tôi lại và giao cho chủ để lấy tiền hậu tạ chứ gì? Cảnh này tôi thấy nhiều trên tivi rồi. Không thể tha thứ cho mấy tên này được, và tôi ngán cổ lên cái:

- Xe của người ta chứ có phải là xe của anh đâu, sao lắm chuyện thế hả?

- Ai nói cô đây không phải xe tôi? – Nói rồi hấn lấy ra một cái gì đó trong túi quần và ấn vào một cái nút, cánh cửa xe tự động mở ra. Hấn ấn thêm cái nữa, xe tự động đóng vào. Khi nói thì ai cũng biết đó là cái điều khiển từ xa và cái đó ở trong tay hấn và tất nhiên đó là xe của hấn và cũng đồng nghĩa với việc, tôi phá xe hấn. Trời ơi, thật là thảm họa. Tôi thề là tôi không cố ý. Nhưng mà... hấn đâu có bằng chứng để buộc tội tôi, vậy là tôi vẫn có đường thoát.

- Anh cho rằng tôi phá xe anh, vậy bằng chứng đâu? – Tôi vẫn cố cái để giải thoát cho mình mặc dù đã vào tiết một khoảng 15p rồi.

- Có camera trong xe – Hấn điềm tĩnh đáp, không có gì có vẻ là lừa gạt cả. Vậy là hấn đã có bằng chứng. Hic...

- Tôi... tôi khô... không cố ý. – Tôi lắp bắp nói và sau đó xỏ ra một tràng những lời cầu xin đầy chân thành:

- Tôi không cố ý... đừng bắt tôi đền, nhà tôi nghèo lắm. Đừng bắt tôi lên công an,... xin anh đó... – Và chưa được sự chấp thuận của hấn, tôi đã phóng nhanh về phía trước, mặc cho cái chân đau thấu trời xanh, điều quan trọng bây giờ là phải chạy thoát khỏi hấn.

Chạy được một đoạn khá xa, tôi mới dừng lại và tôi mới nhận ra rằng, tôi đã chạy quá lố. Bây giờ phải quay lại. Khung cảnh này hơi xa lạ đối với tôi vì tôi chưa từng đi qua nó. Đi từng bước quay lại trường, tôi thăm nhủ nhất định về nhà sẽ dọn sạch sẽ hết mấy bọng sỏi đá xung quanh nhà và kết luận một mối thù riêng với chúng. Cổng trường An Phú hiện ra trước mắt tôi. Thảm họa thứ hai tôi đối mặt là bác bảo vệ khó tính. Bác ấy không bao giờ dung tha cho những kẻ đi học trễ như tôi, cho nên tỉ lệ tôi được vào học là rất thấp. Tôi đánh bạo đến gần cửa sổ phòng bảo vệ, bác bảo vệ thò đầu ra và khó chịu hỏi:

- Có chuyện gì? – Rồi tôi chưa kịp trả lời thì bác ấy đã mắng xa sà:

- Lúc nào cũng trễ học, không biết mấy cô mấy cậu học hành kiểu gì nữa, mà phù hiệu đâu? – Bác ấy chỉ tay vào một góc áo tôi. Tôi nhớ là sáng nay tôi có gài cái phù hiệu vào áo rồi mà. Sao giờ lại không có? Thấy bộ dạng ngờ ngác của tôi, bác bảo vệ khẽ cười và lắc đầu rồi bảo:

- Thế sao đi học trễ đây?

- Dạ... em ngủ quên. Á...không..Úmnh... ơ... – Tôi đau khổ hoạt động cái đầu hết công suất để tìm ra cái lý do khác. Tôi thầm trách bản thân mình quá ngốc, tự nhiên khai ra cái lý do mà bác bảo vệ ghét nhất. Lần này không được vào trường là cái chắc. Tôi đang nhăn nhó vì đau khổ thì bác bảo vệ bật cười ha hả và nói:

- Khá khen cho chị đấy, thật thà lắm... thôi, vào đi. Lần sau mà còn đi trễ với lý do ấy nữa là ở nhà ngủ luôn nhá! – Không thể tả nổi sự vui mừng trong tôi. Tôi vọt chạy vào khi bác bảo vệ vừa mở cửa và hớn hờ đi về lớp.

Tôi khá yên tâm vì đây là tiết của cô chủ nhiệm, cô ấy rất hiền và dễ tính. Tôi bước vào và nói thật nhỏ:

- Thưa cô... cho em vào lớp. – Cô quay lại, khẽ nhủ mày nhìn tôi rồi cô cũng gật đầu đồng ý. Thêm một lần nữa, tôi hớn hờ bước đến cái bàn cuối yêu dấu có con nhỏ bạn thân. Và... niềm vui ấy rớt đập xuống mặt đất khi chỗ ngồi của tôi đã bị xâm chiếm, kẻ xâm chiếm không ai khác đó chính là kẻ hời sáng tôi mới gặp và tôi đã phá xe của hấn. Tôi liền chạy đến bên kia, định bụng sẽ cho con nhỏ bạn ngồi giữa để che cho tôi. Vừa đến nơi thì, con Lam (bạn thân tôi) đang trong tình trạng “bất di bất dịch”. Tôi biết tính nó rất hám trai, thấy trai đẹp là luôn ở trong tình trạng này. Tôi vỗ mạnh vào lưng nó một cái đau điếng, cuối cùng nó cũng chút phản ứng, quay lại nhìn tôi bằng con mắt mơ màng, nó hỏi:

- Có gì không?

- Có, nép qua cho tao ngồi với. – Nhận thấy được lợi cho mình, con bạn liền nép qua, chừa cho tôi một khoảng khá rộng, rồi vui sướng tiếp tục chìm đắm vào việc ngắm trai của nó. Tôi thì khổ sở vì phải trốn sau lưng nhỏ bạn để tránh ánh nhìn sát khí của hấn.

Năm tiết học trôi qua khá là mệt mỏi đối với tôi, tôi cảm thấy hình như hấn nhìn tôi đầy sát khí trong cả năm tiết. Đến giờ ra chơi cũng vậy, và bây giờ là tôi đang chờ xe buýt, tôi cũng có cảm giác như bị theo dõi. Hấn ám ảnh tôi cả trong đầu và cảm giác sao? Đang suy nghĩ mông lung thì một cơn gió mạnh thổi qua và một tờ giấy từ đâu đập vào mặt tôi. Bực mình, định vứt đi thì một dòng chữ đập vào mắt tôi khiến tôi khựng lại:

- Tuyển- Giúp- Việc – Tôi đọc rõ to từng chữ. Rồi tờ mớ liếc mắt xuống phía dưới. “Mức lương một tháng 7 triệu?” Tôi suýt chút nữa đã hét lên vì quá bất ngờ. Mức lương của người giúp việc đây sao? Số tiền 7 triệu quả thật rất lớn đối với gia đình tôi. Tôi bắt đầu quan tâm đến tờ giấy này rồi đây! Tôi lia mắt đi thật nhanh. Lầm nhăm một số thông tin quan trọng để bộ não có thể tiếp thu và ghi nhớ tốt hơn. Tôi vui mừng trở về nhà và hớn hờ reo lên như

một đứa trẻ khoe điểm 10 với mẹ:

- Mẹ oiii... Có việc làm rồi, mẹ cho con đi làm nha mẹ!... – Trong khi tôi nhảy tung tung vì vui mừng thì mẹ đã giật phất tờ giấy tôi đang giờ giờ trên tay. Mẹ tôi đọc từng chữ trên tờ giấy tuyển dụng:

- Chúng tôi cần tuyển 100 người giúp việc tuổi từ 16 đến 24. Yêu cầu: Chăm chỉ, biết nghe lời, có sức khỏe tốt và được gia đình cho phép ở lại chỗ làm (1 tháng về nhà 2 lần). Mức lương... – Đọc đây, mẹ tôi bỗng đứng im hẳn. Tôi thấy lạ, quay sang nhìn thì thấy mẹ đang run run cầm tờ giấy, không nói nên lời. Tôi biết mẹ shock lắm khi nhìn thấy một con số lớn như thế. Chắc mẹ sẽ cho tôi đi làm thôi. Với số tiền lớn như thế này mỗi tháng, hai mẹ con tôi không còn lo miếng cơm manh áo nữa. Tôi đánh bạo, hỏi mẹ:

- Cho con đi làm nha mẹ. – Tôi cứ tưởng mẹ sẽ vui vẻ gật đầu đồng ý mà cho tôi đi. Ai ngờ, mẹ tôi tức giận nói:

- Con hậu đậu như thế thì làm được gì? Mẹ vẫn còn đủ sức nuôi con nên con không cần phải lo mấy việc vớ vẩn ấy đâu. – Nói rồi, mẹ tôi quay gót vào trong. Tôi biết là tôi hậu đậu, chẳng làm được gì. Nhưng ít ra tôi rửa chén cũng không đến nỗi vỡ tan tành. Lau nhà, trượt té cũng không đến nỗi bị chấn thương. Nấu cơm cũng không đến nỗi khét nguyên nồi. Nói chung là tôi làm được mấy việc này. Sao mẹ có thể cho tôi là kẻ vô dụng như vậy được? Không được, tôi phải chứng tỏ cho mẹ thấy, tôi không phải là một đứa vô dụng, không phải là một đứa hậu đậu như mẹ nghĩ. Tôi nhất định phải xin mẹ làm công việc có mức lương không lồ ấy mới được.

Và thế là cả buổi chiều hôm nay, từ rửa chén đến lau nhà, nấu cơm, quét sân (à, tiện thể vất đầu luôn mấy cục đá),... nói chung là tất cả các công việc nữ công gia chánh trong nhà đều được tôi làm thật cẩn thận từ li ti. Và trong lúc tôi làm việc, tôi chợt thấy mẹ tôi cười...

Tối... 9.00 pm

Nhân lúc hai mẹ con quây quần xem tivi. Tôi đánh liều xin phép mẹ một lần nữa. Tưởng sắp nghe một trận lời đanh từ mẹ, ai ngờ bà chỉ nhẹ giọng rồi hỏi tôi:

- Con có chắc là con làm được không? – Hình như mẹ đã hơi tin tưởng việc quyết tâm khắc phục tính hậu đậu của tôi rồi. Tôi đáp lại, giọng chắc nịch:

- Con làm được mà, với lại con cũng muốn tự lập. – Tôi thấy mẹ khẽ gật đầu rồi hỏi tiếp:

- Thế còn việc học? – Việc học? Ừ nhì, còn việc học thì sao? Quả thực tôi chưa nghĩ đến vấn đề này. Hình như, trong tờ giấy có đề cập tới vấn đề này thì phải. Tôi vội chạy đi lấy tờ giấy và đọc thật kĩ. Quả thật có đề cập đến. Tôi hớn hờ chỉ tay cho mẹ dòng chữ được in đậm, tôi đọc to:

- Những ai chưa hoàn thành việc học, chúng tôi sẽ trợ cấp cho các em tiếp tục đi học trong một ngôi trường mới. – Đọc xong, tôi nhìn mẹ như chờ đợi. Hình như bà còn phân vân, do dự việc có cho tôi đi hay không. Suy nghĩ một hồi, mẹ tôi bỏ vào trong, trước khi đi, bà đã nói:

- Con cứ đi. Có thể con sẽ tìm được... Mà thôi, nhớ về thăm mẹ là được rồi! – Mẹ tôi dường như định nói gì đó. Sẽ tìm được gì trong đó? Không lẽ là tiền, thì tất nhiên là sẽ kiếm được tiền rồi, mẹ thật là... Tôi vừa vui vừa buồn. Mẹ cho phép rồi, có nghĩa là tôi được đi, nhưng tôi đi rồi, ai chăm sóc cho mẹ đây? À, con Lam, nhà nó sát cạnh nhà tôi. Ngày mai tôi sẽ nhờ nó vậy. Nghĩ rồi, tôi về phòng và chìm trong giấc ngủ, hy vọng ngày mai sẽ là một ngày chủ nhật thật đẹp...

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Và Thù Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Lên Đường

Sáng 5 giờ...

Sương mù vẫn còn dày đặc. Tôi nhẹ nhàng bước ra sau nhà hít thở bầu không khí trong lành của buổi sáng mà đã lâu tôi không được hít thở. Cảm giác thật dễ chịu. Từng cơn gió nhẹ thổi qua, lạnh buốt cả cơ thể tôi. Chẳng biết vì trời lạnh hay vì sự lạnh lẽo, cô đơn trong lòng tôi. Hôm nay phải xa mẹ rồi, xa mẹ cũng đồng nghĩa với việc tôi phải tự chăm sóc bản thân của mình. Sẽ không còn ai đánh thức tôi dậy mỗi sáng, sẽ không còn ai chăm sóc cho tôi hàng ngày và sẽ không còn ai dễ dàng tha thứ mọi lỗi lầm của tôi như mẹ nữa.

Tôi khẽ thở dài, bước vào nhà, nhẹ nhàng thu xếp quần áo. Chợt, hai hàng nước mắt lăn dài trên má tôi. Nhớ lắm chứ, ai xa mẹ mà chẳng như thế. Tôi khẽ gạt nước mắt và tự nhủ mình rằng: "Phải mạnh mẽ lên! Đã đến lúc phải tự lập, phải rời xa vòng tay mẹ rồi." Nghĩ rồi tôi lại phì cười. Tôi là một con nhóc Lâm Gia Hân ngốc nghếch, hậu đậu và trẻ con chẳng lo chẳng nghĩ gì nhiều sao tự dưng hôm nay lại nói những lời như thế, thật là... Tôi nhẹ nhàng kéo vali đi, tôi không muốn đánh thức mẹ dậy để tạm biệt bởi vì, tôi không muốn mẹ thấy tôi khóc, không muốn mẹ thấy tôi yếu đuối, tôi vội kéo vali đi vì nghe tiếng mẹ gọi. Tôi chẳng hiểu tại sao mình lại tránh né mẹ như thế. tôi khẽ lắc đầu thở dài và bước đi.

Trong lúc này, mẹ của Gia Hân đang đứng ngoài cổng nhìn đứa con gái bé bỏng dần đi khuất. Bà mỉm cười gật nhẹ đầu rồi ngược lên bầu trời và nói:

- Con gái ta đã lớn rồi, ông có thấy không? Ông hãy dõi theo nó giúp tôi nhé! - Nói rồi bà quay vào nhà với nụ cười còn ở trên môi.

Trời bây giờ cũng đã hừng sáng, tôi mãi đến bây giờ vẫn chưa đón được xe buýt. Tại sao tôi đưa tấm bản đồ cho bác phụ xe buýt nào thì bác này cũng trao cho tôi ánh mắt ái ngại và câu nói "Không". Tôi chán nản ngồi xuống ghế chờ tuyến xe cuối cùng, lấy mũi giày đi di xuống đất về cho đỡ chán, đang vẽ thì có một giọng nói vang lên:

- Có đi xe không? - Tôi ngược lên nhìn, một chiếc xxe buýt đỏ xịt trước mặt tôi. tôi vội vàng kéo chiếc vali đến đồng thời đưa tấm bản đồ cho ông ấy, lòng thầm cầu nguyện lần này hãy cho tôi lên xe. Ông phụ xe cầm tờ bản đồ chăm chú nhìn rồi nhìn tôi một lượt như so sánh xem tôi và tờ giấy có phải là chị em không. Bác ấy chán chừ rồi kéo tôi lên xe và nói: - Lên xe đi.

Tôi hớn hờ bước lên xe, vừa lên vừa cảm ơn bác tài rồi rít chẳng khác nào con dờ hoi, ai đòi đi xe phải trả tiền mà cảm ơn tài xế chứ. Tôi chẳng buồn suy nghĩ nữa, đi lần xuống phía dưới kiếm cho mình một chỗ ngồi gần cửa sổ để có thể thỏa mãn cái tâm hồn bay bổng của mình. đang ngắm nhìn bầu trời qua ô cửa thì một tiếng nói nhẹ nhàng phát ra ngay cạnh tôi, theo phản xạ tự nhiên tôi liền quay sang nơi phát ra tiếng nói ấy. Một bà lão hiền từ với mái tóc điểm bạc, đôi mắt tinh anh nhìn tôi cùng giọng nói trầm, đều, bà nhìn tôi mỉm cười rồi nói:

- Cháu đến biệt thự nhà họ Hoàng? - Với câu hỏi đầy ẩn ý của bà thì tôi chẳng biết phải trả lời thế nào nữa. Ý bà muốn nói là cái biệt thự mà tôi muốn xin vào làm việc hay biệt thự nào khác?

- Cháu muốn đến biệt thự này? - Không đợi tôi trả lời, bà liền hỏi tiếp và đồng thời rút trong túi ra một tờ giấy. Tôi nhìn chăm chăm vào tờ giấy bà đưa. Nó quả thực rất giống tờ giấy của tôi nhưng cũ hơn một chút. Tôi khẽ gạt đầu với bao nhiêu câu hỏi tự đặt ra cho mình.

- Biệt thự nhà họ Hoàng... hahaha... - Bỗng nhiên bà ấy phá lên cười, một nụ cười đầy sự khinh bỉ và bí ẩn.

- Biệt thự nhà họ Hoàng... Một nơi tàn khốc và khắc nghiệt, mặc dù họ cho ta một mức lương không nhỏ nhưng muốn có được mức lương ấy hằng tháng không phải chuyện dễ dàng gì. Ta thực sự không muốn bắt cứ một ai sa vào sự khắc nghiệt ấy ở biệt thự họ Hoàng, nhưng nếu cháu có đủ lòng can đảm, sự chịu đựng thì ta không ngăn cản. - Bà nhìn thẳng vào mắt tôi, ánh mắt ấy nửa như ngăn cản, nửa như tin tưởng rằng tôi sẽ làm được. Tôi khẽ cúi đầu để né tránh, thực sự tôi không biết mình có đủ can đảm để làm được hay không, nhưng quyết tâm của tôi đủ vững chắc để có thể bước tiếp mặc dù nó có tàn khốc như lời bà kể, tôi sẽ cố gắng để có số tiền 7 triệu hằng tháng, vì sao tôi lại làm thế ư? Đó cũng chính là câu hỏi mà tôi đang tìm kiếm câu trả lời trong suốt thời gian kể từ ngày tờ giấy ấy đến tay tôi, nhưng câu trả lời cho tất cả, tất cả câu hỏi trong lòng tôi đều được giải đáp khi sáng hôm nay, trong lúc dọn đồ tôi vô tình thấy được một vật, vật mà mẹ tôi đã nhiều lần cất giấu mỗi khi bắt gặp tôi. Vật ấy nhỏ bằng cuốn sổ tay được mẹ bao bọc cẩn thận và đặt dưới đáy tủ. Vốn sẵn tính tò mò, tôi mở ra xem và đã khựng lại trong vài phút. Sừng sờ... đau lòng... Tất cả các cảm xúc tôi tề nhất đang dâng trào trong lòng tôi. Tôi quả thực là một con ngốc, ngốc nhất thế gian này. Tại sao tôi không thể hiểu được với mức lương công nhân thì làm sao có thể nuôi nấng, cho tôi một cuộc sống đầy đủ được nếu không có số tiền 10 triệu mà mẹ vay của bọn cho vay nặng lãi chứ? Số tiền ấy tính đến nay đã lên đến 25 triệu. Tại sao mẹ không nói với tôi? Mẹ phải chịu khổ vì tôi rồi, vậy mà bấy lâu nay tôi vẫn vô tư, chẳng phụ giúp gì cho mẹ cả, và đây chính là cơ hội để tôi trả ơn, báo hiếu cho mẹ. Tôi nhất định phải làm việc ấy ở biệt thự nhà họ Hoàng.

Tôi quay sang bà lão, nói với giọng chắc nịch:

- Cháu sẽ làm ở biệt thự nhà họ Hoàng, nhất định là thế. - Chẳng biết tôi lấy đâu ra dũng khí để nói như thế nhưng tôi chỉ biết rằng lúc này mọi người đều hướng ánh mắt khó chịu về phía tôi như thể tôi làm phiền họ vậy. Trong khi tôi còn chưa hiểu gì thì bà lão bên cạnh đã phì cười và nói;

- Cháu có ý chí như thế là tốt, nhưng cháu nên nhớ đây là xe buýt, không phải là nhà của cháu nên cháu đừng hét to như thế! - "Ồ? lúc này tôi hét to làm ả? Thế thì xin lỗi bà con nhiều" tôi nghĩ thầm rồi gãi đầu cười trừ, nhìn mọi người trên xe bằng ánh mắt tạ lỗi rồi cúi đầu ngồi yên.

Đang ngồi cúi mặt chẳng biết phải làm gì thì ông phụ xe gọi tôi xuống. Tôi bước xuống xe không quên chào bà lão rồi nhìn xung quanh, hai bên toàn là rừng, trước mặt là núi. Đừng nói đây là đường cùng nhà. Thật sự là không có một con đường nào để con đường càng ngày càng hẹp hơn. Không thể nào tôi đi lạc được, tôi đã đưa cho tài xế xe bản đồ rồi mà, không lí nào lại đi sai đường được. Để cho chắc đi nữa ngoại trừ... Một con đường mòn trong khu rừng đầy dây cao su, đó là con đường duy nhất. Tôi đánh liều đi theo con đường mòn ấy, hình như nó dẫn lên núi thì phải. Càng đi sâu, cây cối càng trở nên rậm rạp và chắn hơn, tôi mở tờ giấy tuyến dụng có in bản đồ ra mà xem. "Thật kì lạ, đi trên con đường mòn, băng qua rừng cao su, đi tiếp một đoạn đường lộ sẽ tới", tôi nghĩ, chân vẫn bước thẳng về phía trước...

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Và Thù Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Trong Cái Rủi Cũng Có Cái May!

Tôi thầm đọc những chỉ dẫn khó hiểu này rồi lại đi tiếp cho đến khi...Con đường hoàn toàn bị chặn bởi một đồng đất đá chắn ngang đường, hình như là do sạt lở núi thì phải. Thế là đường cùng rồi, biệt thự gì chứ, chỉ toàn là lừa gạt cả. Haiz... tôi thật quá ngốc khi tin cái tờ giấy này đây.

Tôi bực mình đi ra trở lại và... "Bụp... Á...". Cái bản năng hậu đậu của tôi lại tái phát. Sao tôi có duyên với đá thế nhỉ? Bằng chứng là cục đá nằm ĩnh ra trước mặt mà tôi vẫn sa chân vào và kết cục là, chân tôi máu chảy ra không ngừng mà tôi thì lại không mang theo bông băng cá nhân, tôi cố gắng đứng dậy nhưng cái chân không tài nào cử động được, cứ như thế này chắc tôi phải chết rũ trong này luôn quá.

- Em đứng lên được chứ? – Tôi đang loay hoay không biết làm sao thì một giọng nói của con trai vang lên. Đừng nói trong hoàn cảnh này mà gặp phải mấy tên dê già nhà, đòi tôi đến đây là tàn. Tôi ngược lên nhìn kẻ đã cất tiếng hỏi tôi. Một người con trai trẻ tuổi, gương mặt hiền lành, không có vẻ gì là dê già cả. Tự nhiên tôi có cảm giác thân thiện làm sao. Tôi khẽ lắc đầu như trả lời câu hỏi của anh ta vừa nãy.

- Nắm lấy tay ta. – Giọng nói trầm ấm của anh ta làm tôi như bị thôi miên, răm rắp làm theo. Anh ta kéo tôi lên và đỡ tôi đến một bãi đất sạch sẽ hơn là cái bãi đá đáng ghét kia. Tôi bây giờ giống như một chú cún con, cứ ngồi yên để cho anh ta buộc cái khăn vào chân để cầm máu. Rồi, anh ta bỏ đi, bỏ tôi bơ vơ giữa chốn không người này. Tôi thầm oán trách anh ta không ngọt, đã làm ơn thì làm ơn cho trót đi. Giờ lại bỏ tôi nơi đây không khác nào hại tôi. Đang thăm nguyên rủa cái tên con trai lúc nãy lúc nãy và thầm trách cái số đen đui của mình thì:

- Em đi theo ta – Một giọng nói trầm ấm vang lên. Thì ra là anh ta, tôi cứ tưởng anh ta bỏ tôi ở lại đây chứ. Nhưng tôi chẳng tài nào đứng lên được. Tôi khẽ lắc đầu, không đứng lên. Rồi đột nhiên, anh ta bật cười nhẹ và ngồi xuống bên cạnh tôi như có ý bảo tôi hãy quàng tay vào vai để anh ta dìu đi. Tôi ngoan ngoãn làm theo cho dù lương tâm đang không ngừng gào thét: “Đừng đi”.

Anh ta dìu tôi ra đường lớn rồi ra hiệu gì đấy với một người đàn ông chừng 40 tuổi. Ngay lập tức, tôi bị người đàn ông ấy dìu vào xe rồi ông ta hỏi tôi khi đã yên vị trên ghế lái:

- Tôi được lệnh chờ cô về. Xin cho tôi biết nhà cô ở đâu?

- Ở... ở... – Không hiểu sao tôi lại cứ như gà mắc thóc ấy. Đầu óc tôi bây giờ hoàn toàn trống rỗng. Chỉ nhớ được việc cái chân đang đau thấu trời, bất giác tôi hỏi ông ta:

- Chú biết chỗ này không? – Tôi chia tờ giấy ra cho người đàn ông xem, lòng thầm nghĩ: “Chắc anh ta cũng sẽ hỏi đây là đâu cho mà xem”. Vừa mới dứt suy nghĩ thì... tạm gọi là chú tài xế đã bật cười ha hả làm tôi ngẩn tò te, chẳng hiểu gì cả.

- Cô muốn đến chỗ này à? Tôi rất sẵn sàng chờ cô đi. – Chú tài xế nói xong lại bật cười tiếp, chú quay xuống nhìn tôi như chờ câu trả lời. Tôi chỉ biết gật đầu thay cho lời nói. Thật vui là tôi không bị mắc lừa, nhưng sao chú tài xế lại chờ tôi về hướng ngược lại thế này, không phải là đi hết đường mòn à? Tôi đang thắc mắc thì chú tài xế liền nói:

- Tờ tuyên giúp việc đây là tờ của 50 năm về trước rồi, không hiểu sao lại trong tay cô, thành ra cô đi sai đường là phải. – Sao chứ? 50 năm về trước? Vậy thành ra, cái bản đồ ấy là bản đồ của 30 năm về trước? Vậy tại sao nó lại lọt vào thế kỷ 21 được chứ. Thắc mắc của tôi ngày càng lớn, dường như chú tài xế thấy được những thắc mắc của tôi, chú nói:

- Không biết bác quản gia làm sao mà để lẫn mấy tờ giấy tuyên giúp việc từ 50 năm về trước vào đồng giấy tuyên năm nay nữa. Tờ 50 năm về trước và năm nay đều giống nhau, chỉ khác cái bản đồ thôi. Vì cách đây khoảng 5 năm, có một vụ sạt lở núi chặn ngang con đường duy nhất dẫn tới biệt thự. Cho nên ông chủ đã bảo chúng tôi mở một con đường khác và nó chính là con đường này này. – Chú tài xế chỉ tay con đường phía trước cho tôi. Đó là một con đường được trải bê tông, hai bên là hai hàng cây xanh um, đúng là con đường dẫn vào biệt thự có khác, đẹp hơn con đường bên ngoài nhiều, không hề có ổ gà ổ vịt gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Và Thù Hận* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Biệt Thự Nhà Họ Hoàng

Xe đỗ trước một cái cổng to, bác tài xế ngồi trong xe ấn ấn cái gì đó lập tức cánh cổng từ từ mở ra. Tôi thật chẳng hiểu hiện giờ đang nổi lên phong trào gì đây nữa, phong trào điều khiển từ xa à?

Xe vừa chạy vào khoảng khuôn viên rộng trong biệt thự thì ngay lập tức, từ trong nhà khoảng mười giúp việc đi thành hai hàng thẳng tắp bước ra rồi cung kính cúi đầu. Tôi chẳng hiểu mô tê gì cả, có lẽ đây là cách đón tiếp khách của họ? Tôi khó nhọc lết xác ra khỏi xe thì ngay lập tức cả mười giúp việc cùng đồng thanh hô to:

- Chào cậu cả đã về! - O' Họ... họ đang chào tôi hay là họ... đang chào một ai khác? Khi một ai đó chào mình mà lại gọi sai giới tính thì theo phản xạ tự nhiên, người được gọi sẽ ngay lập tức nhìn xung quanh xem có ai không và tôi cũng không ngoại lệ.. Tôi ngơ ngác nhìn xung quanh xem có ai ra dáng là cậu cả không mà họ lại chào như thế. Ở đây, ngoài tôi, bác tài xế thì còn có hai hàng cây phong lá đỏ thẳng tắp và hai dãy hoa hồng ngoài cổng, chẳng có ai ra dáng cậu cả mà họ đang chào cả. Tôi bỗng dưng cảm thấy khó xử khi mà cả mười giúp việc đều cúi đầu mãi, không ngẩng lên để nhìn cho rõ tôi không phải là cậu cả của họ. Tôi đưa ánh mắt cầu cứu về phía bác tài xế, bác ấy chỉ khẽ mỉm cười rồi bước đến chỗ một chị giúp việc và thì thầm gì đấy, chị ta ngẩng lên nhìn tôi với vẻ mặt không mấy vui vẻ lắm rồi cứ như hiệu ứng domino, cả mười người lần lượt ngẩng mặt lên nhìn tôi và tức giận bỏ đi không nói một lời.

Tôi nhìn theo họ rồi bỗng nhiên cảm thấy áy náy. Dù gì thì tôi cũng mới vào làm việc mà đã để cho mọi người tức giận như thế, tôi quả là có lỗi.

- Bạn đi theo mình! - Bỗng dưng, có một cô gái, dường như trạc tuổi tôi chạy tới và kéo tôi đi. Cái chân bị vấp té lúc nãy đang dần cầm được máu bị tác động mạnh làm máu dần tuôn ra, thấm đỏ cả áo khăn. Tôi gần như sắp hét lên vì cơn đau đang dần len lỏi khắp cơ thể nhưng... tôi không muốn làm thêm bất kỳ người nào ở đây ghét tôi nữa. Tôi đành cắn răng, chịu đựng để cho cô ấy kéo tôi đi.

Đến một căn phòng trên lầu 3 của biệt thự, cô ấy đẩy tôi vào trong và đóng sầm cửa lại rồi nói vọng:

- Bạn mau thay bộ đồ mà mình để trên giường ấy vào đi, mau lên nhé!

Do bị đẩy vào phòng bất ngờ, tôi loạng choạng bám vào thành giường, suýt ngã. Khẽ nhăn mặt vì cái chân đau, tôi ngồi phịch xuống giường, dắc mắt tìm tòi. Ngược nhìn căn phòng, nói chung chẳng có gì là đặc biệt. Căn phòng chỉ là một màu vàng đơn thuần, cửa sổ nằm ở phía mặt trời mọc để ánh sáng dễ dàng soi vào và điểm thêm tại góc phòng là một chậu cây xanh để không khí trở nên dễ chịu hơn. Tôi mãi lo quan sát căn phòng mà quên mất cô bạn đang đứng đợi ở ngoài chờ mình, cho đến khi cô ấy hết kiên nhẫn mà gõ cửa gọi tôi:

- Bạn thấy xong chưa? Mau lên đi! - Tôi giật mình bởi tiếng gọi gắt gỏng của cô bạn bên ngoài, vội thay nhanh bộ đồ trên giường vào rồi mở cửa bước ra. Vừa mới đặt chân ra khỏi cửa thì ngay lập tức, cô bạn ấy (lại) kéo tôi chạy xuống lầu, vừa chạy vừa giới thiệu bản thân mình:

- Tớ là Trúc Ly, 17 tuổi. Rất vui khi được làm quen với bạn! Chúng ta phải mau lên thôi, bà quản gia đang rất tức giận khi phải chờ đợi đấy! - Trúc Ly nói một hơi rồi quay lại mỉm cười với tôi khiến tôi đang nhăn mặt (vì chân đau) phải lập tức nặn ra một nụ cười đáp trả.

Đến tầng trệt, Trúc Ly kéo tôi hòa vào dòng người đang đứng xếp thành từng hàng thẳng tắp rồi bảo tôi hãy đứng yên ở đây và yên lặng rồi Trúc Ly đứng cạnh tôi, không nói một lời nào...

Giới thiệu nhân vật: Lê Trúc Ly, 17 tuổi, nhanh nhẹn, tháo vát. Cũng là giúp việc mới của nhà họ Hoàng, sau này là bạn thân của Gia Hân.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Và Thù Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Cuộc Thi

Không khí xung quanh của biệt thự bây giờ không còn ồn ào, tấp nập như trước mà thay vào đó là một sự yên lặng, yên lặng đến nỗi có thể nghe được tiếng lá cây xào xạc rơi khi có một cơn gió nhẹ thổi qua hoặc tiếng chim hót líu lo trên những cành cây cao nhất...

Mặc dù không biết đang xảy ra chuyện gì, nhưng tôi vẫn làm theo mọi người ở đây là đứng và giữ im lặng. Cái không gian ở đây làm cho tôi ngột ngạt đến khó chịu, muốn hít hơi hay cử động tay chân một chút cho đỡ mỏi cũng không được.

Một cơn gió nhẹ nhàng thổi qua mang theo một chút cái ấm nóng của nắng buổi sớm, một chút mùi hương thoang thoảng của những giọt sương tan biến thành không khí và mùi hương của những nụ hoa vừa mới nở. Gió thổi man mát khiến tôi cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. Chợt, một âm thanh phát ra từ cuối phía dãy hành lang làm phá tan bầu không khí yên lặng này. Tiếng đôi guốc gỗ của phong cách Nhật Bản va vào nền nhà tạo nên tiếng "cộc...cộc". Tiếng bước chân ngày càng tiến đến chỗ chúng tôi gần hơn, khi bước chân đến gần đến sát cửa, lập tức dòng người đang đứng vội tách ra thành hai hàng thẳng và dài như sắp chào đón một ai đó rất quan trọng.

- Kính chào bà quản gia! - Cả hai hàng người đồng thanh hô to, còn tôi thì cứ đứng lớ ngớ vì không phản ứng kịp. Bà quản gia khoan thai bước đi, bước từng bước chậm rãi. Đến chỗ tôi, đột nhiên bà dừng lại, khẽ nhíu mày nhìn tôi. Tim tôi như muốn nhảy ra ngoài, tôi vội vàng cúi đầu một cách vội vã. Và rồi, tiếng bước chân "cộc...cộc" lại cất lên và xa dần khiến tôi như được sống lại, khẽ thở phào nhẹ nhõm.

- Được rồi! - Một giọng nói đồng đặc đầy uy nghiêm vang lên, ngay lập tức cả hàng dài giúp việc ngẩng đầu lên và di chuyển thành năm hàng dọc. Tôi thì vẫn đứng đấy, tay chân cứ riu rít hết lại chẳng biết đi sao cho đúng thì ngay lúc ấy, cô bạn Trúc Ly hòa vào dòng người ấy...

Lúc xếp thành hai hàng để chào đón bà quản gia thì tôi đứng gần cuối, không hiểu sao bây giờ lại đứng đầu thế này??? Đứng đối diện với một người gương mặt lúc nào cũng nghiêm nghị như thế thật khiến tim tôi đập từng hồi nhanh và mạnh, tôi cúi gằm mặt để không phải đối diện với gương mặt đó của bà quản gia và hít thở thật sâu để điều hòa lại tim mình.

- Giúp việc kia, mau ngẩng mặt lên! - Một giọng nói có vẻ như là đang rất tức giận phát ra, tôi khẽ ngược lên nhìn, một chị giúp việc đang đứng cạnh bà quản gia, khuôn mặt không biểu lộ cảm xúc, nhưng giọng nói thì...

- Ngẩng mặt thẳng lên! - Chị ta nói ánh mắt mắt lóe lên tia lửa giận nhìn tôi

Tôi ngẩng mặt lên thì ngay lập tức nhận được ánh nhìn cau có của bà quản gia.

- Thảo Như, im lặng...! - Bà quản gia lên tiếng, tuy vẻ mặt cau có nhưng giọng nói vẫn điềm đạm. Ngay lập tức, chị giúp việc khó tính kia khẽ cúi đầu rồi lùi xuống một bước. Bà quản gia đưa ánh mắt nhìn hết một lượt giúp việc đang xếp hàng ở phía dưới rồi hắng giọng nói:

- E...hèm...! Yêu cầu tất cả mọi người hãy chú ý lắng nghe, bởi vì ta chỉ nói một lần. Có ý kiến hay thắc mắc gì, cứ hỏi ta - Bà quản gia ngừng lại rồi ra hiệu cho chị giúp việc khó tính kia. Chị ta cất giọng đồng đặc, nói:

- Tất cả mọi người hãy nghe đây! Những ai có mặt ở đây nếu muốn làm việc chính thức tại biệt thự này thì phải trải qua ba cuộc thi chính. Các vòng thi

và thể lệ đều nằm trong tờ giấy này. Nếu không ai qua khỏi ba vòng thì người đó sẽ phải vào trường nâng cấp và đào tạo của chúng tôi. Đề nghị mọi người khi thi không được gian lận. - Chị ta vừa dứt lời thì có hai chị giúp việc khác đến phát giấy cho chúng tôi. Tôi đưa tay nhận lấy tờ thể lệ dài cả hai trang giấy A4, nó dài đến nỗi tôi không thể đọc hết, chỉ có thể nói tóm tắt một điều thôi: nó hoàn toàn nằm ngoài khả năng của tôi.

Giới thiệu nhân vật: Quỳnh Thảo Như, 19 tuổi là giúp việc vào làm trước Gia Hân một năm. Do vào trước một năm và kỹ năng làm việc tốt, Thảo Như đã được làm quản lý của đội tuyển giúp việc mới này.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Và Thù Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Phòng Ăn

Nấu nấu, ăn ăn... Trên đời này tôi ghét nhất là nấu và thích nhất là ăn. Nhưng khi việc ăn đi kèm theo việc nấu thì tôi không làm được. Tôi còn nhớ cái ngày mà mẹ tôi dạy tôi làm những món cơ bản nhất và cuối cùng nhà tôi hôm đó phải ăn mì gói thay cơm. Chính cái ngày ấy đã đánh dấu và khẳng định cả cuộc đời tôi rằng: Tôi sinh ra là để ăn chứ không phải để nấu!

Vậy mà trời luôn phụ lòng người, vòng thi thứ nhất mà tôi phải vượt qua đó chính là nấu ăn - công việc mà tôi ghét nhất trên đời. Tôi phải nấu một món ăn bất kì trong vòng 45 phút. 45 phút đối với tôi là một khoảng thời gian quá ngắn ngủi để nấu một món ăn. Đến nấu cơm chỉ có ba bước đơn giản mà tôi còn mất 30 phút mới xong thì một món ăn với hàng chục bước phức tạp như thế thì 45 phút là điều không thể.

- Vòng này dễ quá cậu nh? - Trúc Ly chạy đến bên tôi cười nói vui vẻ trở lại khi buổi tập hợp kết thúc được vài tiếng.

- Ồ, quá dễ...! - Tôi nói rồi gãi đầu cười trừ và vội lảng sang chuyện khác. Tôi định lên tiếng thì Trúc Ly hỏi ngang:

- Ủ nh, hình như tớ chưa biết tên cậu thì phải? - Trúc Ly tươi cười nhìn tôi như chờ đợi.

- Mình tên Gia Hân... Lâm Gia Hân. - Tôi cũng mỉm cười đáp lại.

Trời bây giờ cũng đã trưa rồi mà bụng tôi từ sáng đến giờ vẫn chưa có tí thức ăn nào lót dạ làm cái bụng cứ đánh trống gỗ mõ biểu tình mãi. Cũng lạ nh? Mọi người ở đây không ai cảm thấy đói à? Và ở đây cũng chẳng có tí gì gọi là ăn được mặc dù tôi đang ở trong nhà bếp. Tôi chán nản vò vò tờ giấy thể lệ trong tay rồi lại mở ra và nhẩm lại. 7 giờ sáng phải có mặt để bắt đầu vòng thi thứ nhất rồi, tôi ước gì sáng mai sẽ có người nào đó đánh thức tôi dậy ngoài trừ cái đồng hồ. Cái đồng hồ đối với tôi chỉ có công dụng là xem giờ thôi mặc dù nó có thêm chức năng báo thức. Bởi vì, cho dù nó có reo lên với âm lượng maximize đi chăng nữa thì cũng đừng hòng phá được giấc ngủ của tôi nên đồng hồ đối với tôi là một thứ vừa có ích lại vừa vô ích.

- Này! Làm gì mà đứng ngẩn ra đó thế? xuống phòng ăn thôi, cậu không thấy đói à? - Trúc Ly vỗ vào lưng tôi đầu điếng làm tôi thoát ra khỏi cái suy nghĩ ngẩn ngơ ấy và kéo tôi về thực tại trước khi những kỷ niệm giữa hai mẹ con tôi dần ùa về.

- Phòng ăn sao? Ở đâu? Ở đâu? - Tôi hấp tấp hỏi, gương mặt hớn hờ đến buồn cười. Trong lúc này đây, tôi không còn nghĩ gì khác ngoài việc nạp đầy năng lượng cho cái bụng của mình cả. Tôi vội đi theo Trúc Ly, đúng là người nhanh nhẹn, tháo vát có khác, ngay cả bước đi cũng nhanh nữa, làm tôi không sao theo kịp. Đi được một nửa hành lang chân tôi như muốn rã rời ra, cứ như là được nửa vòng trái đất ấy. Xem Trúc Ly kia, cô ấy vẫn rất hăng say bước đi và cô ấy đi ngày càng cách xa tôi, mặc dù đói nhưng tôi vẫn cảm nhận được điều đó, cảm nhận được Trúc Ly đi ngày một xa dần và khuất sau một góc hành lang.

Tôi cố gắng bước đi một cách nhanh nhất có thể đến góc hành lang ấy và hy vọng rằng, cô bạn sẽ nhận ra sự thiếu vắng sau lưng mình mà quay lại và sau đó là sẽ chờ tôi sau góc hành lang ấy. Nhưng, hy vọng vẫn mãi là hy vọng. Trúc Ly không có ở đó, mà thay vào đó là rất nhiều căn phòng hai bên dãy hành lang và ba lối rẽ. Có phải tôi đói quá nên hoa mắt rồi không? Hay là tôi bị ảo giác? Biết đi lối nào bây giờ? Tâm trạng tôi lúc này hoang mang cực độ, tôi phải làm gì khi mà chỉ có mình tôi ở nơi hành lang vắng tanh lạnh lẽo này? Đành phó mệnh cho trời vậy, cầu trời cho tôi đi đúng đường khi tôi nhắm mắt lại. Tuy chân bước, lòng cầu nguyện nhưng trong đầu tôi vẫn không thoát khỏi những hình ảnh quái dị. Có khi nào ma xuất hiện vào ban ngày không???

-----oOo-----

Giờ đã là giữa trưa, nắng xuyên rọi những tia nắng như thiêu cháy mọi vật qua từng tán lá và tràn xuống đất làm những giọt sương cuối cùng của ngày đang lặn trốn phải bốc hơi và tan vào không khí. Những chú chim trên cây đã thôi hót, chỉ còn lại tiếng lá cây xào xạc khi có một cơn gió nóng thổi qua, không gian như chìm trong khoảng lặng...

Nhưng, đâu đó trong biệt thự, tại một căn phòng thoáng nhìn có vẻ nhỏ nhắn, chật chội, nhưng bên trong lại là một không gian rộng lớn tới mức có thể chứa tới 200 người. Nơi ấy hoàn toàn khác với không gian tĩnh lặng bên ngoài...

- Ủa? Gia Hân đâu nh? Chẳng lẽ bị lạc rồi à? - Trúc Ly vừa bê khay thức ăn của mình đặt lên bàn vừa nhìn đảo dác xung quanh. Đến bây giờ cô mới nhận ra sự vắng mặt của Gia Hân, nhưng cô không mấy bận tâm lắm vì cô nghĩ phòng ăn này cũng dễ tìm và cô cũng quên mất Gia Hân là người mới. Cô nhanh chóng hòa mình vào sự ồn ào, tấp nập người và tiếng cười nói của căn phòng. Mọi người ở đây, họ chỉ là những thiếu niên 17, 18 tuổi hồn nhiên, vô tư xứng đáng được sống một cuộc sống hạnh phúc bên gia đình, bạn bè nhưng vì một lý do nào đó, họ phải bước chân vào đây để làm việc và họ

đâu biết rằng họ đã đặt chân vào một nơi có thể hủy hoại cuộc sống của họ...

- Sao hôm nay cậu cả đến trễ thế nhỉ?

- Ủ! Hay là cậu cả bận việc gì đó?

- Cũng chẳng biết nữa!

Một vài giúp việc nữ vừa ngồi ăn vừa nói chuyện và thi thoảng cũng nhìn ra ngoài cửa như trông ngóng một ai đó.

- A! Chị Thảo Như kia! Hối chị ấy xem - Một nữ giúp việc khác reo lên. Thảo Như bước vào, cô mỉm cười nhìn xung quanh căn phòng tỏ vẻ hài lòng.

Căn phòng được bài trí sạch đẹp, lại có nhiều cửa sổ nên rất thoáng mát và sáng sủa vào ban ngày. Trên trần nhà bày trí một số ánh đèn pha lê lấp lánh dùng để thắp sáng căn phòng vào buổi tối. Căn phòng hầu như chẳng có gì ngoài hàng chục cái bàn và hàng trăm cái ghế được bố trí một cách tinh vi, đẹp mắt. Phía trong góc phải căn phòng là một gian nhà nhỏ dùng để chứa thức ăn đã làm sẵn cho các giúp việc. Một căn phòng có thể nói là đầy đủ tiện nghi và sang trọng.

- Chị Thảo Như! Sao cậu cả giờ này vẫn chưa đến vậy chị? - Một cô bé giúp việc có hai bím tóc dễ thương từ đâu chạy đến chỗ Thảo Như khi cô đã yên vị trên chiếc ghế dành riêng cho mình.

- Chị cũng không biết nữa, có lẽ cậu cả vẫn còn đang họp ở công ty. - Thảo Như nhìn cô bé giúp việc ấy, mỉm cười và nói tiếp:

- Mai An, em có thể lấy cho chị ly nước được chứ? Chị cảm thấy hơi mệt! - Thảo Như nói, gương mặt tỏ ra vẻ mệt mỏi. Đợi cho Mai An đi khuất, cô mới rút từ trong túi áo ra một bức ảnh nhỏ, bức ảnh chụp hai đứa trẻ đang cười rất hồn nhiên và hạnh phúc. Sắc mặt cô thay đổi hẳn đi, một nụ cười buồn thoáng trên môi.

- Bao giờ anh mới nhận ra em đây...?

"Két..." Cánh cửa bật mở, một hình dáng cao và chững chạc xuất hiện, ngay lập tức, mọi giúp việc trong phòng đều lần lượt đứng dậy và hô to:

- Chào...

- Thôi, mọi người cứ tự nhiên! - Một giọng nói trầm, ấm vang lên cắt ngang lời chào của các giúp việc. Người đó lần lượt dạo quanh các dãy bàn ghế được đặt ngay ngắn khề mỉm cười hài lòng. Vừa bước đến chiếc bàn dành riêng cho mình thì cánh cửa lại một lần nữa được bật mở, và một người nữa bước vào...

-----oOo-----

Một cơn gió thổi qua làm mái tóc tôi đã rối nay lại càng thêm rối. Tôi mệt nhọc đứng trước cửa, tay chống vào đầu gối, thờ hồn hển trước những ánh mắt của mọi người trong phòng. Tôi bây giờ cứ như là mới từ xó nào chui lên ấy. Quần áo thì lấm lem đất cát, bụi bặm, mồ hôi nhễ nhại, tóc tai thì bù xù. Bây giờ nhìn người Sao Hỏa còn đẹp hơn cả tôi ấy chứ.

- Trời ơi, Gia Hân! Sao nhìn cậu "thảm" thế? - Trúc Ly từ đâu chạy đến và đỡ tôi vào trong.

- Còn hơn cả "thảm" ấy chứ! Haiz... cho tớ xin cốc nước. - Nói rồi tôi ngồi phịch xuống ghế và nằm dài ra bàn mặc kệ chiếc bàn sạch hay bẩn. Bây giờ sạch dơ đối với tôi là vô nghĩa vì nhìn tôi còn kinh khủng hơn hai điều ấy nữa là...

- Đây, uống đi rồi kể cho tớ nghe có chuyện gì xảy ra với cậu vậy? Tại sao cậu lại đi chung với...

- Thôi đi, cậu muốn tớ chết hay sao mà hỏi nhiều thế? Để tớ uống xong rồi kể cho cậu nghe. - Tôi cắt ngang lời Trúc Ly bởi vì tôi biết tôi sắp chết đến nơi vì cô ấy rồi. Hỏi nhiều như thế tôi hơi đầu mà trả lời cho hết. Tôi cầm ly nước từ tay Trúc Ly tu một hơi hết sạch rồi chụp ngay một cái bánh ở đầu bàn nhai lấy nhai để.

Sau khi "tàn phá" khá khá một lượng bánh trên bàn, tôi dần lấy lại sức, uể oải vờn vai rồi ngồi chống tay xuống bàn nhìn xung quanh. Căn phòng khá đẹp, lại rất sang trọng nữa. Chỗ ở của giúp việc đã đẹp như thế này rồi không biết chỗ ở của các chủ nhân sẽ như thế nào đây? Tôi bắt đầu mơ mộng, tưởng tượng ra hàng tá lâu đài to, nhỏ trong các câu chuyện cổ tích và đem ra so sánh với ngôi biệt thự này. Chắc chắn lâu đài sẽ đẹp hơn nơi này rồi, bởi vì nơi này xây theo lối kiến trúc phương tây rất hiện đại chứ không cổ kính như các lâu đài trong truyện cổ tích và một lý do khác nữa để tôi đánh giá thấp cái căn biệt thự này là...

"Bộp..." Một cú đánh giáng thẳng vào cái lưng bé nhỏ của tôi làm những thứ vừa mới nạp vào bụng như muốn trào ra. Gì chứ? Tôi làm sai chuyện gì à, hay đắc tội với ai mà lại bị cô bạn mới quen giáng một đòn như thế này? Tôi ngược lên nhìn Trúc Ly, sau lưng cô bạn là lửa giận bốc lên ngùn ngụt, cô ấy quát lên đầy tức giận:

- Tớ ngồi đây chờ cậu mà cậu lại ngồi mơ mộng anh nào thế hả? Có kể cho tớ nghe chuyện của cậu không thì bảo??? - Đến bây giờ tôi mới nhận ra là Trúc Ly vẫn đang kiên nhẫn chờ tôi trong lúc tôi ăn từ cái bánh thứ nhất đến cái bánh thứ mười một và khi hết kiên nhẫn thì "bộp" tôi như thế này đây.

- Được rồi được rồi... Tớ kể liền đây...! - Tôi vội vàng trấn tĩnh lại cô bạn rồi ẩn cô ấy ngồi xuống ghế và bắt đầu kể lại về sự việc cách đây 4 tiếng trước...

Chương 8: Địa Phận Của Quỷ

Tôi nhắm mắt mà đi, không biết mà xui quỷ khiến thế nào lại đi vào ngã rẽ thứ ba. Nơi đây hoàn toàn yên tĩnh và... có thể nói là u ám. Tất cả các cửa phòng và mà tường ở đây đều mang một màu xám tro - màu của sự u ám và tĩnh mịch. Tôi bước đi thật nhẹ dọc các phòng ở hành lang, hành lang này dài thật đấy, tôi đi mà muốn rã cả chân. Đến gần cuối thì tôi mới biết, một điều khiến tôi thực sự bức mình. Ở cuối hành lang, không có một ngã rẽ nào cả mà thay vào đó là một bãi cỏ rộng lớn được cắt tỉa gọn gàng và có rào chắn xung quanh. Thế là cùng đường! Tôi thở dài ngao ngán đi ra trở lại, thầm trách cái số phận hẩm hiu của mình. Đã đói mà còn bị lạc đường giống như mấy người đi sa mạc mà quên đem nước vậy. Nhưng, chỉ khác một điều là họ sẽ chết nếu 3 ngày không có nước, còn tôi thì sẽ chết ngay bây giờ nếu không có thức ăn.

- Này! - Ôi, tôi giật mình đứng khựng lại, có phải chẳng do tôi đói quá nên tai có vấn đề rồi không? Giữa buổi trưa thanh vắng tĩnh lặng thế này lại có tiếng nói của một tên con trai. Nếu như hắn là người thì khi đi theo tôi, tôi phải nghe tiếng bước chân chứ? Và lại, giọng nói này nghe quen quen dường như tôi đã nghe ở đâu rồi thì phải?

- Này! Tôi gọi cô đấy, tại sao lại bước chân vào địa phận của tôi chứ? - Tôi nghe rõ từng chữ, thế là tại tôi hoàn toàn không có vấn đề. Vậy chẳng lẽ có oan hồn nào đó đi theo sau tôi? Rõ nhầm nhứ mà, tôi khẽ cười rồi xua tay lia lịa để cho cái ý tưởng đó bay ra khỏi đầu rồi bước tiếp.

- Tôi nói mà cô không nghe à? - Haiz... Người xưa có câu: Muốn biết phải hỏi, còn tôi bây giờ muốn biết giọng nói ấy của ai thì phải quay lại xem. Đồng ý với cái ý nghĩ ấy, tôi hít một hơi thật sâu rồi chậm chậm quay lại...

- A...!!! - Cả hai âm thanh cùng lúc vang lên. Một của tôi và một của tên con trai ấy. Thì ra là hắn ta, Trái Đất này thật tròn mà, không ngờ hắn lại ở đây. Mà hắn làm gì ở biệt thự này nhỉ? Giúp việc hay tài xế hay chỉ đơn thuần là xách dép cho chủ nhà?

- Haha... Thật không ngờ lại gặp cô ở đây! Nợ cũ chưa trả lại thêm nợ mới. - Hắn nói, giọng nói ngao mạn đến khó ưa. Nói xong thì cười, một nụ cười nhếch miệng đầy nham hiểm. Mà lúc này hắn nói gì nhỉ? Nợ sao? Mà nợ ai? Hắn ấy à? Tôi bắt đầu lục lại trí nhớ, cái ngày thứ bảy đầy xui xẻo đó, cái ngày mà tôi gặp hắn...

- À... - Tôi "à" lên một tiếng rồi gạt gù cái đầu làm cho hắn nhăn mặt khó hiểu. Tôi bây giờ mới nhớ ra cái nợ mà hắn nhắc đến, cái cửa kính xe hơi của hắn tôi chưa kịp đền bù, đó là nợ cũ. Thế còn nợ mới? Hắn nói món nợ mới là nợ gì ấy nhỉ? Chẳng lẽ mỗi lần gặp hắn là mỗi lần nợ hắn? Grừ... Nếu là vậy thì tôi sẽ cho hắn biến mất luôn, khỏi nợ nần gì tất.

- Nợ cũ thì tôi biết rồi, thế còn nợ mới là nợ gì hả? - Tôi nói, giọng gắt lên.

- Dám bước chân vào địa phận của tôi! - Hắn nói, khuôn mặt thách thức và ngao mạn. Địa phận ư? Có vẻ như tôi đã lỡ sa chân vào địa phận của Quỷ rồi! Và tệ hơn nữa là gặp ngay cả Quỷ chúa.

- Nếu tôi không trả thì sao? - Tôi hỏi hắn, giọng cũng đầy thách thức không kém.

- Rút hồ sơ và rút khỏi đây ngay lập tức! - Hắn tự nhiên đổi giọng giận dữ nhưng vẫn giữ mức độ âm lượng vừa phải.

Rút hồ sơ và rời khỏi đây? Thật nực cười, hắn nghĩ hắn là ai cơ chứ? Nếu hắn nói hắn là chủ của biệt thự này thì tôi còn tin và tuân theo, chứ đằng này hắn lại là...

- Cậu chủ! Cậu chủ! Tập hồ sơ đây rồi! - Một người trong bộ đồ vest lịch sự chạy đến chỗ chúng tôi, chính xác hơn là chạy đến chỗ hắn.

- Được rồi! Anh về đi! - Hắn nhận lấy tập hồ sơ rồi đợi cho anh chàng mặc vest lịch sự ấy đi khuất, hắn mới chìa tập hồ sơ đến trước mặt tôi.

- Cảm lấy và rời khỏi đây! Chắc cô cũng biết tôi là ai rồi đúng không? Và tôi có quyền đuổi cô. - Hắn nói rồi nhếch miệng cười. Tôi đứng chết trân nhìn tập hồ sơ còn thơm mùi giấy in mà tôi mới nộp sáng nay trong lúc buổi tập họp kết thúc. Tôi đến đây chưa được một ngày mà, nói đuổi là đuổi sao? Tôi khẽ liếc mắt nhìn hắn. Hắn vẫn nhìn tôi chăm chăm, ánh mắt không phải đùa cợt, cũng không phải tức giận, ánh mắt ấy rất nghiêm túc, thẳng thắn và kiên quyết. Tôi nuốt nước bọt đánh ực rồi khẽ nói:

- Tôi... tôi xin lỗi, tôi sẽ trả... nợ mới lần cũ, xin đừng đuổi tôi... cậu- chủ... - Tôi miễn cưỡng nói hai từ "cậu chủ" này là đã nhượng bộ hắn lắm rồi đấy chứ đừng nói là nắm tay nắm chân hắn rồi quỳ sụp xuống xin tha cho. Nếu hắn vẫn muốn đuổi tôi thì sẽ không ở đây làm gì nữa cho nhục thân.

- Đi theo tôi. - Hắn nói rồi quay gót bước đi, tôi lảo đảo đi theo hắn.

Nắm vịn cửa được xoay nhẹ nhàng. Một âm thanh "cách" vang lên thì cũng là lúc cánh cửa bật mở. Không gian bên trong dần xuất hiện, một màu xám lạnh lẽo và u uất từ căn phòng là thứ đập vào mắt tôi đầu tiên.

- Dọn dẹp sạch sẽ cho tôi! - Giọng nói của hắn vang lên phá tan bầu không khí yên lặng lúc này và gương mặt đang há hốc kinh ngạc của tôi. Tôi bước vào phòng hắn một cách nhẹ nhàng nhất có thể và suýt té ngã vì căn phòng bừa bộn này, có vẻ như nó còn bừa bộn hơn cả chỗ ngủ của con Miêu nhà tôi nữa ấy chứ!

Tôi chán nản vác cây lau nhà và xô nước ra khỏi tủ chứa dụng cụ gần cửa và bắt đầu lau nhà. Cái tên chết tiệt này không biết hắn là người hay là heo nữa đây mà dưới gầm giường có mất vỏ bánh mì, dưới gầm tủ có hàng tá quần áo chưa giặt, chỗ nào cũng có những mảnh vụn của kim loại, trên giường thì nào là sách vở, tạp chí, tất giày tứ tung... Một tên công tử nhà giàu như hắn mà lại chịu cảnh "ăn dơ ở bẩn" thế này sao? Thật chẳng ra gì!

- Ai cho cô lau kiểu đó? Dẹp ngay và lấy cái này mà lau. - Hắn từ "xó" nào đó chui ra rồi câu nhàu nhàu nhó và sau cùng là vút vào vào mặt tôi cái khăn. Lau nhà theo kiểu truyền thống à? Tôi nhớ là xưa, Việt Nam mình đâu có kiểu lau nhà bằng khăn như thế này đâu chứ? Cái tên này thật ép người quá đáng mà. Tôi ưỡ ỏi nhúng cái khăn vào xô nước và bắt đầu lau cái sàn nhà "10 năm chưa rửa" của hắn...

Lau lau, kì kì, cọ cọ, lét tới lét lui, cuối cùng tôi cũng lau sạch sẽ cái sàn của hắn. Chông tay tay đứng đây, vắn vẹo vài cái cho đỡ mỏi, bây giờ tôi mới sực nhớ ra là cái bụng của mình chưa có thứ gì lót dạ cả thật tội nghiệp cái bụng bé nhỏ của tôi mà! Tôi khó nhọc nhấc cái xô nước lên định đem đi đổ thì... "Sụt...Oạch...Ao..." Rõ khổ mà, bệnh hậu đậu - căn bệnh nguyên thủy của tôi lại tái phát và lần này là cái sàn nhà trơn trượt đã hại tôi. Nguyên xô nước bắn, tôi lãnh trọn, dĩ nhiên là cái sàn nhà của hắn lại trở về như cũ và tất nhiên là tôi phải lau thêm một lần nữa...

1 tiếng sau...

- Haiz... Đã xong! - Tôi mỉm cười đứng nhìn thành quả của mình, căn phòng sạch sẽ, tinh tươm, thơm mùi hương của nước lau sàn.

- Xong rồi à? - Hắn lại tiếp tục từ trong "xó" nào đó chui ra và nói. Sở dĩ tôi gọi là "xó" vì lúc hắn đi cho lúc hắn về thì tôi không hề thấy hắn bước chân ra khỏi cửa phòng. Chẳng lẽ hắn có phép tàng hình? Hay hắn thật sự đã chui ra từ cái xó xin nào đó trong phòng ra như tôi nghĩ?

- Đi theo tôi! - Sau khi đi một vòng xem xét căn phòng, hắn cười khẩy một cái rồi bước ra khỏi phòng. Tôi (lại) tiếp tục lẻo đẻo đi theo hắn. Lần này, hắn đứng trước một căn phòng. Căn phòng này khá lạ, nó không hề có ổ khóa hay nắm vặn cửa gì cả mà chỉ đơn độc một cái bảng cảm ứng ở góc cửa. Hắn bước đến, bằng một động tác nhanh thoăn thoắt. Hắn nhập các con số có vẻ như là mật mã vào cái bảng ấy. Một tiếng "bíp" vang lên và cánh cửa mở ra lập tức, từ trong căn phòng ấy, một đám bụi dày thi nhau đập vào mặt tôi như thể bọn chúng bị giam cầm rất lâu nay được mở cửa thì thi nhau chạy ra ngoài vậy. Căn phòng này có vẻ như đã bị bỏ hoang từ mấy năm nay rồi. Xem này, bụi bám đầy cả mặt bàn, khắp nơi đâu đâu cũng là bụi. Các kệ sách và những quyển sách dày cộm trong phòng nhìn cứ như là sách thời cổ đại từ mấy ngàn năm về trước vậy.

- Lau dọn sạch sẽ từng kệ sách đến từng quyển sách cho tôi! - Hắn nói rồi vút cây chổi và cái khăn ngay trước mặt tôi đoạn phui phui tay như vừa chạm vào thứ gì kinh khủng lắm vậy. Lau dọn hết chỗ này ư? Lại còn sạch sẽ nữa chứ. Làm sao mà một người đói sắp chết như tôi lại có thể lau nổi hai mươi cái kệ sách cao chót vót và hàng trăm quyển sách dày cộm này. Với cái công việc này thì thà bắt tôi đi lượm gạo ra gạo, thóc ra thóc giống cô Tấm trong truyện cổ tích còn khỏe hơn đây, ít ra thì cũng được ngồi và có thể ăn luôn lúc đói. Cái bụng tôi một lần nữa lại réo lên ngày một dữ dội hơn, tôi ước gì bây giờ mình có thể biến thành con mọt sách nhỉ? Tôi ề ề gặm gặm và gặm hết đồng sách tại đây nhưng trở trêu thay vì điều này chỉ có trong tưởng tượng và mấy truyện cổ tích. Tôi là con người, mà người thì chỉ có thể đọc sách chứ không thể gặm được. Trời ơi! Cái số tôi sao mà khổ thế này???

Tôi bắt đầu phui bụi tất cả các kệ sách, khi làm xong công việc này chắc tôi phải đi kiểm tra phổi xem có vấn đề gì không khi mà tôi cứ hít thở trong cái môi trường đầy bụi này. Ái chà! Nhà giàu có khác, đến cả kệ sách cũng được làm từ gỗ quý hiếm, còn được chạm khắc tinh xảo nữa chứ! Tôi đảo mắt nhìn căn phòng hết một lượt, ở đây chỉ toàn sách là sách, không biết có truyện tranh không nhỉ? Ôi, tôi lại nghĩ đi đâu nữa rồi! Bây giờ cho dù có 10 cuốn ở đây đi chăng nữa thì cái bụng tôi cũng có no được đâu chứ! Mà dọn dẹp và lau chùi hết cả căn phòng này thì đến bao giờ mới xong? Tôi phải trốn thôi! Chỉ còn duy nhất cách đó. Tôi phui trốn khỏi cái nơi quái quỷ này thôi...

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Và Thù Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Trốn Chạy

Thật ngọt ngạt... thật khó chịu... khi mà tôi bị nhốt trong một căn phòng xung quanh bốn bề đều là một thứ màu tường vàng nhạt và không có lối thoát như thế này để lao động khổ sai, thứ duy nhất mà không khí có thể chui vào để nuôi sống tôi có lẽ là cái cửa sổ đằng kia nhưng lại là loại cửa có song sắt, cửa chính thì phải đối mặt với một bảng mật mã dài loằng ngoằng 24 ký tự,... Chỉ còn duy nhất

một cánh cửa trong căn phòng này mà tôi chưa hề đụng vào và cũng chưa hề xem xét nó...

Có nên liều không nhỉ? Dù sao cũng chết, không chết vì đói thì cũng chết vì lao động khổ sai. Bây giờ xuống dưới đó, lỡ có thứ gì đó (mà ai cũng biết nó là gì) bắt tôi đi thì may ra tôi còn có được một cái chết bình yên và thanh thản. Bước thật nhẹ tới gần cánh cửa phòng, mắt nhìn xung quanh, bộ dạng lên la lên lúc... Những hành động ấy của tôi chẳng khác nào một tên đạo chích siêu vụng về vậy. Tôi hít một hơi thật sâu sau khi đã tiếp cận được với cánh cửa, tôi nắm chặt nắm vặn cửa, từ từ xoay chuyển nhẹ nhàng... "Cách" một âm thanh trong lảng vang lên phá vỡ bầu không khí yên tĩnh đang bao trùm lên căn phòng lúc này. Tôi giật thót, theo phản xạ tự nhiên, tôi lập tức rút tay lại, đôi mắt mở to nhìn xung quanh... Khi đã chắc chắn rằng không có ai phát hiện, tôi mới thở phào nhẹ nhõm và tiếp tục cái công việc đang dở dang của mình.

Cánh cửa từ từ bật mở, một thứ ánh sáng mờ ảo xuất hiện, tôi cố gắng nhìn thật kỹ và thấy được rằng: đó (lại) là một dãy hành lang có ba căn phòng ở

phía dưới cùng. Sao tôi lại có duyên với hành lang thế nhỉ? Chính cái hành lang chết tiệt ấy đã hại tôi ra nông nỗi này, bây giờ lại đối mặt thêm một lần nữa. Tôi không thể trả thù cái hành lang như việc tôi đã trả thù mấy hòn đá bé xinh ở nhà tôi được (ám ức!), nếu tôi mà trả thù cái hành lang thì sẽ bị liệt kê vào danh sách của mấy chú cảnh sát vì tội phá hoại của công mất.

Tôi cố gắng quan sát thật kĩ dãy hành lang ấy để chắc chắn rằng sẽ có một lối đi nào đó để tôi có thể thoát khỏi nơi oái ăm này. Ánh đèn mập mờ của bóng đèn trần ở giữa hành lang làm tôn thêm vẻ đẹp kì bí, huyền ảo của nó, cứ như một căn nhà huyền ảo, một con đường dài sâu hun hút và giống như... một lối đi dẫn sang thế giới bên kia vậy... Tôi chậm rãi bước từng bước nhẹ nhàng trên dãy hành lang ấy, thì thoảng lại có tiếng động cứ như tiếng là tiếng gió rít vậy, nó phát ra từ đâu nhỉ? Hay là nó thật sự là "kiệt tác" của một thứ gì đó (mà ai cũng biết thứ ấy là thứ gì). Thật ghê rợn! Hay là quay trở về? Không! Không thể trở về cái nơi bốn bề đều là sách ấy được. Tôi gạt phăng ngay cái ý nghĩ đầy sự yếu đuối ấy và tiếp tục bước tiếp, nếu cái thứ tiếng rùn rợn ấy là tiếng gió rít thì ắt hẳn sẽ có nơi nào đó thông với bên ngoài và nếu đó là sự thật thì chắc chắn tôi sẽ thoát, chắc chắn là như thế!

Đến lúc này đây là tôi đã đi được một nửa chặn đường rồi, mà sao mãi không thấy cái gì có thể gọi là lối thoát được. Xung quanh chỉ là một thứ ánh sáng mờ ảo từ những bóng đèn vàng được gắn trên tường, cứ 100 mét như vậy thì sẽ có một cái. Không gian nơi đây như chìm hoàn toàn vào im lặng, không một tiếng động nào khác ngoài tiếng bước chân của tôi. Tiếng gió rít lên ngày một to dần, niềm hy vọng nhỏ nhoi của tôi như được thắp thêm ánh sáng, bước chân của tôi dường như được tiếp thêm sức mạnh, và tôi cứ bước...

Một ánh sáng nhỏ le lói ở góc khuất của dãy hành lang, dường như tiếng gió phát ra từ đó, tôi mỉm cười vui sướng. Cuối cùng tôi cũng được thoát rồi, được thoát rồi... Khi bước đến gần hơn nữa, tôi mới nhận ra đó không phải tiếng gió rít qua từ các khe cửa sổ, cũng không phải tiếng của thứ kì dị nào đó phát ra, âm thanh đó cứ như là... tiếng động cơ vậy. Động cơ? Ở đây sản xuất gì sao? Tôi không quan tâm là nơi đây sản xuất cái gì, điều tôi quan tâm nhất là nếu động cơ đang chạy thì ắt hẳn sẽ có người điều hành nó, nếu thực sự ở đây có người thì chắc chắn rằng, tôi sẽ được họ ném ra ngoài vì lí do: "Đây là nơi sản xuất, cấm người ngoài chuyên môn ra vào." Thế là thoát! Đang định bước thêm vài bước nữa để có thể nhìn thấy "ánh sáng hy vọng" của tôi thì có một bàn tay bịt chặt miệng của tôi lại và lôi đi.

- Umh... Umh... - Tôi là hết trong tuyệt vọng, hẳn khỏe quá, tôi không tài nào gỡ tay hẳn ra được, tôi là người đi khi nhận thấy sức của mình đang kiệt dần, tốt nhất là bây giờ tôi nên im lặng mà dưỡng sức, cố gắng la hét cùng bằng thừa, đợi khi nào có cơ hội sẽ trốn thoát. Hẳn kéo tôi đi được một đoạn khá xa, chính xác là kéo tôi vào một căn phòng, ánh đèn mập mờ trong phòng làm tôi không tài nào nhìn rõ được khuôn mặt hẳn. Hẳn nhẹ nhàng đỡ tôi dựa vào góc tường rồi nhẹ nhàng khép cửa lại. Xong, hẳn tiến về phía tôi ngay một gần... Hẳn định làm gì tôi đây? Một nhát dao hay một phát súng? Eo oi, tôi không dám nghĩ nữa, thật khủng khiếp. Tôi đã làm gì sai cơ chứ? Mà nếu có làm gì sai thì cũng đâu đến nỗi giết người thế này. Tôi còn chưa ăn no bụng mà, có làm ma thì cũng phải làm ma no chứ! Đòi tôi đến đây là tàn!

Hắn ngồi trước mặt tôi, khuôn mặt nghiêm nghị đến đáng sợ, tôi nhìn hẳn bằng ánh mắt nửa như sợ hãi nửa như van xin. Những ngón tay của hẳn bỗng dưng lướt nhẹ trên má tôi rồi dừng lại ở cằm, hẳn khẽ đẩy cằm tôi lên... và hẳn cười, một nụ cười của sự dịu dàng...

- Tường ai, hóa ra lại là em! Còn nhớ ta chứ! - Một giọng nói trầm ấm vang lên, giọng nói thật quen thuộc... Ánh đèn phòng chợt bật mờ làm đôi mắt vốn dĩ đã quen với bóng tối của tôi nay gấp sáng lên nhắm nghiền lại. Thiết tình! Có mờ đèn thì cũng phải báo trước để người ta còn chuẩn bị chứ, cứ như thế này thì còn gì là mắt của tôi nữa. Cuối cùng thì đôi mắt của tôi cũng chịu thích nghi với ánh sáng, tôi dần mở mắt ra... Một chàng trai mang vẻ đẹp thánh thiện đang hiện hữu trước mắt tôi, đây... đây chẳng phải là người đã cứu tôi vào sáng nay sao? Thật trùng hợp mà! Anh ta làm gì ở đây nhỉ? Một con người trong bộ quần áo bình thường thì ắt hẳn không phải là cậu chủ rồi! Có cậu chủ nào lại ăn mặc thế không chứ... Một cảm giác thân thuộc và gần gũi đang trào lên trong tôi khi tôi ở cạnh anh ta, một cảm giác cứ như là đã quen biết nhau từ trước vậy, và cũng nhờ cái cảm giác ấy tôi mới có thể dễ dàng nói chuyện với anh ta như thế này đây:

- A! Không ngờ lại gặp anh ở đây, thật tốt quá! Đang đứng lúc tôi đang cần giúp đỡ, anh có thể giúp tôi được không? - Vậy đấy! Cái cảm giác ấy đã làm tôi mất hết những cái gì gọi là "tự chủ, tự trọng". Ai đời mới quen biết một người trong vài phút, chưa biết rõ lai lịch của họ mà lại có thể mở lời nhờ giúp đỡ cơ chứ! Nhưng, cái cảm giác thân thuộc ấy lại điều khiển tôi, gieo rắc vào tâm trí tôi sự tin tưởng, tin tưởng anh ta, tin rằng anh ta là người tốt!

- Em không sợ ta bắt cóc à? - Anh ta vừa cười vừa nhấp một ngụm rượu vang đỏ. Hừ! Thật uống công tôi tin tưởng anh ta. Sao lại có thể trả lời một câu phủ phàng như thế mặc dù tôi biết đây chỉ là lời nói đùa. Tôi gượng đứng dậy và cố gắng lết đến bên cánh cửa để ra khỏi đây, ở đây có khi anh ta bắt cóc tôi thật cũng nên. (+_+!)

- Ta đùa thôi, em nghĩ ta có thể bắt cóc em thoát khỏi thằng em trai "đa tài" của ta sao? Nó đã tìm ra em rồi! - Anh ta nói rồi hất mặt về cái màn hình laptop được đặt trên bàn, tôi miễn cưỡng quay lại để xem ai đang tìm mình, có khi lại là người quen không chừng. Tiến dần về phía cái bàn, tôi chăm chú vào cái màn hình laptop, cái... cái kẻ mà anh ta nói là đang tìm tôi đây sao? Thật quá quen thuộc, quen tới nỗi hình ảnh của hẳn ám ảnh tôi cả ngày. Không được, tôi phải trốn, trốn càng sớm tốt và người duy nhất có thể giúp tôi trốn khỏi đây không ai khác ngoài cái tên đang bình thần nhấp nhấp ly rượu trước sự lo lắng và hoang mang cực độ của tôi.

- Này!... - Tôi quay sang anh ta, nhìn anh ta bằng cặp mắt long lanh nấn nỉ. - Giúp tôi đi, cầu xin anh đấy!

- Sao lại là ta chứ? - Anh ta trơ bộ mặt ngạc nhiên ra nhìn tôi rồi lại tiếp tục công việc nhàn rỗi của mình: Nhấp nhấp ly rượu trên tay. Tôi thở dài thườn thượt, định quay sang năn nỉ anh ta cho chừa cái tội "chảnh"!

- Thôi được! Ta sẽ giúp, nhưng với một điều kiện...

-----o0o-----

Không gian nơi đây hoàn toàn chìm trong bóng đêm, không một ngọn đèn cũng không một ánh sáng nào lọt vào con đường mà tôi đang đi cả. Thứ duy nhất mà tôi có thể cảm nhận được là... hơi ẩm từ bàn tay của anh ta truyền cho tôi, một sự ấm áp lạ thường! Anh ta cứ kéo tôi đi mãi trong con đường tối tăm này, tôi bỗng có cảm giác như con đường này là vô hạn, không có điểm dừng khi mà chúng tôi cứ đi mãi, đi mãi, không hề có thứ gì ngăn đường và cũng không có dấu hiệu nào của một lối thoát.

Cuối cùng thì anh ta cũng chịu dừng lại để nghỉ mệt, nhờ đó mà tôi cũng được hưởng theo. Tôi ngồi phịch xuống nền gạch mát lạnh, vừa thờ vừa nói:

- Học... học... sắp... tới chưa... học...vậy hả?... Anh muốn... học... tôi... dứt hơi... chết hay sao hả?... - Bỗng dưng tôi thấy mình vô duyên ghê, đầu ai bắt tôi nói đầu mà tôi cố gắng nói, lại còn hét lên cho thờ không nổi rồi đổ lỗi cho anh ta làm mình dứt hơi.

- Ai bảo hét lên rồi nói "dứt hơi" chứ! Đi tiếp thôi, cũng sắp tới rồi! - Anh ta khẽ cười, giọng nói phát ra nghe thật dịu dàng. Haiz... Tôi không thừa nhận thì cũng có người "tổ cáo" tôi là kẻ đồ lỗi. Mà trong suốt quãng thời gian đi, anh ta đã nói bao nhiêu từ "cũng sắp tới rồi" nhỉ? Lúc nào cũng sắp tới rồi, sắp tới rồi mà nhìn lại thì chả tới đâu. Tôi chán nản đứng dậy bước theo anh ta chứ không dám đi lẻ mề nữa, một lần lạc đường là đủ với tôi rồi, thêm lần này nữa chắc dư giả tới già!...

Đang đi thì bỗng dưng anh ta dừng lại, khiến tôi mất đà, đâm sầm vào người anh ta. Rõ khổ, anh ta cứ xem tôi là người vô hình hay sao ấy, thích làm gì thì làm, chẳng thèm quan tâm tới ai báo hại tôi bị "hành" thế này đây. Anh ta không thèm hỏi tôi một câu sau "vụ tai nạn" mà thay vào đó là kéo tôi vào một ngã rẽ. Tôi thắc mắc tự hỏi mình rằng: tại sao anh ta có thể đi một cách dễ dàng trên con đường bao trùm toàn một màn đêm?

- Đi thôi, đừng ngần ngại thế chứ! - Anh ta giục tôi khi thấy tôi cứ đứng ngẩn ngơ không chịu bước. Tôi vội vàng chạy theo anh ta. Đi được một lúc thì ánh sáng dần xuất hiện... Ánh sáng xuất hiện xóa tan màn đêm và đồng thời thấp lên trong tôi một niềm tin...

- Đưa tay đây! - Anh ta đứng trên một cái bục thềm cao rồi đưa tay xuống, tôi hiểu ý liền đưa tay lên, ánh ta kéo tôi lên khỏi cái nơi quái quỷ ấy và rồi, cảnh tượng hiện ra trước mắt tôi là cái nơi bắt đầu cho mọi sự việc xui xẻo này - nơi hành lang có ba ngã rẽ. Cánh cửa sau lưng chúng tôi từ từ khép lại, tôi trở mặt ngạc nhiên, đây chẳng lẽ là một con đường bí mật? Thấy bộ dạng ngạc nhiên của tôi, anh ta liền cười và giải thích:

- Đó là lối thoát hiểm - Nói rồi anh ta bỏ đi, để tôi ở lại và đối mặt với ba sự lựa chọn: ngã rẽ một hay ngã rẽ hai hay ngã rẽ ba mới đúng là phòng ăn?

Và đây là quyết định của tôi: tiếp tục đi theo anh ta!

Thấy tôi cứ lảo đảo đi theo, anh ta quay lại, ngạc nhiên hỏi:

- Sao em còn chưa đi? - Tôi đang định trả lời thì cái bụng "thay lời muốn nói". Ôi! Xấu hổ chết mất! Tôi cúi đầu không nói, mặt thì đỏ ửng lên. Thật thà mà nói thì bây giờ chữ nghĩa trong đầu tôi bay hết rồi, chẳng biết nói gì nữa.

- Cũng hay, đúng lúc ta cũng muốn đến phòng ăn! - Anh ta cười, không phải là một nụ cười chế giễu mà đó là một nụ cười của sự cảm thông! Tôi bước theo, cứ ngậm miệng lại chẳng nói được gì, cứ nhìn theo bước chân anh ta mà đi. Anh ta (lại) một lần nữa dừng lại... Tôi khó chịu ngược lên thì thấy kẻ khiến anh ta dừng chân là... hần- cậu chủ nhà họ Hoàng...

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Và Thù Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Hai Cậu Chủ Nhà Họ Hoàng

Một cơn gió thổi qua mang theo cái nắng dịu nhẹ của buổi xế chiều khiến không gian ngọt ngào này như được giãn nở chút ít. Tôi đứng lặng người nhìn hần - cái kẻ mà tôi muốn trốn chạy, không hiểu sao tự dưng tôi lại nép sau lưng anh ta, khẽ lay nhẹ tay như cầu xin một sự giúp đỡ.

Không gian bây giờ cứ như đang nén chặt lại tạo thành một vòng xoáy và có thể cuốn tất cả những gì xung quanh vào trong. Cái tên cậu chủ đó (tạm gọi là hần ta nhé) và người đã cứu tôi (tạm gọi là anh ta) nhìn nhau cứ như là kẻ thù từ kiếp nào vậy, ánh mắt thật đáng sợ, hai ánh mắt nhìn xoáy vào nhau đầy thù hận... Tôi không thể để tình trạng này kéo dài được, nếu để lâu có thể tôi sẽ ngọt ngào đến chết mất! Tôi thu hết can đảm, mạnh mẽ nói:

- Này! Hai anh nhìn nhau đủ chưa hả? - Sau câu nói đầy "khí thế" của tôi, hai ánh mắt mới rời nhau ra và mỗi người nhìn về mỗi hướng. Hần khẽ nhếch miệng cười rồi phóng tầm mắt ra khoảng không ngoài khuôn viên.

- Đã lâu không gặp, em trai của ta! - Anh ta khẽ cười và nói. Em trai sao? Nếu là người cùng trong một nhà thì sao lại chào hỏi như thế? "Đã lâu không gặp" là có ý gì? Hai người này có quan hệ như thế nào? Ngôi biệt thự này thật có nhiều điều bí ẩn quá!

- Không cần chào hỏi dài dòng, tôi vào thẳng vấn đề... đưa cô ta ra đây! - Vẫn kiểu nói đó, vẫn là kiểu nói nhanh và dứt khoát ấy đã khiến tôi run sợ nhiều phen. Đôi mắt màu cafe ánh lên tia nhìn tức giận về phía hai người đối diện là tôi và anh ta. Thật kinh khủng, hần đang nổi giận vì tôi dám bỏ trốn sao? Nhưng nếu tôi không làm thế thì có lẽ tôi đã "đi theo ông bà" từ lâu rồi! Mà nếu là hần nổi giận với tôi thật sự thì e rằng, sau này tôi khó mà sống nổi với hần.

- Ai chứ? - Anh ta vờ nhìn xung quanh như xem thử có ai không rồi nhún vai một cái tỏ ý như: chẳng có ai cả!

- Kẻ sau lưng anh. - Kẻ sau lưng... kẻ sau lưng... Kẻ ấy chẳng phải là tôi sao? Sao lại có thể thế được. Tôi bất chợt (lại) nắm lấy tay anh ta lay nhẹ như cầu xin, tay tôi khẽ run lên một phần do sợ và một phần là do đói. Nhưng, đáp lại lời cầu xin "âm thầm" của tôi lại là một cái rút tay đầy phũ phàng.

- Đây là người của ta, không liên quan đến em, em trai đáng kính của ta. - Anh ta nói xong thì hất mặt về phía trước và ra hiệu cho tôi đi theo. Tôi cố gắng không để lộ cảm xúc gì và lờ đờ đi anh ta, vừa mới đi qua khỏi hán ta một chút thì...

- Đứng lại!!! - Tôi giật mình đứng khựng lại, khẽ liếc mắt về phía hán rồi lại người lên nhìn thái độ của anh ta thì tôi nhận thấy anh ta vẫn bước đi như "chưa từng có chuyện gì xảy ra"

- Tôi bảo anh đứng lại. Đây là mệnh lệnh! - Anh ta cuối cùng cũng có chút phản ứng trước con thịnh nộ của hán. - Hừ...! - Một nụ cười nhếch miệng, từ anh ta toát lên một vẻ lạnh lùng đến đáng sợ, có lẽ đây là lần đầu tiên tôi chứng kiến bộ mặt ấy của anh ta, tôi không còn cảm nhận được sự ấm áp và thân thiện từ anh ta nữa rồi, sự lạnh lùng của anh ta đã lấn át đi mọi thứ... ngay cả nụ cười hiền dịu trên môi...

- Ta nghĩ em nên thực hiện cho tốt nhiệm vụ cha giao đi, công việc quản lý những giúp việc này... không cần một đứa con trai được cha trọng dụng như em nhúng tay vào đâu! - Nói rồi, anh ta bước tiếp, tôi (lại) lờ đờ đi theo. Sau cuộc đối thoại ấy, cái mối quan hệ bí ẩn của hai người nay rồi lại càng thêm rối trong đầu tôi. Cái gì mà "đứa con trai được cha trọng dụng", cái bản mặt đáng ghét của hán có cái gì mà được trọng dụng chứ? Đề cao hán quá đấy!...

Sau khi đã đi xa khỏi cái nơi quái quỷ ấy rồi, tôi mới bạo gan hỏi:

- Rốt cuộc thì giữa hai anh có mối quan hệ như thế nào? Sao lại nói năng như... - Tự dưng tôi thấy mình quá nhiều chuyện, khi không lại tò mò mấy cái chuyện gia đình nhà người ta, tôi vội vàng dừng lại trước khi anh ta cũng nhận ra sự vô duyên của tôi.

- Chuyện này... em không nên biết thì sẽ tốt hơn!

-----oOo-----

Trời bây giờ cũng đã ngã chiều, gió nhẹ hiu hiu thổi khiến tâm hồn tôi rộng mở, rộng mở để gió có thể luồn vào, cuốn tất cả nỗi buồn, nỗi nhớ nhà trong tôi đi thật xa, xa đến tận chân trời nào đó. Từ lúc tôi đặt chân vào đây, nỗi buồn nhiều hơn niềm vui. Ở đây thật sự có quá nhiều bí mật và chính cái bí mật đó đã khiến ngôi biệt thự này như trầm xuống, một nụ cười trên môi mọi người cũng không có, một sự thân thiện giữa mọi người với nhau cũng không, người duy nhất gần gũi với tôi, cười với tôi lúc này chỉ có thể là anh ta. Tôi tự hỏi, tại sao anh ta lại có thể cười trước cái sự trầm lắng, khắc nghiệt của biệt thự này? Và mối quan hệ giữa anh ta và hán là gì? Ôi, một mớ tơ vò...

Tôi chống cằm suy nghĩ rồi chợt quay sang khi thấy sự im lặng đột xuất của cô bạn. Bình thường nói nhiều lắm mà? Sao giờ lại im như thế nhỉ?

- Bây... Bây... - Tôi hươ hươ tay trước mặt Trúc Ly, lúc này cô ấy mới hoàn hồn lại và nhìn tôi chăm chăm

- Nói thật đi, "anh ta" là ai vậy? - Trúc Ly bỗng dưng thay đổi thái độ, sắc mặt thoáng vẻ giận dữ và lo lắng. Tôi không nói gì, tay chỉ về phía cái tên đang đứng cười cười một mình kia. Trúc Ly nhìn theo hướng tay tôi chỉ, khi đã xác định được "mục tiêu", cô ấy mắt liền sáng lên như thấy được vàng vậy.

Tôi chán nản gục mặt xuống bàn, mặc kệ mọi thứ xung quanh để tận hưởng những giờ phút bình yên. Nhưng, sự bình yên đó không kéo dài được bao lâu đã bị phá vỡ. Trúc Ly đang cố gọi tôi dậy dường như có chuyện gì gấp lắm thì phải. Tôi miễn cưỡng ngán mặt lên, nhớ lại:

- Có chuyện gì thế? - Cô bạn không nói gì, cứ trở tay về phía anh ta tay còn lại thì liên tục đập vào vai tôi. Tôi thờ dãi thườn thợt, cô bạn này chắc là "cuồng" quá rồi. Mà anh ta trông cũng được, không phải là xấu xí gì, thú thật là lần đầu gặp tôi dường như cũng hơi rung động trước vẻ đẹp của anh ta, trước nụ cười ấm áp và sự dịu dàng giống như... anh hai tôi lúc trước vậy!

Càng nghĩ thì lại càng thấy buồn, giả như anh còn ở bên tôi thì tốt biết mấy, giả như lúc đó tôi không làm cho anh buồn, giả như tôi luôn ngoan ngoãn nghe lời anh trong những lúc lâm lỗi và... giả như tôi học được sự tôn trọng những thứ mình đang có sớm hơn một tí thì bây giờ đây tôi đâu phải nói hai từ "giả như".

Anh tôi đi không một lời từ biệt đến nay vẫn không có tin tức gì, mẹ tôi cũng không nhắc gì tới anh, chắc có lẽ bà đã quên mất sự hiện diện của anh trong cuộc sống này. Giận thì giận nhưng dù sao cũng là mẹ con hai mấy năm trời, sao nói bỏ đi là bỏ đi luôn như thế? Anh hai thật đúng là đồ vô tâm, sao anh lại có thể nhẫn tâm bỏ tôi đi như vậy, chỉ vì một câu mắng của mẹ thôi sao? Anh hai thật nhỏ nhen đấy!...

- Nếu là chuyện buồn, thì cứ để nó qua đi, nghĩ lại làm gì, chỉ thêm buồn mà thôi! - Một cốc sữa cacao nóng tự dưng xuất hiện trước mặt làm cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi. "Má ơi! Sữa cacao biết nói!" Tôi hơi giật mình rồi cũng định thần trở lại, ngán mặt lên nhìn người đang đứng trước mặt, đón lấy cốc cacao còn nóng hôi rồi thờ dãi... Tại sao? Tại sao anh ta cứ hành động như anh hai của tôi vậy? Từ ánh mắt, nụ cười đến cử chỉ, hành động, ngay cả lời nói cũng rất giống anh tôi. Tại sao anh ta luôn xuất hiện trước mặt tôi để hình ảnh anh hai lại hiện về và khiến tôi buồn đến thế này cơ chứ?

- Cảm ơn anh! - Tôi nói, giọng yếu xìu.

- Sao thế? Ăn chưa no à? - "Xin anh đấy! Đừng quan tâm đến tôi nữa." Tôi thẳm cầu xin rồi đưa mắt tìm kiếm hình ảnh yêu dấu (để làm bia đỡ đạn) là Trúc Ly, cô ấy đâu rồi? Lúc cần thì biến đâu mất tiêu, còn lúc không cần thì...

- Trời ạ! Trúc Ly, sao bàn ghế đầy đủ lại không ngồi mà lại ngồi dưới đất thế này? - Tôi than thốt kêu lên khi nhận ra cô bạn của mình đang ngồi dưới sàn nhà, vẻ mặt cứ như người mất hồn, miệng còn lẩm bẩm mấy từ... hình như là "Thật không thể tin được..."

- Xin lỗi anh, tôi xin phép đưa cô ấy về phòng nghỉ, cô ấy bệnh "nặng" rồi! - Tôi nhân cơ hội này để đánh bài chuẩn, thật sự tôi không muốn ở đây thêm chút nào nữa vì thứ nhất là tôi cần phải tắm rửa sạch sẽ và thứ hai... tôi không thể nào đối mặt với anh ta được, anh ta thật quá giống với anh hai. Điều

này khiến tôi thật sự rất bối rối, không đủ can đảm để đối mặt nữa rồi...

-----oOo-----

- Lâm Gia Hân! Thật thú vị... - Hoàng Thế Phong khẽ cười rồi cũng rời khỏi phòng ăn ngay sau đó.

Hoàng hôn dần buông xuống, cái ánh sáng mờ ảo mang một sắc đỏ vàng dần nhuộm cả ngôi biệt thự rồi trong chốc lát bỗng trở nên huyền ảo đến lạ thường...

Trong phòng ăn, bóng người cũng thưa dần. Hầu như ai nấy cũng đã về phòng của mình trong sự mệt mỏi và cũng có chút căng thẳng vì cuộc thi ngày mai. Nhưng đâu đó trong góc khuất, chính xác hơn là góc bàn dành riêng cho Thảo Như, cô đang cố gắng kiềm chế bản thân mình để không phải bật ra tiếng khóc nức nở trước mặt mọi người. Chờ cho đến khi cả căn phòng chỉ còn lại một mình, cô mới trượt dài theo bước tường và ngồi bệt xuống sàn, tay cô nắm thật chặt tấm hình khiến nó nhăn dúm lại rồi chợt, cô thả lỏng tay ra vuốt nhẹ tấm hình, sự tức giận trong cô quá lớn, lớn đến nỗi cô không kiềm được... nước mắt cứ thế thi nhau rơi xuống tấm hình... có hai đứa trẻ đang nắm tay nhau cười vui vẻ.

Lâu rồi anh không cười, nụ cười anh không bao giờ dành cho cô như lúc trước. Anh giận cô, phải nói là hận mới đúng. Chỉ tại cô mà anh bị tước mất quyền được làm một cậu chủ danh giá, tại cô mà anh không còn được sống trong sự giàu sang như trước và tại cô mà anh đã hận cả người cha mà anh đã hết mực tôn kính... Anh không còn cười như trước, không còn nụ cười ấm áp và rạng rỡ khiến người khác cảm thấy được gần gũi, được yêu thương. Ba năm nay, anh chỉ cười cho lấy lệ để người khác thấy rằng... anh vẫn vui và thân thiện như xưa nhưng, Thảo Như là người hiểu rõ hơn ai hết, nụ cười đó chỉ đơn thuần là một nụ cười chứ không còn một ý nghĩa nào khác.

Cứ ngỡ, cô sẽ không còn nhìn thấy nụ cười ấy thêm một lần nào nữa thì hôm nay cô đã thấy, thấy một nụ cười ấm áp và rạng rỡ trên môi anh mà người khiến anh cười... không phải là cô...

Thời gian cứ thế trôi mãi bỗng chốc đã tới, một màn đêm bao lấy căn phòng. Cô không mở đèn bởi vì cô muốn được yên tĩnh một mình nhưng đó không phải là lý do chính, cái chính là cái quy định khắc nghiệt ở ngôi biệt thự này: Phòng ăn không được hoạt động quá 18 giờ 30 phút!

Thảo Như đứng lên, đi loạng choạng về phía trước. Ánh mắt cô lóe lên một tia lửa căm thù... căm thù tất cả những ai cướp mất anh của cô, người mà cô yêu đã từ rất lâu...

- Lâm Gia Hân... Tôi sẽ không tha thứ cho cô đâu...! - Thảo Như rít lên trong cổ họng. Hai hàng nước mắt lại thi nhau rơi xuống. "Đáng ghét quá! Nước mắt là gì... sao mi cứ chảy ra khi người ta đang đau buồn, rất rất đau buồn???" Cô khẽ gạt nước mắt rồi bước đi, hình dáng nhỏ nhắn của cô cứ xiêu vẹo, cô không đủ sức để đi nữa và rồi cô ngã xuống...

- Cẩn thận! - Một bóng đen lao vút ra, đỡ lấy Thảo Như. Cô vùng vẫy cố gắng đẩy hấn ra và đứng dậy, nói với giọng bất cần:

- Mặc kệ tôi, tôi không cần ai quan tâm, nhất là anh... - Nói rồi, cô đi ra cửa bỏ lại người con trai ấy buồn bã đứng nhìn theo...

-----oOo-----

- Oa... Thoải mái quá... - Tôi vút cái khăn ngay đầu giường rồi nhảy vọt lên đó mà nhún nhảy, quả thực chiếc giường này êm hơn tôi nghĩ đấy! Thật thích quá đi... Từ nay về sau, tôi có thể ngủ trên chiếc giường này sao? Thật không thể tin được cả đời này tôi lại được ngủ trên chiếc giường to và thoải mái đến thế. Tôi nhún nhảy một hồi rồi chợt nhớ ra Trúc Ly, cô ấy và tôi được bà quản gia cho ở chung một phòng, thế là từ nay khỏi sợ cô đơn nữa...

Tôi rón rén đi tới chỗ Trúc Ly (lúc này đang cặm cuội đọc cái gì đó) rồi giờ trò xưa cũ mà hai anh em tôi thường chơi lúc nhỏ để chọc cô ấy.

- Hù!... Á...á... - Trúc Ly bỗng nhảy bổ ra bịt miệng tôi lại và ra dấu im lặng. Phù! Tiếng hét thất thanh ấy không phải của Trúc Ly mà là của tôi, thật không ngờ cô ấy lại có thể lật ngược tình huống như thế! Tôi khiếp sợ nhìn cô ấy rồi lại nhìn cái mặt nạ gốm ghiếc trên bàn. Ôi, tim tôi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực khi vừa chuẩn bị đặt tay lên vai cô ấy (cốt yếu là để cô ấy giật mình) thì ngay lập tức Trúc Ly quay lại và nhảy xổ vào tôi với chiếc mặt nạ ma quỷ trên mặt.

- Haha... Hahaha... - Trúc Ly bật cười khanh khách, tỏ vẻ khoái chí lắm.

- Cười gì chứ! Làm tờ sợ muốn chết. - Tôi làm mặt giận, leo lên giường nằm và không làm gì khác ngoài việc thờ dài thườn thượt. Trúc Ly hớn hờ leo lên giường và ngồi cạnh tôi.

- Này, cậu biết nấu thứ gì cho ngày mai chưa? - Trúc Ly hỏi, có vẻ như đề tài nấu ăn là một đề tài mà Trúc Ly rất hào hứng bàn luận nhất, tôi chẹp chẹp cái miệng, mắt chớp chớp tỏ vẻ đắm chiêu suy nghĩ rồi buột miệng buông một câu chán nản:

- Mì gói! - Thú thật, tôi chỉ biết nấu có mỗi món đó thôi nhưng ít khi nấu lắm, không biết "tay nghề" có bị giảm không nữa.

- Cậu đùa à? - Trúc Ly xua tay rồi cười khi khi, bỗng... cô đổi sắc mặt 360 độ và gào lên: - Sao lại cho cậu chủ ăn mì chứ? Cậu thật là... Đồ- Không-Biết- Điều-mà!

Tôi vội vàng bịt tai lại để bảo vệ cái màng nhĩ tội nghiệp của mình, cười giải hòa rồi bắt đầu đi bịa ra vài món tôi dự định làm trong ngày mai để cô ấy bớt giận:

- Được rồi, mai tớ sẽ làm: Gà luộc, heo quay, vịt nướng... cho cậu chủ nhé! - Rồi tôi hạ thấp giọng dần, mắt lơ đãng đi chỗ khác vờ như đang nói vu vơ:

- Khuyến mãi thêm cho cậu ấy đĩa trái cây với ba nén nhang! - Rồi tôi quay lại cười khi khi với Trúc Ly và... "1...2...3..." Tôi co giò chạy thật nhanh trước khi Trúc Ly kịp hiểu ra vấn đề và rượt tôi chạy vòng vòng khắp phòng...

*** Không gian như lắng đọng, chỉ còn tiếng côn trùng kêu rả rít đến rợn người, cả ngôi biệt thự hoàn toàn chìm trong bóng đêm u uất. Gió thổi mang theo những tiếng động ghê rợn đến làm cho ngôi biệt thự trở nên huyền bí hơn, mây dần tan để mặt trăng dần xuất hiện những làn ánh sáng mờ ảo, dịu nhẹ... Trăng tròn... cũng là lúc một âm thanh rú lên đau đớn rồi tắt lịm... trả lại sự tĩnh lặng thường trực cho ngôi biệt thự...

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Và Thù Hận* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Một Ngày Đi Học Khổ Sở Nhất Đời Tôi!!!

Sáng... Những giọt sương còn đọng trên những cành lá bỗng chốc rơi xuống mặt đất và tan biến, một cơn gió mạnh thổi qua khiến cành lá va vào nhau tạo nên những tiếng xào xạc. Trời hôm nay dường như không được đẹp lắm, đã 6 giờ sáng rồi mà trời vẫn tối. Trên bầu trời, mây kéo đến khá dày đặc như báo hiệu hôm nay sẽ là một ngày mưa. Ánh nắng yếu ớt cố len lỏi qua các đám mây để có thể chiếu sáng cho mặt đất, cho cây cỏ nhưng lực bất tòng tâm! Mây kéo đến ngày một nhiều và... "Ào...ào..." Những giọt mưa thì nhau rơi xuống, những hạt mưa tinh nghịch đeo bám thành cửa sổ chưa đóng và tạt vào đó để "tham quan" căn phòng.

- Haiz... Mới sớm đã mưa... - Thế Phong chán nản gấp quyển sách dày cộm lại rồi đặt vào góc kệ sách, đi xuống nhà bếp và tự làm cho mình một cốc cacao nóng. - Trời mưa mà có thứ gì nóng vào người thì tuyệt! - Thế Phong mỉm cười rồi nhấp một ngụm cacao, mắt lơ đãng ra ngoài ngắm nhìn những hạt mưa rơi. Anh đang nghĩ gì, chính anh cũng không hiểu. Một thứ gì đó rất mơ hồ xuất hiện trong tâm trí anh, hình ảnh của một người con gái hôm qua dần hiện lên. Quả thực, hình ảnh của Gia Hân rất nổi bật đến nỗi nó khắc sâu vào trí nhớ của Thế Phong. Gia Hân hoàn toàn khác với mọi người ở đây, trong mắt anh Gia Hân là một cô bé hồn nhiên, ngây thơ, đáng yêu nhưng thật đáng tiếc vì phải đặt chân vào nơi "địa ngục" này để chôn vùi sự ngây thơ đáng yêu đó. Anh thật sự không muốn Gia Hân phải mất đi những thứ đáng quý ấy và điều quan trọng hơn, anh không muốn Gia Hân phải giống như một người... người mà anh đã từng yêu thương rất nhiều...

Mưa vẫn rơi tầm tã, những giọt mưa đập vào khung cửa kính rồi trượt dài xuống theo bức tường, rơi xuống đất và ướt đầm. Gió dần thổi, ngày một mạnh hơn như một con thú điên cuồng đang gào thét. Cây cối ngã nghiêng theo nhiều phía, một số cành cây đập vào cửa sổ của căn phòng như muốn đánh thức một kẻ đang cuộn chân thành "kén".

- Ôn ào quá!!! - Gia Hân hét vang khắp phòng rồi lại trùm chăn kín mít và ngủ khò. Gió cũng không chịu thua, cứ thổi vù vù khiến cây cối xung quanh như muốn bật gốc ra khỏi mặt đất. Gia Hân cũng cố gắng đầu không kém, cứ cố với lấy cái gối ôm rồi ụp vào mặt, cô tiếp tục giấc ngủ vàng ngọc của mình. Dường như ông trời không cho cô hai chữ "bình yên" thì phải, vừa yên giấc khoảng 5 phút thì...

- Dậy đi... dậy... Cậu biết hôm nay là ngày gì không hả??? - Trúc Ly cố gắng kéo cái "kén" ra khỏi người Gia Hân nhưng không được, Gia Hân ôm cái chăn cứng quá làm Trúc Ly phải buông ra, chống tay vào đầu gối thở dốc. "Ngày thì không dậy này!" Một ý nghĩ lóe lên đầu Trúc Ly, cô nở nụ cười nham hiểm...

- "Cốc...cốc...cốc..." - Tiếng gõ cửa khô khốc vang lên phá tan sự im lặng vốn có của dãy hành lang rồi chốc chốc lọt vào khoảng không yên tĩnh và chìm hẳn. Một chị giúp việc đứng trước cửa phòng Thế Phi, chị ta cứ đợi, đợi mãi nhưng không thấy có phản ứng gì, chị bèn liêu lĩnh bước vào và... "Bốp..." Một cái đồng hồ báo thức bay đến và đập thẳng vào mặt khiến chị ngã nhào, cố gắng gượng dậy trong cơn choáng váng. Chị khẽ ngước nhìn xem đang có chuyện gì xảy ra thì...

- Cút ngay!!! - Thế Phi đứng trước mặt chị và quát lên, ánh mắt ánh lên tia lửa giận. Cậu ghét, thật sự ghét kẻ nào dám làm phiền cậu lúc ngủ. Cậu quay lưng đi và bỏ vào phòng tắm.

Hôm nay là ngày thứ 2 cậu đi học ở trường An Phú, một ngôi trường nổi tiếng là dành riêng cho những cậu chủ, tiểu thư con nhà quyền quý đến học và điều quan trọng hơn hết là ngôi trường này rất chú trọng đến tính kỷ luật của học sinh. Đây là ngôi trường thứ tư mà cậu chuyển đến, sở dĩ cậu chuyển trường nhiều đến thế là bởi vì cậu là một học sinh cá biệt, những vụ đánh nhau, phá hoại tài sản nhà trường, vô lễ với giáo viên là chuyện vốn dĩ rất đời bình thường đối với cậu và thường xảy ra như cơm bữa.

Cậu không bận tâm đến ngày đi học, chính xác hơn là cậu không muốn học. Học để làm gì cơ chứ? Học để có thêm kiến thức hay học chỉ để che giấu một điều gì đó trong cậu mà cha cậu không muốn cho người khác biết? Cậu khẽ cười, một nụ cười khinh. Cậu khinh thường tất cả, khinh thường những gì cậu đang làm, khinh thường người cha của mình và khinh thường cả bản thân cậu nữa... Đối với cậu, tất cả đều đáng bị khinh thường ngoại trừ... người mẹ mà cậu hết mực yêu thương...

-----oOo-----

- Á...á... Trễ học rồi, đã 8 giờ rồi sao? Sao mẹ không gọi con sớm hơn chứ??? - Tôi vội hất tung cái chăn lên rồi cuống cuồng chạy vòng vòng tìm bộ

đồng phục của mình. " Quái! Sao tủ quần áo không có bộ đồng phục nào hết vậy? Chẳng lẽ mẹ chưa giặt cho mình sao?" Tôi lục lọi cái tủ quần áo, sao bộ quần áo nào cũng lạ hoắc thế này? Tôi nhớ là mình đâu có cái váy nào đâu, sao trong đây toàn váy là váy thế?

- E...hèm... Cậu định làm gì với cái tủ quần áo của tớ thế? - Trúc Ly từ đâu xuất hiện, cô ấy đang hắng một cái làm tôi giật mình vội quay phắt lại. Ô? Thế đây không phải là nhà tôi à? Thảo nào... tôi cứ thấy lạ lạ thế nào ấy, cứ tưởng là còn ở nhà cơ. Tôi thờ phào, ngồi phịch xuống giường. Tôi còn nhớ trước khi giấc ngủ bị phá hoàn toàn thì nghe tiếng ai đó "thì thầm" vào tai với một âm lượng ngang ngửa với mấy giọng hát opera: "8 GIỜ RỒI!!! KHÔNG ĐI HỌC À???" Thật kinh khủng!

- Hôm nay đi học, làm sao mà thi đây? - Tôi tròn mắt hỏi Trúc Ly, thật sự tôi chưa nghĩ đến tình huống này. Cuộc thi bắt đầu lúc 7 giờ mà tôi thi lại học buổi sáng, haiz... tình thế thật nan giải.

- Yên tâm đi! Nếu học buổi sáng thì có thể thi buổi chiều mà. Bà quản gia cũng đã đề cập đến chuyện này nên đã chia cuộc thi ra làm hai buổi. Và lại hai cậu chủ cũng phải ăn chiều nữa chứ! - Trúc Ly vui vẻ nói, còn chớp chớp mắt vài cái ngây thơ. Tôi ngẩn người ra, sao lại là hai cậu chủ? Tôi nghĩ chỉ có một là hần ta thôi chứ, đầu chui ra thêm một người nữa vậy???

- Đi học đi! 6 giờ 20 phút rồi... Còn 10 phút nữa xe sẽ lăn bánh đây! - Trúc Ly giục. Tôi chán nản lục chiếc vali tìm bộ đồng phục rồi lẻ bước vào phòng WC. Một cách nhanh nhất có thể, 5 phút sau tôi đã có mặt tại phòng trong bộ đồng phục nhẵn nhéo vì bị nhồi nhét trong vali cả ngày. Trúc Ly nhanh nhẹn đưa cho tôi cái cặp, tôi chậm chạp đeo vào... "Oái...!" Cô ấy nhét cái gì trong đó mà nặng vậy nhỉ? Tôi tò mò mở cặp ra thì... Ôi trời, Bao nhiêu sách vở cho cả tuần đều bị cô ấy "tống" vào trong, cứ thế này trong vài ngày thì vai tôi bị mất cân bằng là cái chắc. Tôi nhìn Trúc Ly, lúc này cô ấy chỉ gãi đầu cười trừ rồi lảng đi làm việc khác, tôi lắc đầu ngao ngán bỏ bớt những sách vở không cần thiết ra.

Tôi bước ra khỏi cửa rồi như sự nhớ ra là mình không nhớ đường liền quay vào trong gọi Trúc Ly:

- Trúc Ly, cậu dẫn đường cho tớ ra cổng biệt thự đi! - Trúc Ly đâu rồi??? Mới thấy đây mà. Chết thật, không có cô ấy thì tôi làm sao mà ra được cái "mê cung" này chứ? Tôi hết nhìn đồng hồ rồi lại nhìn vào trong tìm Trúc Ly, theo như lời cô ấy nói thì 6 giờ 30 phút xe sẽ rời khỏi biệt thự, bây giờ là 6 giờ 25 rồi, còn 5 phút nữa, không kịp rồi! sẽ trễ mất thôi. Tôi không chờ đợi thêm gì nữa, cứ nhắm hướng thẳng mà lao đi.

Tôi cứ chạy, chạy mãi như con thiêu thân thấy ánh sáng là lao vào. Tôi như một kẻ không thể xác định được phương hướng, cứ thấy đường đi được là cứ đi. Biệt thự này thật đáng ghét mà, cứ như một mê cung không lối thoát, tôi thật sự khâm phục những người sống ở đây, cứ như họ đã thuộc lòng từng đường đi nước bước vậy. Cứ mỗi buổi sáng chạy như thế này, chắc hẳn tôi sụt thêm mấy kí-lô nhỉ? Tôi bật cười, khẽ lắc đầu để xua đi cái hình dạng ốm yếu gầy gò của tôi khi mà sụt kí. Tôi không nghĩ nhiều nữa, vội chạy như bay về phía trước và... "Rầm!..." Tôi va vào một cái gì đó và ngã nhào...

- Cậu chủ, cậu không sao chứ? - Tôi ngước lên, đầu vẫn còn choáng váng. Văng vẳng bên tai tôi là tiếng hỏi han lo lắng của chị nào đó. Cứ ngỡ là người đâm vào tôi là chị ta, tôi khó chịu lên tiếng, nhưng chưa kịp nói gì thì chị ta cất giọng lạnh lạnh:

- CÔ ĐI ĐÚNG KIỂU GÌ VẬY HẢ??? Còn không mau xin lỗi cậu chủ. - Gì vậy? Chị ta là người đâm vào tôi trước mà, sao lại bắt tôi xin lỗi chứ? Tôi ầm ừc, mở mắt ra định "giăng lý" thì... Gương mặt của hần ta đập vào mắt tôi, một gương mặt như muốn ăn tươi nuốt sống người khác. Hần trừng mắt nhìn tôi một hồi rồi thờ dài:

- Bỏ đi, trễ giờ học rồi! Hần ta nói với giọng bất cần rồi sai bước đi. Kẻ như hần mà cũng sợ trễ giờ học à? Nhìn hần xem, đi học gì mà không hề có cặp sách, áo bỏ ngoài quần, tai thì xỏ năm bảy cái khuyên,... nhìn giống thằng du côn hơn là một học sinh. Tôi bĩu môi khinh thường rồi đứng dậy, phui quần áo và bước tiếp theo hướng ngược lại. Mà khoan! Hần đi học, có nghĩa là sẽ đi ra cổng biệt thự, vậy tôi đi theo hần mới đúng chứ, thật ngốc mà! Tôi hớn hơ ba chân bốn cẳng chạy theo hần, tuy làm vậy hần sẽ nghĩ tôi là kẻ theo đuôi nhưng... chỉ còn cách đó mới giúp tôi có thể đi học được.

Thấy tôi đi theo như thế, hần cũng không nói gì nhưng bước chân thì ngày một chậm dần. Trời ạ! Làm ơn đi nhanh tí đi cho tôi nhờ, đã trễ học rồi mà còn... Tôi thờ dài ngao ngán nhìn đồng hồ: 6 giờ 40 phút rồi, trễ xe là cái chắc! Thế là đành phải cuộc bộ, nhưng cái vấn đề chính ở đây không phải là đường xa mà là tôi không nhớ đường. Đến trước cổng, hần dừng lại đứng nhìn khung cảnh xung quanh như một cách cố tình để tôi đi học trễ. Tôi không màng đến, đưa tầm mắt nhìn ra xa xem có ai có thể cho tôi đi nhờ xe được không. Ở đây tôi thấy không phải là không có người ở nhưng sao lại không thấy bóng dáng ai hết vậy??? Tình huống cấp bách thế này rồi, dù không muốn nhưng cũng phải làm...

- Cho tôi đi nhờ xe! - Tôi nói, không cần biết hần có đồng ý hay không, tôi liền chui vào xe và ngồi yên ở đó.

- ĐI RA NGAY!!!!... Cô là ai? Sao lại không có phép tắc gì hết vậy? - Cái giọng hét kinh điển của bà chị đi kè kè bên hần lại một lần nữa cất lên "rộn ràng". Tội nghiệp cái màng nhĩ bé nhỏ của tôi, mới sáng ra đã bị "hành" đến thế này đây. Nhưng cho dù chị ta có hét đến long trời lở đất thì cũng đừng hòng kéo tôi ra khỏi xe vì đây chính là cái "phao cứu sinh" cuối cùng của tôi để tôi có thể đến trường.

- Kh...ông...không và không...!!! Không bao giờ!!! - Tôi cũng chẳng vừa gì, hét lại chị ta khiến chị ta giận tím mặt định "thay trời hành đạo" tát tôi thì cái tên này giờ đứng làm "cảnh" kia mới chui vào cuộc.

- Thôi ngay đi! - Hần chụp lấy tay chị ta rồi hất ra ngoài, ánh mắt lóe lên tia nhìn đáng sợ. - Cút ngay! - Hần nhìn về phía tôi, gằn từng chữ. Tôi cúi gằm mặt, lùi thủi đi ra thì...

- Cô đứng đó, còn cô ả kia... Cút! - Hần trở tay về phía cổng và quát lên, chị ta liền xám mặt, chết đứng tại chỗ. Bỗng, chị ta quỳ sụp xuống chân hần và... nước mắt liên tục trào ra...

- Xin cậu chủ... đừng đuổi tôi mà... hức... hức... Hãy nể tình... tôi ngày đêm làm việc cống hiến cho biệt thự này... hức... hức... mà bỏ qua cho tôi đi... Tôi cầu xin cậu chủ... là tôi sai... tôi đáng chết...!!! - Chị ta vừa cầu xin vừa khóc nức nở rồi lại tự động tát vào mặt mình liên tiếp. Thật tội nghiệp, tôi

bỗng dưng không còn thấy chị ta đáng ghét nữa mà trong tôi bây giờ trào lên một sự thương cảm và một nỗi lo lắng đến tận cùng. Chị ta là một giúp việc, tôi thì sắp là giúp việc, nếu tôi trúng tuyển và trở thành giúp việc chính thức thì số phận tôi cũng sẽ như chị ta sao? Làm gì không vừa ý hán ta thì sẽ bị như thế này sao? Tôi bắt đầu thấy sợ... sợ những thứ xung quanh đây, sợ những người ở đây và sợ cả ngôi biệt thự hà khắc này. Nếu có một cơ hội để trốn thoát, tôi sẽ thoát khỏi nơi này... càng sớm càng tốt...

- Có chuyện gì thế thưa cậu hai? - Bà quản gia bước ra, bằng một phong thái điềm tĩnh và thản nhiên, bà hỏi hán.

- Tôi muốn đổi giúp việc, còn cô à này... Tổng khứ khỏi đây ngay!!! - Hán ta nói, giọng nói lạnh lùng đến đáng sợ. Trái tim hán làm bằng thứ gì thế? Hán không có một chút cảm giác gì trước mọi thứ đang diễn ra trước mắt sao? Một con người thật nhẫn tâm mà. Xem kia, hai má của chị ấy đã sưng vù lên rồi, chị ấy đã biết lỗi rồi mà hán vẫn không tha thứ sao? Hán có phải là con người không vậy?

- Vâng, tôi sẽ đổi ạ. Còn giúp việc này... Xin cậu hãy nể mặt tôi mà tha thứ cho cô ấy. - Bà quản gia cúi đầu tôn kính. Rồi bà nhìn sang tôi, ánh mắt ánh lên vẻ khó chịu. Tôi có thể biết được điều đó vì đôi lông mày bà từ từ nhíu lại, khuôn mặt nghiêm nghị đến đáng sợ.

- Tùy bà! Còn việc đổi giúp việc, hãy để tôi tự định đoạt. - Nói rồi hán bước lên xe và rồ ga phóng đi. Tôi giật mình, như sợ nhớ ra điều gì đó vội chạy hết tốc lực và gọi í ới theo...

- Cho tôi đi nhờ xe với!!! Chờ tôi...- Tiếng cầu xin của tôi cuối cùng cũng thấu đến tai hán. Hán cho người dừng xe lại, tôi chạy đến thờ hồng học vừa thờ vừa nói:

- Cho tôi.. học... đi.. nhờ xe... đến... trường... học... được không? - Tôi nói rồi lại hỏi hán vì đã thốt ra câu đó khi nhìn thấy gương mặt gian tà đầy nham hiểm của hán, nhưng lời đã nói ra thì sao có thể rút lại được, và lại tôi cũng cần xe để đến trường.

- Được thôi! Nhưng... - Tôi hớn hờ leo lên xe và yên vị, xe rồ ga rồi phóng đi. - Với một điều kiện. - Hán tiếp tục câu nói đang dang dở lúc nãy của mình. Tôi biết ngay mà, hán có cho không ai thứ gì đâu chứ. Rốt cuộc là hán muốn điều kiện gì nhỉ? Tôi đề phòng nhìn hán và nói với giọng khó hiểu:

- Điều kiện gì? - Sau câu nói của tôi, hán chỉ nhếch môi cười rồi nói:

- Chỉ cần đồng ý, không thắc mắc! - Trời à, không cho người ta thắc mắc thì lấy gì mà đồng ý chứ, mà thôi bây giờ mà đồng ý cũng không được mà không đồng ý thì cũng không xong. Đã leo lên xe hán thì coi như nợ hán nữa vậy!

- Được rồi...! - Tôi bất đắc dĩ nói rồi quay sang ô cửa sổ ngắm khung cảnh xung quanh, trong tấm gương phản chiếu lại hình ảnh của hán, một hình ảnh méo mó, thoát ẩn thoát hiện và mờ dần bởi hơi sương bên ngoài, tuy mờ nhưng tôi vẫn thấy được nụ cười nhếch mép trên môi hán và... thoáng chốc vụt đi, để lại một vẻ lạnh lùng toát ra đến lạnh người...

Trời vẫn còn mưa rì rả chưa chịu dứt, ánh nắng đến giờ vẫn chưa đủ sức để kéo những đám mây dày đặc đi. Tôi ngồi nhìn cảnh tượng bên ngoài mà ngáp lên ngáp xuống. Thật chẳng có tí sức sống gì cả! Tôi bắt đầu cảm thấy buồn ngủ, cơ thể bắt đầu uể oải, tôi dựa người vào cửa sổ và ngủ bù cho những khoảng thời gian phải dậy sớm. Lúc còn ở nhà, tôi thường "hường" đến gần sát giờ đi học mới chịu dậy (hầu như là đợi mẹ tôi gọi đến 5 lần thì tôi mới chịu thức) báo hại ngày nào mẹ tôi cũng phải mua thuốc đau họng mà uống.

Đang mơ màng thì xe bỗng dừng lại. Tôi trường rồi à? Tôi tự hỏi rồi cố mở to cặp mắt đang nhắm nghiền của mình mà quan sát cảnh vật xung quanh. Vẫn chưa đến mà, sao lại dừng xe nhỉ? Chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì...

- Ra khỏi xe đi. - Hán nói cái gì? Sao... sao lại thế được, trời thì đang mưa mà hán lại bắt tôi xuống xe, hán muốn tôi lạnh chết sao?

- Chờ tôi đến tận trường luôn được không? - Tôi nhìn hán ta như cầu xin.

- Không. - Hán nói nhẹ tênh như lông hồng bay trong gió nhưng đó lại là hàng ngàn quả tạ rơi xuống đầu tôi. Đồ kiêu căng, anh không làm tròn lời hứa giúp tôi thì đừng trách sao tôi ép người quá đáng! - Được thôi! Thế thì về sau tôi cũng sẽ không làm tròn điều kiện mà anh đưa ra. - Tôi nói rồi khẽ cười, mở cửa định bước ra thì...

- Ngồi lại!!! - Hán bỗng dưng nắm lấy cái cặp đeo chéo vai của tôi mà thô bạo kéo xuống, tôi mất đà ngã ngược ra sau, nhưng khổ nỗi đằng sau lưng không có điểm tựa cộng thêm cái chân vướng vào sợi dây cặp lòng thòng thành ra tôi ngã lăn quay xuống ghế xe... đau điếng!

Hán khẽ cười, không phải một nụ cười nhếch môi đầy sự bất cần và khinh bỉ, cũng không phải một nụ cười lạnh lùng, khó hiểu mà là một nụ cười thật sự đúng nghĩa với niềm vui. Nụ cười thật rạng ngời và tươi sáng. Tôi té ghế... buồn cười lắm sao? (+_+)! Biết bao nhiêu chuyện vui đáng cười thì hán không hề hé răng, còn tôi bị té ghế thì hán lại cười, thậm chí còn cười một cách khoái chí nữa. Mà nhìn đi nhìn lại thì cũng thấy buồn cười thật, đương thời có ai té ghế mà như tôi không chứ? một chân thì nằm vắt vẻo trên ghế còn một chân thì bị vướng dây cặp nên "chỉ thiên" (chân hướng lên trời), nói chung là tư thế rất- ư- kỳ- cục!

- Cười gì? Chẳng qua là một tư thế khác người ta tí thôi! - Tôi phui quần áo rồi ngồi lên ghế xe, lờ mờ nhìn hán như kẻ thù. Cũng tại hán mà ra cả, chỉ cần nói ngồi xuống là đủ rồi, phải thêm động tác phụ họa nữa mới chịu à? Báo hại cả người tôi toàn thân đau điếng, ngồi còn không vững nữa huống chi là đứng chứ...

7 giờ 25 phút...

Tôi lật đật chạy ra khỏi xe, cổng trường đã đóng im lìm từ lúc nào, chỉ còn văng vẳng bên tai tiếng micro đều đều của thầy Hiệu Trưởng phổ biến kế hoạch tuần. Thế là tôi trễ mất tiết chào cờ... mất luôn cả phần cốc ối, xoài, me mà bọn bạn chuẩn bị để giờ chào cờ đem ra gặm nhấm. Tôi ngồi ủ dột

ngay góc cổng chờ cho hết tiết chào cờ rồi giờ chiều năn nỉ ra để bác bảo vệ thương xót mà cho vào lớp.

- Ngồi đây đi, chờ hết tiết chào cờ rồi hấn vào, anh cứ đi long nhong như thế, sao đồ cho vào sổ là tiêu. - Tôi có lòng tốt khuyên hấn ta vậy mà hấn còn không làm theo, cứ trơ ra bộ mặt về như ta đây không sợ vậy, đến mà phát bực.

- Cô nghĩ sao thế? Một cậu chủ như tôi lại ngồi trong một xó như cô à? - Nói rồi hấn nhếch mép cười rồi tiến đến ngay cửa phòng bác bảo vệ, nói như ra lệnh:

- Mở cửa cho tôi vào! - Tôi nín thở chờ xem con thịnh nộ của ông bác bùng nổ. Ông ấy ghét nhất là ai nói chuyện với ông cái giọng hồng hách như vậy. Kì này tôi xem hấn có vào trường được không.

- Đưa nào đấy? - Ông bác ló cái đầu tóc xoắn xoắn ra, gương mặt chịu, giọng gắt gỏng. - Đi trễ thì ở ngoài đi! - Ông ấy vừa nói vừa liếc hấn từ trên xuống dưới rồi khó chịu chui đầu vào, mở radio lên và thả hồn mình trong gió...

- Haha... - Tôi nép người vào mái hiên phòng bảo vệ, ngồi cười nghiêng ngả khi nhìn cái mặt đỏ lên như trái cà chua của hấn vì tức. Hấn cứ nghĩ mình nhà giàu thì có thể ra vào trường tùy thích sao? Hấn nghĩ mọi giáo viên ở đây đều tha lỏng cho những kẻ có tiền, quyền như hấn khi vi phạm sao? Haha... Ôi, sao mà tôi yêu bác bảo vệ quá đi!

- Im đi, cô cười gì chứ? - Hấn quát lên trong giận dữ. Đường đường là con trai của một chủ tịch tập đoàn bất động sản nổi tiếng khắp thế giới, nhà nhà đều biết, người người đều khen, ai ai cũng nể, vậy mà lần này lại bị một ông bảo vệ làm cho bẽ mặt, ôi ôi... còn gì là mặt mũi của một cậu chủ cao ngạo như hấn chứ! Hahaha...

- Không cho vào thì... Đành thế vậy...! - Hấn khề thờ dài rồi nhìn về phía tôi, mắt lóe lên một tia nhìn giễu cợt.

- Ở đây chơi vui về nhé! - Hấn nói rồi quay đi. Ở đây có cái gì để chơi đâu chứ, tôi khề lắc đầu rồi tiếp tục công việc ngồi chờ của mình. Bất giác tôi quay sang đưa mắt tìm hấn, trong lòng không khỏi lo lắng không biết hấn đi đâu, một cậu chủ lúc nào cũng ở trong phòng như hấn thì làm sao biết đường phố như thế nào mà đi chứ. Không thấy hấn ở đâu, tôi thờ dài thườn thượt ngược mặt lên nhìn bầu trời xanh để tìm kiếm một thứ gì đó gọi là tia nắng ban mai, như một thói quen, tôi đảo mắt nhìn khắp nơi trên nền trời xanh ấy và... dường như tôi thấy một ai đó, rất quen thuộc... đang ngồi vắt vẻo trên cao. Tôi tò mò nhìn thật kĩ, trời ạ! Hấn... hấn dám... dám trèo tường vào sao? Đã thế còn quay lại cười tôi đầy thách thức như muốn nói: "Cố giỏi thì trèo vào đi". Hừ... Cái tên đáng ghét, đã thế tôi không nhìn nữa. Tuy tôi không biết trèo tường nhưng tôi lại có cái giọng hét hơn cái loa phường. Trời cho tôi ưu điểm này, có lẽ bây giờ phải sử dụng rồi... Tôi hít một hơi thật sâu rồi hét toáng lên...

- Bớ người ta, có ăn trộm trèo tường... bớ người ta...

- Nè nè! Cô làm gì vậy hả??? - Hấn lúng túng hỏi, tôi cười không nói gì, tiến đến chỗ bác bảo vệ rồi gấp gấp nói:

- Bác ơi, có kẻ trèo tường vào trường kia bác, mau bắt hấn lại đi... - Bác bảo vệ ngay lập tức vớ cái bộ đàm trên góc tủ và nói như hét vào trong ấy:

- Đội 1 có mặt tại sân trường mau! Có kẻ đột nhập!!! - Nói rồi bác lấy cây gậy chỉ huy của mình và "dứt áo ra đi". Tôi đứng ngoài cổng cười sảng khoái, kì này hấn chắc chắn sẽ lên phòng hiệu trưởng "ăn bánh uống trà". Tôi ngồi xuống, vuốt ve em cún từ đâu đi lạc rồi chốc chốc lại nghĩ về hình ảnh hấn đang bị xử như thế nào, ôi vui thế không biết!

Trời cũng đã tạnh mưa nhưng nắng vẫn chưa chịu đến, chỉ có những cơn gió mạnh thổi qua, tôi khề rùn mình vì lạnh. Thời tiết xấu quá, mưa không mưa mà nắng cũng không nắng, tôi ước gì bây giờ có một tia nắng nào đó để sưởi ấm nhip, cho cả tôi và cho tất cả muôn loài nữa. Tôi thích mưa nhưng hiện giờ thì... KHÔNG!!!. Tại sao? Điều tôi muốn là nắng mà, sao lại mưa chứ? Ngay cả lời cầu nguyện nhỏ bé của tôi mà ông trời cũng không chấp nhận nữa là sao? Bây giờ nhìn tôi không khác gì một con chuột ướt nhẹp nước. Ôi! Còn gì là tôi, còn gì là sách vở của tôi chứ. Bỗng, cổng trường đột nhiên mở ra, tôi hớn hờ vui mừng chạy vào, không quên cảm ơn ông bác bảo vệ rồi chạy đi, chạy được mấy bước thì...

- Đứng lại đó cho tôi...! - Tôi đứng khựng lại khi nghe giọng ông bác bảo vệ, tôi quay lại, cố gắng cười thật tươi rồi chào hỏi lễ phép đứng chờ một học sinh gương mẫu:

- Dạ, bác gọi con có việc gì không ạ? - Nhìn sắc mặt ông bác bảo vệ nhìn xấu quá, không biết hấn ta làm gì ông bác mà nhìn mặt ông cứ hầm hầm, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống bất cứ người nào đến gần.

- Em lên văn phòng với tôi... - Lên... lên văn phòng á? Tôi có làm gì đâu chứ, kẻ lên văn phòng phải là hấn ta chứ. - Em... em có làm gì đâu chứ? - Tôi ngân cổ cãi lại. Nhưng ông ấy không nói gì mà chỉ xắn tay áo lên và kéo ngược tôi lên văn phòng. Tôi vùng vẫy, nói lầy nói để là sẽ tự động đi theo nhưng ông bác không nghe, trái lại còn kéo tôi đi nhanh hơn.

Trong lúc vùng vẫy, ánh mắt tôi chạm phải một người phía xa xa, dáng người rất quen thuộc... Đó chẳng phải là hấn sao? Hấn không bị bắt? Tôi bất giác nghĩ ngay đến cái bụi cây hoa gần đó, đích thị là hấn đã trốn ở đó rồi lên sang cái cánh cửa thoát hiểm ở căn- tin và sau đó đường đường chính chính đi về lớp...

Tại văn phòng...

- Em thật to gan... dám lừa cả bảo vệ để vào trường, viết bản kiểm điểm cho tôi... - Giọng của thầy giám thị vang lên đều đều bên tai tôi. Từ trước tới giờ, thầy nói gì tôi đều cho là đúng và tuân theo. Nhưng, bây giờ những lời thầy nói đối với tôi đều là vô lí, ai lừa bảo vệ để vào trường chứ? Rõ ràng là

tôi chỉ muốn thông báo cho ông ấy biết là có kẻ đột nhập thôi mà.

- Em không có lừa bảo vệ, thưa thầy. - Tuy hiện giờ tôi đang rất lo sợ nhưng cũng tạo ra cho mình một vẻ ngoài cứng rắn để chứng minh rằng: Tôi vô tội!

- Viết bản kiểm điểm ngay cho tôi, em không được quyền biện minh cho mình!- Tại sao? Tại sao lại không cho tôi nói chứ? Tôi không có tội sao lại viết bản kiểm điểm? - Em không có tội, em không viết! - Tôi ngoan cố cái lại. Thấy thái độ như vậy của tôi, ông thầy tức không nói nên lời, ông ấy đến bàn làm việc của mình và lục lọi gì đó, lát sau chìa ra cho tôi một phiếu đình chỉ học tập một tuần và một tờ bản kiểm điểm.

- Tôi nể tình em là một học sinh giỏi và chăm ngoan của trường nên chỉ phạt em viết bản kiểm điểm, nhưng em ngoan cố không chịu viết thế thì tôi không nể nang gì nữa. Tôi kí tạm 7 ngày "phép" cho em ở nhà suy nghĩ lại những hành động em đã làm ngày hôm nay nhé! - Dứt lời, ông thầy đặt bút lên kí. Tôi xám mặt, tim đập loạn xạ, vội vàng hét lớn:

- Em viết! Em viết bản kiểm điểm. - Tôi luống cuống lục tìm cây bút của mình hi hục ngồi viết. Tôi chắc mẹ tôi khi nhận được bản kiểm điểm này hẳn phải lên con thịnh nộ dữ lắm, thôi kệ, còn đỡ hơn là bị đình chỉ 7 ngày. Mẹ ơi! Con xin lỗi...

- Viết xong rồi thì về lớp đi. - Ông thầy nói như ra lệnh sau khi tôi đưa bản kiểm điểm. Sau câu nói đó, tôi phi ngay về lớp. Tôi thể có trời đất chứng giám rằng sớm muộn gì hẳn cũng sẽ bị như tôi ngày hôm nay, có khi sẽ còn tệ hơn thế này nữa...

Tôi lẻ bước vào lớp, nghĩ tới việc vào lớp gặp cô chủ nhiệm khó tính khiến bước chân tôi nặng nề hơn. Ôi, cái số của tôi, sao mà nó đen thế này! Cứ mãi thâm oán trách cái số phận của mình mà tôi đâu hề hay biết mình đã đứng trước cửa lớp từ lúc nào. Tôi giật mình bởi tiếng ho nhẹ của cô, vội vàng cúi người chào và nói:

- Thưa cô cho em vào lớp ạ! - Tôi khẽ quan sát từng nét mặt của cô, tim đập thình thịch. Cô khẽ nhủ mảy rồi cất cái chất giọng giảng văn trong trẻo và trôi chảy của mình:

- Vào đi! - Tôi vui mừng ôm cặp chạy vào lớp, không quên chào cô một cái để tỏ lòng biết ơn. Nụ cười trên môi tôi vụt tắt khi thấy chiếc bàn thân yêu quanh năm suốt tháng chỉ có mình tôi và nhỏ bạn nay thêm một người nữa ngồi chen chính giữa, người đó không ai khác chính là hân. Thật không thể chấp nhận được, nhỏ Lam đâu rồi? Tôi nhớ hôm thứ 7 tôi đã đổi cho nó ngồi cạnh hân rồi cơ mà, sao giờ lại để hân ngồi giữa thế này? Nhưng... cũng tốt thôi, hân cứ ngồi ở đấy cũng được để tôi có thể từ từ hành hạ hân...

Ba tiếng chuông reng lên liên tiếp báo hiệu sự kết thúc của ba tiết học nhàm chán. Tôi vội lùa hết tập sách vào học bàn rồi phi thẳng xuống căn- tin, hôm nay có món cơm sườn tôi thích, món này chỉ mỗi thứ hai đầu tuần mới có nên rất đắt khách, tôi đến trễ là xem như cán đũa mà ăn.

Tôi hớn hờ gọi bác làm bếp cho một phần cơm rồi chọn cho mình một chỗ ngồi tốt nhất. Ngồi suy nghĩ bâng quơ, tôi bất chợt nghĩ về cuộc thi. Không biết Trúc Ly thi sao rồi, có tốt không, hôm qua thấy cô ấy cặm cụi ghi chép mấy công thức nấu ăn đến nửa đêm, chắc là sẽ thi tốt! Tôi hy vọng là thế! Còn về phần tôi... khỏi cần nói thì ai cũng biết chắc chắn là sẽ thi trượt nhưng tại sao đầu tôi lại cố nghĩ ra một món ăn trong suốt ba tiết học. Tôi như đã hình dung ra, nó không quá cầu kì mà cũng không quá khó làm nhưng... đến giờ này tôi vẫn chưa biết nguyên liệu cấu tạo nên nó...

Một tô cơm nóng ăn kèm với thịt kho bò nhiều tiêu thì sao? Nó rất hợp với đề tài đấy chứ! Một món ăn dân dã dành cho các công tử quanh năm suốt tháng chỉ biết đến sơn hào hải vị như hân. Tôi mỉm cười rồi nhìn đĩa cơm sườn mà bác làm bếp vừa mới để xuống, món ăn của tôi cũng tương tự thế đấy nhưng mà thịt sườn thì có phải là món bình dân hay không?... Ôi, ngay cả bình dân hay không tôi còn không biết phân biệt thì làm sao mà vào bếp được chứ!

Tôi lắc đầu thờ dài ngoáy rồi cắn đầu cắm cổ mà ăn cho kịp giờ ra chơi. Thôi kệ, ăn no trước rồi tính...!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Và Thù Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Vòng Thi Đầu Tiên

Mưa vẫn tí tách rơi không ngừng, gió nhẹ làm cành lá khẽ xao động tạo nên một âm thanh thiên nhiên thật vui tai nhưng, đó có lẽ cũng là thứ âm thanh duy nhất tồn tại trong ngôi biệt thự lúc này.

Tại gian nhà tiền sảnh - một gian nhà rộng thứ hai của biệt thự, cả dòng người giúp việc đang đứng yên lặng. Không gian càng lắng đọng hơn khi bà quản gia xuất hiện và cầm trên tay là một tờ giấy, không một ai biết đó là giấy gì. Bà đứng yên, khẽ đưa ánh mắt nghiêm nghị của mình nhìn một lượt hết các giúp việc rồi bà hỏi to:

- Lâm Gia Hân là ai? - Không một tiếng trả lời chứng tỏ trong đây không có ai tên Lâm Gia Hân. Bỗng, Trúc Ly bước lên, lễ phép thưa:

- Thưa quản gia, cháu là bạn của Gia Hân, có việc gì quản gia cứ nói với cháu, cháu sẽ nhắn lại với bạn ấy. - Bà quản gia đưa ánh nhìn đầy nghi ngờ về

phía Trúc Ly nhưng rồi bà cũng cất giọng trầm đều của mình lên:

- Lâm Gia Hân được lệnh đặc ân của cậu hai, cô ấy có thể làm giúp việc trong biệt thự này không cần phải thi xét. - Trúc Ly vui mừng nhìn và quản gia, trong lòng trào lên một cảm giác ngưỡng mộ, không ngờ chỉ trong một ngày Gia Hân lại có thể lấy được lòng cậu hai như thế. Trúc Ly khẽ cúi đầu rồi lui về chỗ của mình nhưng...

- Ta chưa nói xong... Tuy được lệnh đặc ân của cậu hai nhưng ta muốn cô ta phải thi, lệnh đặc ân của cậu hai không phải là mệnh lệnh cao nhất nên ta có quyền được thay đổi. - Trúc Ly khẽ cúi đầu như ý rằng cháu đã hiểu rồi mau chóng lui về chỗ của mình với bao nỗi thắc mắc trong lòng. Tại sao quản gia lại nói như thế, cậu hai không có quyền, cậu hai không phải là người có thế lực lớn nhất trong biệt thự lúc này thì ai vào đây? Rốt cuộc ngôi biệt thự này, mối quan hệ giữa mọi người là sao đây?

Bà quản gia khẽ ho nhẹ rồi ngồi lên chiếc ghế gần đó và ra hiệu cho Thảo Như đọc tờ giấy, nhưng... Thảo Như lúc này trông như rất tức giận, hai tay cô xiết thật chặt, ánh mắt lóe lên một tia nhìn đáng sợ. Thì ra, từ lâu anh không là gì trong mắt mọi người ở đây, anh cũng là một cậu chủ như Thế Phi, cũng là con trai của chủ tịch nhưng tại sao anh lại không có quyền hạn gì? Anh đã cố gắng làm việc, cống hiến hết mình suốt năm năm qua chỉ để đổi lấy sự khinh thường của mọi người, sự vô tình của người cha và cả sự nhẫn tâm của của chính người anh yêu thương rất nhiều... Tại sao? Ông trời thật quá bất công, anh chẳng làm gì nên tội nhưng tại sao anh vẫn phải chịu bao đau khổ mà Người gieo rắc. Dù biết đó là cái giá phải trả của anh nhưng sự trả giá ấy đáng lẽ đã kết thúc từ rất lâu rồi, tại sao nó còn diễn ra cho tới ngày hôm nay?

Thảo Như từ từ thả lỏng người, đôi mắt đỏ hoe, cô cố gắng không để cho một giọt nước mắt nào rơi xuống vào lúc này. Cô khẽ bước lên phía trước, hít một hơi thật sâu rồi đồng dạng đọc thế lệ tính điểm:

- Thế lệ tính điểm như sau: cũng như các năm trước, mỗi món ăn sẽ do chính hai cậu chủ thưởng thức và cho ra đánh giá, món nào được đánh giá cao thì người làm món đó sẽ vào tiếp vòng trong, sau khi hoàn thành hết ba vòng thì chúng tôi sẽ lựa chọn 10 người xuất sắc nhất để làm giúp việc riêng cho hai cậu chủ, việc chọn giúp việc riêng do hai cậu chủ định đoạt. Còn những người còn lại sẽ được làm giúp việc trong biệt thự này. Những ai đã không hoàn thành hai vòng thi đầu tiên thì phải vào "trường đào tạo và nâng cấp những giúp việc" của chúng tôi. Nếu mọi người đã nghe và hiểu rõ thì hãy đi về hướng phòng bếp rồi nhận lấy số thứ tự và theo con số đó mà tìm căn bếp của mình. Chúng tôi sẽ đến ngay sau 10 phút nữa. Giải tán!

Sau mệnh lệnh ấy, cả dòng người bắt đầu di chuyển và đổ dồn về phía cửa chính như những con robot được lập trình sẵn, vẫn không một tiếng nói chuyện, không một tiếng xì xào bàn tán, tất cả những gì có thể nghe thấy chỉ là tiếng bước chân lạo xạo của dòng người đang khẩn trương tiến về phía cửa.

Thảo Như vẫn đứng đó, sắc mặt cô nhợt nhạt như người mất hồn, cô đi loạng choạng về phía trước. Ba năm về trước... cô đến dự thi tuyển ở biệt thự, dù có quen biết từ trước nhưng Thế Phong không hề ra lệnh đặc ân cho cô, anh vốn dĩ lúc đó không hề nhìn mặt cô, một câu nói sau bao năm gặp lại cũng không, anh và cô lúc ấy như hai người hoàn toàn xa lạ. Nhưng hôm nay, lệnh đặc ân ấy anh lại dành cho kẻ khác, một kẻ không hề có quan hệ gì với anh...

- Thảo Như, cháu làm sao thế? Đi thôi, chúng ta cần phải đến phòng bếp trước phút thứ 10. - Bà quản gia nhíu mày hỏi khi thấy vẻ mặt mất hồn của Thảo Như. Thảo Như khẽ lắc đầu rồi bước theo bà quản gia, bước chân nặng nề như thể bao nhiêu nỗi buồn đều dồn hết vào đây.

9 giờ sáng...

Mưa vừa dứt là nắng đã bắt đầu nhen nhói lên, ánh nắng vàng rực hiện lên mờ ảo làm phong phú hơn cho bức tranh màu thiên nhiên. Gió lay nhẹ mang theo hương thơm dịu dịu của những bông hoa buổi sớm quện vào đó là một chút hương vị của các món ăn bay đi đến một nơi nào đó đồng thời cũng sẽ gieo rắc hương thơm ấy khắp những nơi nào mà gió thổi qua.

Những tiếng động vẫn không ngừng vang lên. Tiếng "xèo xèo" của những rau củ quả được xào trên chảo hay những tiếng "sùng sục" của nồi nước đang sôi hay những tiếng "cạch cạch" khi thái củ quả... tất cả đều hòa quện vào nhau tạo nên một thứ âm thanh nhà bếp thật vui tai nhưng lại thiếu sức sống và tẻ nhạt.

Trúc Ly đang rất tập trung làm bếp đến nỗi tiếng cái chảo do người bên cạnh sơ ý làm rơi cũng khiến cô cau gắt. Cô quyết phải đậu cuộc thi này, cô quyết phải làm việc trong ngôi biệt thự này để hoàn thành di nguyện của mẹ cô để lại. Cô làm rất nhanh, từng động tác rất khéo léo và thuần thục cứ như là cô đã làm đi làm lại hàng trăm lần vậy.

- Trúc Ly, tớ nhờ đề nôi canh chua quá chua rồi, giờ phải làm sao đây? - Một cô bạn đứng kế bên hỏi Trúc Ly, khuôn mặt rất lo lắng.

- Đổ đi và làm lại... - Trúc Ly bực dọc nói, tay vẫn thoăn thoắt thái rau.

- Nhưng... thời gian... - Cô bạn kia nói như muỗi, mắt rung rung như sắp khóc.

- Cho đường vào là được, nếu nhờ nó ngọt như chè thì... cậu làm chè luôn đi. - Trúc Ly hạ nhỏ giọng, nhẹ nhàng nói sau khi thấy đôi mắt như sắp khóc của cô bạn. Không đợi lời cảm ơn từ cô ấy, Trúc Ly trở lại với công việc của mình và... không còn một tiếng nói nào vang lên nữa...

Lúc này đây, trong phòng của Thế Phong, anh đang đọc sách - nó là thứ giúp anh quên đi mọi nỗi buồn và sự chán chường trong ngôi biệt thự này. Trên bàn có ba quyển sách dày cộm đã được anh đọc xong, anh đã cố đọc thật nhiều sách cốt để quên đi điều đó nhưng tại sao nó vẫn ở trong tâm trí anh? Lời nói của bà quản gia thật sự khiến anh rất căm phẫn nhưng anh không thể làm gì được. Trong ngôi biệt thự này, lời nói của anh hoàn toàn không có giá trị, hoàn toàn không đáng để mọi người nghe theo. Anh biết, anh biết rất rõ điều đó nhưng tại sao anh vẫn thấy rất bất công và tức giận? Anh đã làm

rất nhiều điều cho chủ tịch nhưng sao anh vẫn bị rầy bỏ, vẫn bị xem thường?

Gấp quyển sách lại, Thế Phong thở dài rồi bước ra khỏi phòng để tìm một ai đó để có thể có được một nụ cười, có thể có một tinh thần vui vẻ và có thể sẽ tìm lại được anh như ngày xưa... "Cô bé đó quả thực biết cách làm người khác vui bằng chính sự hồn nhiên của mình, thật khâm phục... Lâm Gia Hân!" Anh nghĩ rồi khẽ cười, chân vẫn cứ bước đi theo hướng phòng của Gia Hân như có ai dẫn dắt, mặc dù anh biết cô đã đi học từ sớm nhưng... sao chân anh vẫn cứ bước???

Đứng trước cửa phòng Gia Hân, cửa phòng đóng im lìm, lúc này anh mới chợt nhớ ra rằng Gia Hân đang học ở trường. Anh lại bật cười vì sự đàng trí của mình và bước đi về phòng.

- Đành đợi vậy! - Anh nói rồi bước đi. Gió thổi nhẹ như nâng từng bước chân anh khiến bước chân anh thật khẽ, thật nhẹ nhàng như để phù hợp với không gian tĩnh lặng trong biệt thự này...

Phòng bếp bây giờ lặng im như tờ, không còn tiếng bếp núc vang lên nữa mà thay vào đó là tiếng xôn xao bàn tán của mọi người trong căn bếp rộng lớn. Đã gần nửa tiếng đồng hồ trôi qua, thức ăn cũng sắp nguội nhưng tại sao vẫn chưa thấy cậu chủ đến. Bà quản gia bực dọc, đôi mắt ánh lên vẻ khó chịu. Bà cho người đi tìm Thế Phong nhưng đã nửa giờ trôi qua vẫn chẳng thấy tăm hơi đâu cả. Căn nhà bếp bỗng trở nên ồn ào náo nhiệt hơn hết khi mà bắt đầu nhận thấy các món ăn do mình bỏ công sức ra làm đều đã nguội theo thời gian, có vài tiếng bực dọc, câu gắt vang lên:

- Cuộc thi gì chứ? Để thức ăn nguội hết rồi chấm điểm làm sao?

- Đúng đấy! Thế nào cũng bắt lỗi cho mà xem.

- ...

Bà quản gia nhìn Thảo Như đầy khó chịu rồi cất giọng trầm đều nói:

- Tìm Thế Phong về đây cho ta. - Thảo Như khẽ gật đầu rồi chạy vụt đi. Cô đã chờ đợi câu này lâu lắm rồi. Thế Phong đã đi đâu? Có gặp chuyện gì nguy hiểm không? Cô lo lắng đến mức như sắp phát điên lên. Cô chạy dọc các hành lang quanh phòng anh, cánh cửa phòng đọc sách, phòng ngủ cũng vì thế mà bị cô đập vô đập ra rất mạnh. Khắp nơi đều không có, hôm nay Thế Phong cũng không bận việc gì. Cô gục trên ghế sofa phòng anh, vẻ mặt đầy mệt mỏi. Ngoài căn phòng sách ra thì anh còn đi đâu được nữa chứ?... Cánh đồng cỏ! Chính xác là cánh đồng cỏ nằm ở bên phải khuôn viên của biệt thự... Nhưng... không thể nào... anh ngay cả một ánh nhìn bao năm nay còn không dành cho cô thì huống chi anh lại đến cái nơi kỉ niệm của hai người chứ. Anh sẽ không bao giờ đến nơi đó nữa đâu...

- Em đang tìm ta sao? - Một giọng nói vang lên, một giọng nói quen thuộc, một giọng nói mà cô mong chờ đã lâu. Cô ngược lên... khuôn mặt thanh tú, đôi mắt màu đen sẫm chứa đựng trong đó biết bao nỗi buồn được che giấu dưới hàng mi dài... đập vào mắt cô. Là Thế Phong! Cô vô thức đứng lên rồi ôm chặt lấy Thế Phong như sợ một thứ gì đó cướp mất anh, cô nói... nước mắt không ngừng trào ra:

- Anh đã đi đâu thế? Có biết em lo lắng như thế nào không? - Nói rồi cô lại khóc nức nở. Thế Phong khẽ đẩy Thảo Như ra rồi bằng một động tác nhẹ nhàng, anh gạt đi những giọt nước mắt đang lăn dài trên má cô và nói:

- Em quan tâm ta hay chỉ quan tâm đến mệnh lệnh của quản gia? Em cứ đi trước đi kéo bà quản gia phạt, ta sẽ đến sau... - Nói rồi, Thế Phong quay bước vào trong và đóng sầm cửa phòng tắm. Anh vận vòi nước thật mạnh như để xả trôi tất cả những gì bức bối, khó chịu trong lòng và cũng để xóa tan đi hình ảnh của Thảo Như trong tâm trí anh. Anh không muốn, thật sự không muốn mình lại vấp vào những sai lầm ở quá khứ để phải mất tất cả như ngày hôm nay.

Thảo Như vẫn đứng đó, cô khẽ mỉm cười hạnh phúc, tuy đó chỉ là cảm giác thoáng chốc vụt qua, tuy đó chỉ là sự quan tâm hiển nhiên của anh đối với tất cả mọi người, tuy hơi hờ hững một tí nhưng... cô vẫn cảm thấy vui và hạnh phúc. Đây là lần đầu tiên sau bao năm gặp lại, anh nói chuyện với cô thật dịu dàng, anh nhìn cô với ánh mắt thật chân thật và sâu lắng...

Thảo Như bước đi trong hạnh phúc, lòng dâng trào lên một sức sống mãnh liệt mà cô chưa từng có trong suốt ba năm qua. Trái tim của cô như sống lại sau ba năm tưởng chừng như đã quá nhiều vết thương và sẽ chết. Nụ cười rạng rỡ cũng bắt đầu hiện lên trên môi cô...

20 phút sau, Thế Phong đã có mặt tại nhà bếp rộng với tư cách là một giám khảo hoặc cũng có thể chỉ đơn thuần là làm theo mệnh lệnh của bà quản gia. Thế Phong vẫn vậy, vẫn nụ cười trên môi khi gặp mọi người, một gương mặt hiền hậu và gần gũi... anh đã đánh gục các cô gái trong ngôi biệt thự này...

Khi Thế Phong đến, hầu như tất cả các giúp việc đều bị vẻ đẹp của anh cuốn hút, mọi bực tức trong lòng cũng vì thế mà tan biến ngay lập tức. Mọi người xếp hàng đứng ngay ngắn rồi đồng loạt cúi đầu chào - một động tác được huấn luyện rất nhuần nhuyễn. Khi mới bước vào biệt thự, mọi người đã được học tất cả các quy định ở biệt thự và tập luyện các động tác rất kĩ càng, những động tác rất phức tạp và đòi hỏi một sự khổ luyện dài lâu.

- Kính chào cậu hai. Chúc...

- Thôi, mọi người cứ tự nhiên - Lúc nào cũng vậy, Thế Phong luôn cắt ngang lời của mọi người bằng một câu nói không thể thần tiên hơn được nữa. Anh không muốn có bất cứ một khoảng cách nào đối với mọi người nhất là đối với họ - đội tuyển giúp việc mới. Anh muốn tạo cho họ một cảm giác gần gũi, tạo cho họ một cảm giác được yêu thương. Tuy một mình anh không thể làm được nhiều, không thể cho tất cả những yêu thương mà họ muốn nhưng anh ít ra cũng đã khiến họ bớt đi cảm giác cô đơn ở nơi cách biệt với thế giới bên ngoài này một phần nào...

Thế Phong ngồi ngay chiếc ghế dành cho mình rồi chờ đợi từng người dâng những thức ăn lên. Bằng một phong thái ung dung và lịch sự, anh ngồi ăn rất ngon, từ sáng giờ đã có thứ gì vào bụng đâu và lại đây cũng là những món ăn dân dã mà lâu rồi anh chưa có dịp thưởng thức lại, nó thật sự rất ngon.

Thế Phong cứ thông thả ngồi ăn từ món này đến món khác, rồi bất chợt anh dừng lại ngay một món ăn được trang trí rất đẹp mắt, nhưng vẫn giữ được sự dân dã, giản dị theo phong cách riêng của miền Tây sông nước. Anh ngập ngừng chưa muốn ăn, anh cảm thấy tiếc vì phá đi một tác phẩm đẹp. Nhưng mọi người thì không nghĩ vậy, họ nghĩ anh đã no vì món này là món thứ 36 rồi. Bà quản gia dường như nhận thấy điều gì bất thường ở Thế Phong liền nói:

- Nếu cậu chủ cảm thấy no thì cứ về phòng trước đi ạ, việc này có chúng tôi..

- Cho ta gặp chủ nhân của món ăn này! - Thế Phong nói nhẹ nhàng, mắt vẫn không rời khỏi tô cháo nghi ngút khói. Bà quản gia thoáng chút ngạc nhiên nhưng rồi cũng làm theo.

Trúc Ly run run bước lên, lần đầu tiên cô đứng gần cậu hai như thế. Lúc trước nhìn từ xa cô cũng đã vui đến mức tâm trí rối loạn, đứng ngồi không yên. Hôm nay lại đứng gần như thế ư rằng... cô sẽ không cảm cự được lâu..

- Món ăn này có tên là gì, ta thấy có vẻ như nó là một món ăn đặc sản của một vùng miền nào đó. - Thế Phong hỏi, đôi mắt anh ánh lên vẻ hứng thú. Anh ngồi ngả người ra sau ghế để chờ đợi câu trả lời từ Trúc Ly.

30 giây...

1 phút...

1 phút 30 giây...

2 phút...

Thời gian cứ thế trôi đi trông im lặng, có một vài tiếng xì xào vang lên khó chịu. Trúc Ly vẫn đứng đó không nói lời nào, cô giờ như một cái xác không hồn, đôi môi mấp máy nhưng không nói được lời nào, cô bỗng cảm thấy mình bất lực khi nhìn thấy ánh mắt thất vọng của anh. Cô không thể để anh thất vọng về mình, và cô cũng không thể đánh mất cơ hội trước mặt. Cô nhắm mắt, hít một hơi thật sâu để điều hòa lại trái tim đang loạn nhịp trước Thế Phong của mình rồi mỉm cười thật tươi, nói:

- Thưa cậu chủ, đây là món "cháo cá lóc rau đắng", món ăn của quê em ạ! - Trúc Ly nở một nụ cười rồi đứng đó chờ xem phản ứng của Thế Phong. Thế Phong gật gù rồi mỉm cười nhẹ đoạn cậu bắt đầu thưởng thức từng thìa một. Món ăn này quả thật rất ngon, cứ như là có một thứ gì đó thu hút cậu, khiến cậu ăn mãi không ngừng, khi hết rồi thì lại muốn ăn tiếp.

Mọi người trở mắt ngạc nhiên nhìn từng hành động của Thế Phong, đây là lần đầu tiên thấy cậu ăn một cách ngon miệng như vậy khiến ai cũng tò mò muốn thưởng thức món ăn đó xem như thế nào.

Ăn xong, cậu lau miệng rồi đứng dậy tươi cười nói với Trúc Ly nhưng đồng thời cũng muốn mọi người ở đây nghe thấy:

- Ta chọn em...

"Reng... reng... reng..." Ba tiếng chuông báo hiệu đã hết một buổi học đã reo lên làm tôi cảm thấy rất hưng phấn, muốn phi thật nhanh về nhà để còn ăn các món ăn mà mẹ nấu nữa, không biết hôm nay mẹ sẽ nấu gì nhỉ? (Ồi!, cô nàng quên mất nhà mình ở đâu rồi! ~_~!) Tôi tung tăng sải bước trên sân trường rộng lớn, khẽ nở nụ cười thật tươi khi nghĩ đến con 9 môn hóa mà cô giáo mới phát sáng nay.

Ra đến cổng trường, đang định rẽ hướng tay trái để đi về nhà thì có kẻ nào đó nắm tay tôi giật ngược lại, cất giọng khàn khàn hỏi:

- Cô là Lâm Gia Hân?

- Phải! - Tôi thẳng thừng trả lời vì cứ nghĩ mình có làm hại ai đâu mà sợ người ta bắt cóc chứ!

- Định trốn à? Về biệt thự mau! - Nói rồi ông ta lôi xệch tôi theo hướng ngược lại. Đến bây giờ tôi mới nhớ ra là hiện giờ nhà mình là ngôi biệt thự kia, nhưng tại sao ông ta lại có thể biết rằng tôi không về biệt thự chứ. Ông ta đẩy tôi vào cái xe buýt đậu bên đường, giọng khàn khàn ra lệnh:

- Vào đi, và hãy nhớ là đừng có giờ trốn thoát đấy! - Nói rồi ông ta leo lên xe và rồ ga. Chẳng qua là vì tôi quên thôi chứ tôi nào muốn trốn thoát chứ. Hiện giờ tôi cần tìm một nơi để lánh nạn bởi nếu tôi về, mẹ tôi sẽ nổi trận lôi đình lên vì cái bản kiểm điểm mất.

- Cậu đừng cố gắng trốn nữa, bọn họ đều biết nhờ con chip định vị được gắn vào mỗi người chúng ta. - Một cô gái ngồi cạnh tôi lên tiếng nói, vẻ mặt buồn bã.

- Nhưng chúng ta đã kiểm tra hết mọi thứ rồi mà, có thấy con chip định vị nào đâu? - Một cô bạn đằng sau nhảy vào nói, rồi thở dài thườn thượt.

- Chúng đã được đưa vào người của chúng ta qua đường thức ăn... - Cô gái kia đáp lại rồi không ai nói gì nữa, khoảng không gian yên lặng đến lạ thường.

Tôi lúc này mới hiểu tại sao ông ta lại có thể biết được từng hàng động của tôi, nhưng việc họ đưa con chip định vị kia vào người bằng đường thức ăn sao? Điều này rất có thể xảy ra vào lúc tối hôm qua, tôi và Trúc Ly được nhận một cái bánh từ tay bọn họ, có thể mọi người cũng được nhận những cái bánh ấy. Một thủ đoạn thật tinh vi nhằm thu tóm và điều khiển mọi người... Họ quả thật không đơn thuần chỉ là tuyển giúp việc, chắc chắn là có ẩn ý

khác!

Chiếc xe cứ đồ lần lượt tại các trường, ai có ý định bỏ trốn đều bị bắt giống như tôi. Ngồi trên xe, tôi tự hỏi bọn người của biệt thự có cần làm như vậy cho nhọc thân không. Thay vì phải chạy tới chạy lui các trường cho mất thời gian thì tại sao họ không xây dựng một ngôi trường tại khuôn viên biệt thự, khuôn viên của họ rộng đến thế cơ mà!

- Vào đi! - Tiếng quát tháo của cái ông lúc nãy lại vang lên làm tôi giật mình thoát khỏi những suy nghĩ viển vông. Người bị ông ta đẩy vào xe là một cô gái có cách ăn mặc khá quái. Tóc một màu vàng chói được buộc cao trên đầu quấn vài dải ruy băng đủ màu sắc, cách ăn mặc thì cũng khác người: sơ mi màu đỏ rực buộc hai tà áo vào nhau để lộ phần bụng và một chiếc quần jean bó sát cùng với đôi giày hồng đậm.

- Đây là tắc kè hay người vậy trời? - Tôi ngồi dựa vào cửa sổ, miệng bỗng chốc buông ra một câu nói vu vơ tưởng chừng như chỉ có mình tôi nghe thấy, thế nhưng tôi đã lầm, cô gái đó liền nhìn tôi bằng cặp mắt sát khí nhưng rồi cũng tươi cười bước về phía tôi và ung dung ngồi xuống chiếc ghế trống bên cạnh.

- Tắc kè không nhiều màu thế đâu! Chào Gia Hân, chị là Khánh Anh sinh viên năm nhất của trường Đại Học Kinh tế. - Cô gái nói rồi mỉm cười chờ xem phản ứng của tôi. Sao chị ta lại biết được tên của tôi cơ chứ và lại còn xưng hô chị- em tự nhiên như thế cứ như là người quen từ trước vậy. Tôi ôm một mớ thắc mắc ấy rồi cứ suy nghĩ hoài mà không ra đề rồi không nghĩ được nữa đành phải mở miệng hỏi:

- Sao chị biết tên tôi?

- Trường THPT An Phú, lớp 11A1, tên Lâm Gia Hân. Cái phù hiệu được cài trên áo ngoài chức năng để thực hiện đúng nội quy thì không còn chức năng nào khác à? - Nhờ chị ta nói tôi mới nhớ ra cái phù hiệu được cài ngay ngực trên áo. Tự vỗ đầu mình cái bốp như chê trách cái tính lơ đãng của mình, tôi mỉm cười chào chị ta đồng thời bắt lấy cái tay đang giờ ra trước mặt mình.

- Nhà em cũng thuộc loại khá giả nhỉ? - Gì nữa đây, chị ta hỏi như thế là có ý gì? Định thăm dò xong rồi cướp à? Thế thì tôi đây là con nhà nghèo, có gì đâu mà cướp.

- Không à, nhà em nghèo lắm! Com ăn ba bữa còn chưa có hưởng chi là có chút dư dã. - Nhà tôi thường ngày vẫn com ăn ba bữa đều đặn đầy thôi, có khi còn đủ tiền đi ăn nhà hàng nữa cơ. Nhưng mà đối với mấy bọn cướp thì phải tỏ ra mình là "con nhà nghèo".

- Thế à? 9 năm liền học sinh giỏi, thêm cái bằng khen học sinh giỏi cấp tỉnh nữa mới vào được trường An Phú... Cũng không tồi! - Chị ta ngồi đó ra vẻ suy tư lắm rồi nói lầm bầm gì đó ngay cả tôi ngồi kế bên còn không nghe được. Tôi cố nén tiếng thở dài rồi mắt nhìn ra bên ngoài- nơi tấp nập người xe ngược xuôi. Đến bây giờ tôi vẫn không hiểu tại sao chị ta lại biết được nhà tôi thuộc loại khá giả? Lại một mớ tơ vò... Chị ta như không hiểu được tâm tư của tôi, nói thêm vài câu nữa làm suy nghĩ của tôi nay đã rối lại càng rối hơn.

- Nếu nhà nghèo thì chắc hẳn mẹ rất thương em bởi vì em là người thân duy nhất của bà và... em rất hậu đậu...

- Tại sao chị lại biết được điều đó??? - Tôi thẳng thốt nhìn chị ta, sao chị ta lại có thể biết tất cả về gia đình của tôi kia chứ. Thật không thể tin được...

- Đơn giản thôi... Quan sát em này giờ chị phát hiện ra là em hay cười mỗi khi bắt gặp đứa trẻ và ông bố trên đường chứng tỏ là em rất mong muốn có cha, nhà nghèo thì đương nhiên phải vừa học vừa làm việc phụ giúp gia đình, mà đã làm việc thì tay phải có vết chai sần... tay em trắng trẻo, mềm mại như thế... chắc hẳn là rất hậu đậu hoặc lười biếng nên mẹ em mới không cho em làm việc, điều đó chứng tỏ bà rất thương em...

Cũng có lí... Tất cả đều rất hợp lí. Tôi không hiểu nổi chị ta là sinh viên hay là một thám tử nữa nhưng... tất cả chị ta nói từ nãy đến giờ đều rất đúng sự thật.

- Ngạc nhiên lắm hả? Những chuyện này bình thường thôi, chị đây là fan ruột Conan đấy. - Chị ta nói rồi véo má tôi một cái đau điếng và cười phá lên. Thật là... Chắc là tôi đã nhầm rồi, tất cả những gì chị ta nói lúc nãy chỉ là đoán mò thôi, con người kì quặc như chị ta mà là thám tử á? Nhầm rồi... nhầm rồi...

Thời gian trôi đi thật nhanh, thoáng đó đã đến biệt thự rồi. Tôi còn chưa hết bàng hoàng về những suy luận của chị ta thì đã gặp phải cái miệng hoạt động suốt ngày của Trúc Ly:

- Học thế nào? Có mệt lắm không? Vào nghỉ ngơi đi, 13 giờ cuộc thi thứ hai sẽ bắt đầu đấy. - Trúc Ly nhác thấy bóng tôi thì hớn hờ chạy ra rồi nhanh nhẹn giật lấy cái cặp của tôi vác vào phòng, tôi chỉ biết lắc đầu nhìn theo rồi cũng bước vào phòng.

Tôi nằm phịch xuống giường đầy mệt mỏi. Không biết cuộc thi sẽ diễn ra như thế nào nữa đây. Bây giờ trong đầu tôi vẫn chưa nghĩ ra được món gì để chuẩn bị cho cuộc thi sắp tới. Lăn qua lăn lại với biết bao suy nghĩ rồi tung mù trong đầu, tôi cố nén tiếng thở dài rồi đến bên bàn học, ngắm nhìn khung cảnh bên ngoài cho tâm trạng được thoải mái.

Không hiểu sao tôi rất thích ngắm mưa rơi, cứ ngắm hết giọt mưa này đến giọt mưa khác rồi tí tách trên thành cửa sổ rồi chờ cho nó đập vào nhau, bắn ra những hạt nước li ti phả vào mặt mát lạnh. Tôi khẽ cười thích thú, đưa cả tay ra ngoài hứng những giọt mưa rồi để nó tự do trượt dài xuống tay rồi rơi vào khoảng không vô định. Con mưa này lớn thật, cứ tuôn xối xả xuống mặt đất như thể muốn cuốn trôi tất cả về lại nơi mà nó đã bắt đầu.

- Cậu mau thay đồ rồi xuống dưới thi kìa, bà quản gia đang chờ đấy. - Tiếng Trúc Ly nói gấp gáp làm tôi khẽ giật mình rút tay lại, cảm hứng ngắm mưa cũng vì thế mà biến mất. Tôi ậm ừ rồi mỉm cười nhận lấy bộ đồng phục giúp việc để thay. Nhờ sự nỗ lực hết mình của tôi và cộng với sự hồi thúc của Trúc Ly, cuối cùng tôi cũng đã thay xong cái bộ đồng phục rồi ren này trong vòng 5 phút. Bước ra cửa phòng và đi theo Trúc Ly đến tiền sảnh, nơi có bà quản gia đang chờ.

- À... Quên mất, cậu được lệnh đặc ân đấy nhưng lại bị bà quản gia ấy tước mất, tức thật. - Trúc Ly nói với vẻ tức giận. Cơ mà... Lệnh đặc ân là gì ấy nhỉ? Tôi không thể nuốt trôi nổi mấy cái từ Hán- Việt này. Mặc dù là một học sinh giỏi nhưng... có thể nói môn văn của tôi cố gắng lắm cũng chỉ được 6 phẩy trong một học kì, may là nhờ mấy môn khác "cứu vớt" lên nên tôi mới đạt được thành tích như ngày hôm nay.

- Đặc ân là gì? - Tôi chậm rãi hỏi, gương mặt tôi lúc này hệt như một con ốc. Trúc Ly mở to mắt nhìn tôi như nhìn một sinh vật lạ.

- Có phải cậu không đấy? Đặc ân nói thế cho oai thôi, nó có nghĩa là được miễn thi vòng loại mà tiến thẳng vào làm giúp việc luôn đấy, nhưng... - Trúc Ly bỗng đổi giọng giận dữ - Bị cái bà quản gia ấy tước mất rồi, tức quá...!!!

Trúc Ly dừng lại và nhảy dựng lên khiến tôi không khỏi buồn cười, cô ấy thật biết nghĩ, biết cười, biết khóc, biết tức vì người khác, chẳng bù cho tôi... lúc nào cũng giận đối nhỏ bạn thân của mình khi nhỏ không làm mình vừa ý hoặc lúc nào cũng vô tư không thèm nghĩ gì đến bạn bè, người thân... Nghĩ đến thì tôi cảm thấy mình thật có lỗi, không biết quý trọng những gì đang có, đến lúc mất đi thì lại ngối đỏ mà nuối tiếc, tôi thật đáng trách mà... Khóe mắt tôi bỗng cay xè rồi khung cảnh trước mắt bỗng nhòe đi... Một giọt nước mắt rơi trong vô thức... Tôi khẽ lau nhanh giọt nước trong veo đang chảy xuống rồi lấy lại nụ cười trên môi để cười với Trúc Ly. Có lẽ... bắt đầu từ bây giờ, tôi nên học cách trân trọng rồi... để sau này không phải nuối tiếc như ngày hôm nay...

~*~*~*~*~*~

Căn phòng yên lặng như tờ, tôi cũng như họ, cũng đứng nghiêm chỉnh mà chờ đợi. Mặc dù có mỗi chân, mỗi tay gì cũng không dám nhúc nhích. Chỉ có duy nhất cái "sinh vật lạ" cạnh tôi đang đứng ngồi không yên, nhăn nhăn nhó nhó, đôi lúc thờ dài, đôi lúc giậm chân tại chỗ làm tôi đầy đứng bên cạnh cũng phải khó chịu.

"Sinh vật lạ" ấy không ai khác ngoài chị Khánh Anh quái dị này, tuy đang mặc đồng phục nhưng cái sự quái dị của chị ta vẫn không giảm đi được phần nào. Chiếc váy giúp việc dài quá đầu gối cũng đủ để che đôi chân của chị ta rồi, có cần phải mặc thêm chiếc quần jean không? Cái nón bánh tiêu màu trắng xanh để thương trên đầu cũng bị chị ta "biến hóa" thành cái nơ cài to tướng. Thật hết nói nổi mà, không khéo đứng cạnh chị ta, tôi cũng sẽ bị "lây bệnh" mất.

"Cộp... Cộp..." Tiếng đôi guốc gỗ va đập xuống nền nhà tạo nên một âm thanh khô khốc hòa lẫn vào tiếng mưa rơi bên ngoài. Bà quản gia xuất hiện, vẫn là một gương mặt nghiêm nghị, vẫn là một phong thái ung dung và lịch lãm, bà xuất hiện làm cho không khí đã ngột ngạt nay còn ngột ngạt hơn. Tôi rút kinh nghiệm lần trước, vội vàng đứng ngay hàng thẳng lối và cùng mọi người đồng thanh hô:

- Kính chào bà quản gia. - Cả căn phòng vang vọng tiếng hô của mọi người rồi chốc chốc lại chìm trong im lặng và biến mất. Cả căn phòng lại trở về sự tĩnh lặng thường trực của nó.

- Chắc hẳn mọi người cũng đã đọc thể lệ tính điểm mà ta đã dán ở bảng thông báo, bây giờ mọi người hãy nhận lấy con số thứ tự và theo con số đó mà tìm căn bếp của mình. Chúng tôi sẽ đến ngay sau 10 phút nữa. Giải tán!

Nói rồi, bà quản gia cùng hai giúp việc bên cạnh và Thảo Như đi khuất sau tấm rèm nhưng. Tôi ưỡ ỏi lê bước đi. Đang trong cơn chán nản cùng cực thì chị ta bỗng dung xuất hiện, bá lấy vai tôi và nói với giọng vô cùng tự nhiên:

- Hey, chào nhóc! Sao nhìn nhóc tuyệt vọng thế? Vòng thi khó quá à? Hay nhóc không biết nấu ăn? Chị đây là nấu thì khỏi chê nhé, có cần chị...

- Thôi đủ rồi... Chị nói nhiều thế không thấy mệt à? - Tôi cố nén tiếng thở dài mà ngắt lời chị ta. Gì mà nói lảm thế! Tôi với chị ta có quen biết gì đâu mà cứ tự nhiên bá vai bá cổ, cười cười nói nói như người một nhà. Thật hết nói nổi!

Sau câu nói của tôi, cứ tưởng chị ta sẽ tự ái mà bỏ đi, ai ngờ sắc mặt chị ta hơi biến sắc, nụ cười trên môi cũng vụt tắt mà thay vào đó là câu nói nửa như thật, nửa như đùa của chị ta:

- Chúng ta có quen đấy! Chỉ tại nhóc không nhớ mà thôi...

Chị ta bỏ đi, bước chân ngày một nhanh như đang cố che giấu thứ gì đó trên gương mặt, một nụ cười ẩn ý hay một ánh mắt buồn? Tôi (lại) thờ dài, chân vẫn cứ bước nhưng khác hoàn toàn với chị ta, dường như dưới đế giày của tôi có gắn thêm đá thì phải, bước chân ngày một nặng nề hơn và ngày một chậm hơn.

~*~*~*~*~*~

Sau bao nỗ lực và cố gắng, cuối cùng tôi cũng đã đến phòng bếp với kỉ lục là người đến chậm nhất. Thôi kệ, đến chậm nhất cũng được miễn là tôi tìm thấy căn bếp của mình trong vòng 5 giây là tốt rồi, căn phòng chỉ còn duy nhất một cái bếp còn trống, không là của tôi thì là của ai nữa đây?

Sau khi tôi đã yên vị được 5 phút thì bà quản gia bước vào. Rất nhanh chóng, bà ra hiệu cho cuộc thi bắt đầu mà không cần phải chào hỏi như trước. Bà tiếng trống vang lên báo hiệu cuộc thi bắt đầu, ai nấy đều lần xá vào bếp, chỉ có tôi là lơ ngơ đứng yên tại chỗ ngắm nghía các thứ dụng cụ mà mình chưa bao giờ chạm tay vào. Tôi như một con nhóc nhút nhát, sợ sệt một thứ gì đó, cứ chầm chậm chạm tay vào từng đồ vật rồi lại cẩn thận cầm lên xem khiến cho mọi người xung quanh đều dồn ánh mắt về phía tôi, nhưng rồi họ cũng dần lấy việc đó là việc bình thường và không quan tâm.

Như đã định sẵn, tôi lấy một cái nồi thật to rồi cho vào đó khoảng ba, bốn nắm gạo. Như ông bà ta từng nói, vo gạo thì phải vo thật sạch. Tôi liền khí thế vo, vo cho nát như rồi biến thành cám lúc nào không hay. Đồ ra và làm lại! Tôi cũng vo như thế, làm đi làm lại hai, ba lần mới được một chỗ gạo thật nguyên vẹn. Tôi khẽ quệt những giọt mồ hôi trên trán, không ngờ việc này thật khó khăn và mệt đến thế. Như vậy là bao năm nay tôi đều ăn trên sự mệt

nhọc của mẹ à? Tôi thật đáng trách mà, trước đây tôi không hề phụ giúp gì cho mẹ cả nên không thể hiểu được những vất vả mà mẹ phải chịu đựng, bây giờ thì sao? Chính tôi đang làm những việc đó, đang trải nghiệm những sự vất vả của mẹ, nhưng đó chẳng là gì cả, nó không bằng một góc những sự vất vả của mẹ bao năm qua.

Tôi dờ dẩn nhìn chỗ gạo mình vừa vo xong, một sự quyết tâm nổi dậy khiến tôi đánh bay đi những suy nghĩ ấy mà tập trung vào làm việc. Canh, đo, đong, đếm mãi tôi mới cho nước vào gạo và bắt lên bếp.

Tôi mệt mỏi ngồi phịch xuống chiếc ghế ngay cạnh bếp, lấy tay quạt đi những giọt mồ hôi lấm tấm trên mặt rồi tiếp tục suy nghĩ những bước tiếp theo. Nên làm gì với miếng thịt này đây? Tôi nhìn chăm chăm vào miếng thịt trên bàn như thể nhìn sinh vật lạ, Trúc Ly có chỉ tôi vài món để tham khảo trước khi thi nhưng không hề chỉ cái món mà tôi định làm, tôi thì ngại nói ra rằng mình không biết nấu ăn nên cũng không ý kiến gì, cứ âm ừ rồi mang đầu óc trống rỗng mà đi thi.

- Cậu không làm à? Còn khoảng 25 phút thôi đấy! - Cô bạn phía tay phải tôi khẽ nhắc nhở rồi nhận ngay cái liếc xéo của Thảo Như, cô bạn đành ngoan ngoãn ngậm miệng và tiếp tục công việc của mình...

20 phút sau...

Tôi khẽ đưa mắt nhìn xung quanh, hầu như ai cũng đang bước vào giai đoạn trang trí cho món ăn của mình. Tôi thắc mắc không hiểu tại sao gọi là món ăn dân dã mà phải trang trí nhỉ? Lại còn rất cầu kì và đẹp mắt nữa. Không hiểu bọn họ nghĩ gì nữa, đối với tôi... như thế này là ổn... Tôi mỉm cười hài lòng nhìn sang tô cháo nghi ngút khói của mình, không một hạt tiêu, cũng không hành, tỏi, gia vị gì cả... Chính xác nó là cháo trắng và kể bên nó là một món thật sự... tôi thật sự nhìn không ra đó là món gì cả. Tất cả đều bị cháy, nhưng vẫn có thể ăn được. Tô cháo vốn dĩ không có hạt tiêu nào vì tất cả đã nằm gọn trong đĩa thịt kho rồi. Chẳng qua là vì vội quá nên nhờ tay cho luôn cả lọ vào rồi lúc bình tâm lại thì... tất cả đều đã quá muộn màng.

Tôi vốn dĩ định là com trắng, thịt kho nhưng khi mở nắp com ra thì xem như nó đã thành cháo mất rồi. Còn thịt, cũng chỉ tại cái tính lơ đãng và hậu đậu của tôi mà nó thành ra như thế. Ai đời kho thịt lại để lửa to rồi quên bưng đi như tôi cơ chứ, với lại gia vị tôi cứ bỏ ào ào không biết có ăn được không đây...

"Tùng... tùng..." Hai tiếng trống vang lên báo hiệu thời gian đã hết, ai nấy đều trưng bày tác phẩm của mình ra với vẻ mặt đầy tự hào. Còn tôi thì muốn giấu cũng chẳng được, muốn đồ cũng chẳng xong, không biết cho hán ta ăn vào có bị gì không nữa.

Đang suy nghĩ mông lung thì bà quản gia xuất hiện, lăm lăm trên tay là một tờ giấy gì đó và một cây viết. Bà đứng lên trên khán đài rồi nói vọng xuống:

- Mọi người trật tự, xếp hàng lối ổn định. Mỗi người để bài thi của mình trên bàn, hai cậu chủ sẽ đến ngay đây thôi.

Hai cậu chủ, lại là hai cậu chủ. Thêm một cậu chủ nào chui ra nữa vậy? Rốt cuộc là có bao nhiêu cậu chủ trong căn biệt thự này đây?...

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Và Thù Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Mưa!

"Cộp... cộp..." Tiếng giày đều đều vang lên trong tiếng mưa rơi tí tách. Hai tiếng giày tuy vang lên cùng lúc nhưng vẫn thể hiện được nét riêng của mình, một nhẹ nhàng và bình thản, một mạnh mẽ và dứt khoát. Tiếng giày ngày một gần hơn và dừng hẳn lại. Trong cái ánh sáng mập mờ ở phía cửa chính cách xa tôi hàng chục mét, hai hình dáng dần xuất hiện, thật lịch lãm và sang trọng, tôi có thể biết được điều đó qua hình dáng gọn gàng, chỉnh chu của họ.

- Kính chào cậu hai, kính chào cậu cả. - Tôi vội vã làm theo họ. Theo quán tính, tôi cứ ngỡ là sẽ chào cậu cả trước nên thành ra chào ngược lại với mọi người. Tại sao lại chào ngược cơ chứ?

Họ bước vào, hình dáng mập mờ ấy ngày càng rõ nét hơn... Là hán- Hoàng Thế Phi, đương nhiên thì hán không phải là người khiến tôi ngạc nhiên. Người khiến tôi thật sự bất ngờ chính là anh ta- kẻ đã nhiều lần cứu tôi. Anh ta cũng là cậu chủ? Anh ta giống Thế Phi, cũng có quyền lực? Ấy vậy mà hôm qua tôi còn cười cười nói nói với anh ta như một người bạn, còn nghĩ anh ta là giúp việc nữa chứ! Lần này thì chết chắc rồi!

Bằng một thư thái ung dung và điềm đạm đúng chất quý tộc, họ ngồi xuống chiếc ghế dành riêng cho mình trước ánh mắt ngưỡng mộ của bao nhiêu chị em trong biệt thự. Tôi bây giờ cảm thấy họ thật vĩ đại, họ cứ như một vị vua đầy quyền năng. Đứng trước họ, tôi như trở nên nhỏ bé, xấu xí và cả món ăn của tôi nữa, nhìn thật không đáng để họ nhìn thấy chứ huống chi là thưởng thức.

- Số 78... - Một giọng nói nhanh và dứt khoát, cái âm giọng trầm bổng ấy vang lên càng tôn thêm sự dứt khoát ấy. Số 78... đó chẳng phải là con số của tôi sao? Tôi chưa chuẩn bị gì hết cơ mà... Tôi như chết đứng tại chỗ, chân muốn bước nhưng không tài nào nhích lên nổi, miệng muốn nói nhưng không tài nào thành lời. Tôi như một con robot hết pin, cứ đứng mãi, đứng mãi cho đến khi mọi người mất kiên nhẫn đành phải ra lệnh cho một giúp việc kẻ bên đem thức ăn lên.

Tôi quay mặt đi không dám nhìn, không dám nhìn thấy sự khó chịu khi hai người họ nhìn thấy thức ăn, không muốn nhìn thấy nụ cười khinh bỉ của tên Thế Phi, không muốn nhìn thấy ánh mắt thất vọng của anh ta mà tôi tưởng chừng như đó là sự thất vọng của chính anh hai. Tôi bịt tai lại không muốn nghe, không muốn nghe những lời bàn tán, không muốn nghe những lời phẫn nộ và càng không muốn nghe những lời nhận xét của hai người họ.

Thời gian dần trôi đi, tôi cứ đứng đó, mắt hướng về phía cửa sổ nơi những giọt mưa đang vui đùa với nhau. Ngay cả chúng nó còn chê cười tôi nữa mà, huống chi là người. Tôi cảm thấy mình thật bất tài và vô dụng, nhưng tôi không hề hối hận vì đã vào đây, nếu như không vào nơi biệt thự này thì làm sao tôi có thể biết được là tôi vô dụng đến mức nào chứ! Tôi phải cảm ơn ông trời đã đẩy tôi vào nơi này mới đúng..

- Cô có thể về phòng của mình. - Một chị giúp việc từ đâu đi đến nói với tôi. Tôi chờ câu nói này lâu lắm rồi, tôi muốn đi khỏi nơi này ngay lập tức, không thể chịu nổi những ánh mắt của mọi người nơi đây, thật đáng sợ, những ánh mắt tức giận và có phần khinh bỉ..

Tôi chạy ào, chạy thật nhanh nơi hành lang rộng lớn này, tôi không biết đường về phòng và càng không muốn về nơi ấy, nơi có Trúc Ly đang mong đợi kết quả từ tôi. Tôi không thể để Trúc Ly thất vọng về tôi, cô ấy đã nhiệt tình hướng dẫn tôi như thế mà bây giờ thì... Tôi thật đáng trách, thật đáng trách!

Tôi cứ chạy, cứ chạy mãi cho đến khi phía trước không còn đường để chạy, chỉ còn một cánh đồng cỏ mênh mông. Tôi thả lỏng người cho cả cơ thể rơi tự do xuống bãi cỏ xanh rờn, ngắm nhìn khung cảnh nơi đây cùng những hạt mưa rơi lất phất. Không biết là do mưa, những hạt mưa đập vào mắt tôi hay là những giọt nước mặn chát nơi khóe mắt đang không ngừng trào ra làm nhòe đi tầm nhìn. Trong mắt tôi giờ chỉ còn lại một mảng xanh nhợt nhạt cùng với bầu trời kín mây đen như thể sẽ có thêm một cơn mưa to nữa kéo đến..

Mưa ngày càng nặng hạt, những giọt mưa vẫn không ngừng rơi. Nó đập vào mắt tôi đau rát, nhưng cái đau này chẳng là gì cả so với những gì tôi đã và đang trải qua. Cuộc đời mà, có cố gắng thì sẽ được hưởng những gì tốt đẹp, còn nếu chủ quan, không cố gắng thì sẽ như tôi bây giờ thôi, đó là một sự việc hiển nhiên nên tôi cũng không thể trách ông trời được, những gì tôi đạt được vào lúc này cũng xứng đáng.

Khẽ đưa tay lau đi những giọt nước mắt đang hòa hợp với mưa và rơi xuống mặt đất, tôi mỉm cười, ngửa mặt lên trời, mặc cho những hạt mưa rơi vào mắt đau rát, tôi hét lên trong màn mưa trắng xóa:

- Ông trời... Cảm ơn Người rất nhiều... - Đúng! Tôi nên cảm ơn ông trời đã cho tôi ngày hôm nay để tôi biết rằng mình không thật sự hoàn hảo như mẹ tôi thường nói, tôi nên cảm ơn ông trời vì đã cho tôi biết thế nào là mùi của thất bại để tôi không còn thói chủ quan như trước, tôi nên cảm ơn ông trời đã đẩy tôi ra khỏi vòng tay của mẹ để cảm nhận được những khó khăn trong cuộc sống và tôi nên cảm ơn ông trời đã cho tôi biết cảm xúc đầu chỉ là niềm vui như tôi thường nghĩ mà nó còn chứa đựng trong đó là đau, buồn, hạnh phúc và kể cả những giọt nước mắt..

Những giọt mưa vẫn không ngừng rơi, nhắm mắt lại để cảm nhận những hạt mưa lăn xuống và chảy dài trên mặt rồi xuống cổ rồi sau đó góp phần thấm vào cơ thể tôi, lạnh buốt. Đã đến lúc phải về rồi, dù gì cũng phải đối mặt, chỉ là không biết sớm hay muộn mà thôi. Tôi chống tay đứng dậy, loạng choạng bước đi, một cơn đau đầu chợt ập đến khiến tôi ngã xuống nền cỏ thấm mưa, đau... đau thật dữ dội...! Có vẻ như tôi không còn đủ sức để đứng dậy nữa rồi... Mưa cứ xối xả làm khung cảnh xung quanh tôi trở nên mờ dần... mờ dần, đến khi tôi không còn nhìn thấy gì nữa, xung quanh chỉ còn lại một màn đêm bao trùm..

-----oOo-----

Mưa cứ thế rơi xuống cơ thể đang nằm bất động, những giọt mưa lạnh lẽo, vô tình cứ vô tư rơi nào để ý đến cơ thể đang tái nhợt đi vì lạnh, cái lạnh đến thấu xương tủy cùng cái lạnh của sự cô đơn đang bao trùm lấy cơ thể bé nhỏ.

Bóng dáng ai nhợt nhòa trong mưa, bước đi thật chậm như đang muốn tận hưởng cảm giác mát lạnh mà nơi biệt thự sang trọng này không có vì luôn phải chịu sự khống chế của máy tự động điều hòa nhiệt độ được bố trí khắp nơi.

Sải bước trên nền cỏ rộng lớn cộng thêm sự dễ chịu mà mưa mang lại, Thế Phi khẽ cười với thiên nhiên, có lẽ đây là lần thứ hai cậu cười sau gần năm năm trời không có một nụ cười. Cậu cứ bước, vẫn phong thái ung dung ấy, vẫn dáng đi bình thản, không vội vàng cũng không nặng nề, bước tuy chân chậm nhưng không có nghĩa là mất đi sự mạnh mẽ và dứt khoát vốn có trong từng bước chân. Cậu chợt dừng lại, một thoáng ngạc nhiên hiện trên gương mặt nhưng rồi rất nhanh sau đó, sự ngạc nhiên ấy mất đi để lại vẻ lạnh lùng trên gương mặt ướt đầm nước mưa.

Cậu tiếp tục đi qua cơ thể bé nhỏ đang tái đi trên nền cỏ xanh, không một sự tò mò người đó là ai, tại sao lại nằm dưới mưa, không một sự cảm thương trước sự việc ấy. Cậu lạnh lùng bước đi, trái tim sắt đá không một sự rung động, tâm can không hề có một sự day dứt, trong cậu bây giờ chỉ tồn tại một sự nhẫn tâm, nhẫn tâm với tất cả mọi thứ xung quanh kể cả con người đang nằm dưới kia...

Nếu cậu biết được người nằm dưới đó là ai thì liệu cậu có suy nghĩ lại không? Nếu người đó thật sự đáng thương thì liệu có khiến trái tim cậu rung động không? Nếu người đó chính là người đã cho cậu nụ cười đầu tiên sau năm năm không có một nụ cười thì liệu cậu có còn nhẫn tâm bỏ đi hay không?

- Là...nh... L...anh... qu...á! - Gia Hân khẽ rên lên trong vô thức, tay cô nắm chặt một thứ gì đó, cô nắm mãi không buông mặc dù thứ đó đang cố thoát ra khỏi tầm tay của cô.

Thế Phi khẽ nhăn mặt khó chịu, ánh mắt lạnh như băng hướng về phía cơ thể yếu ớt đang nắm chặt lấy gấu quần của mình. Cậu thô bạo hất tay Gia Hân ra, khuôn mặt thanh tú hướng về phía cô, rồi chợt đổi mất màu cà phê của cậu ánh lên vẻ đau xót trước cơ thể nhỏ bé ấy. Là một sự đau xót từ tâm can cậu hay chỉ là một sự thương hại rẻ tiền?

Cậu từ từ ngồi xuống, gương mặt thoáng một nét hoảng hốt nhưng.. có lẽ vì vô bọc bên ngoài của cậu quá hoàn hảo nên cảm xúc bên trong không tài phá vỡ được, vì thế khuôn mặt cậu vẫn không biểu lộ một sắc thái cảm xúc nào cả.

- Ngốc thật!!! Lâm Gia Hân! - Cậu khẽ cười, một nụ cười nhạt hòa vào mưa rồi biến mất trong phút chốc. Bế Gia Hân trên tay, cơ thể nhỏ bé ấy lạnh

ngắt trên tay cậu như một sự kết tinh của gió và nước vào trong cơ thể ấy.

Hình bóng hai người dần nhòe đi rồi biến mất trong màn mưa trắng xóa, với khoảng cách như bây giờ thì việc nhìn thấy hai người họ là hoàn toàn không thể. Thế Phong khẽ cười, một nụ cười pha lẫn sự tức giận. Nhấp một ngụm cacao nóng, anh nói trong sự bất lực:

- Có vẻ như em rất thích tranh giành những thứ ta muốn nhỉ? - Một nụ cười nửa miệng chứa trong đó đầy sự khinh bỉ hiện hữu trên môi Thế Phong. Anh nói tiếp, ánh mắt hiền dịu vốn có nay đã trở nên sắc lạnh hơn bao giờ hết:

- Ta sẽ không cho phép em thực hiện điều đó lần thứ hai đâu, Hoàng Thế Phi!

Ngoài trời mưa vẫn rơi tầm tã nhưng không gian trong căn phòng lại rất yên tĩnh như thường. Ánh sáng màu vàng cam bao trùm lấy căn phòng khiến căn phòng trở nên ấm áp hơn.

Gia Hân nằm trên giường, bộ đồ giúp việc ướt sũng nước mưa đã được thay ra. Chiếc nhiệt kế chỉ 39,5 độ khiến một chị giúp việc hơi hoảng hốt, vội chạy đi lấy khăn ướt chườm lên trán cho Gia Hân.

Căn phòng yên tĩnh không một tiếng động, chỉ có tiếng bước chân đều đều và gấp gáp của năm người giúp việc.

- Cô ấy sốt cao quá, có nên báo với cậu chủ không? - Một chị giúp việc nhìn có vẻ lớn tuổi nhất lên tiếng khe khẽ hỏi, nét mặt trông rất lo lắng.

- Em nghĩ là không nên, hãy để cậu chủ được nghỉ ngơi. Chúng ta gọi xe cấp cứu đi. - Mai An vẻ mặt bình thản đáp lại, trông cô chẳng có gì là lo lắng cả, cứ ung dung khuấy đều tay nồi cháo nóng nghi ngút khói. Cô cũng biết rằng việc gọi điện nhờ sự trợ giúp của người ngoài biệt thự sẽ có hậu quả như thế nào. Nhưng, tại sao cô vẫn làm?

- Ủ, vậy để chị gọi. - Nói rồi chị ta rút chiếc điện thoại của mình ra và bấm số gọi, vừa mới đặt tai lên nghe thì... "Vụt... Bốp..." Chiếc điện thoại vụt mất khỏi tay chị ta và bay thẳng vào bức tường, vỡ tan!

"Chát..." Âm thanh chói tai vang vọng khắp căn phòng. Chị ta ngã xuống mặt đất, tay ôm lấy mặt mà ngước lên. Ánh mắt thật đáng sợ, ánh mắt màu cafe hằn lên những tia giận dữ. Thế Phi trừng mắt nhìn kẻ đã suýt vi phạm vào một trong ba quy tắc khắc nghiệt nhất của biệt thự này, cậu tức giận quát lên:

- Tôi đã nói bao nhiêu lần với các người rồi? Không được phép gọi bất kì người nào ở bên ngoài đến ngôi biệt thự này, hiểu không? - Thế Phi nắm chặt tay để cố hạ con tức giận của mình xuống rồi nói tiếp, giọng có phần nhẹ hơn: - Đây là lần đầu nên tôi tha cho, còn nếu có lần sau... lo mà đền mạng cho hành vi sai trái của mình đi!

Nói rồi cậu sai bước đi, không để tâm đến không khí đang ngột ngạt đến nghẹt thở nơi đây, không để tâm đến tiếng khóc thút thít của chị kia và càng không để tâm đến người con gái đang nằm trên giường kia.

- Cậu chủ! Cô ấy đang sốt rất cao, nếu không gọi bác sĩ thì e rằng... - Một giúp việc khác bạo gan lên tiếng trước khi Thế Phi bước ra khỏi cửa. Bước chân chợt dừng lại nhưng chỉ trong một thoáng, nó lại di chuyển đi một cách bình thản xen lẫn chút vô tình và nhẫn tâm.

- Tùy các người, cứu được thì cứu, không được thì trả cho gia đình. Nhưng tuyệt đối không được gọi người ngoài. - Cậu nói nhanh và dứt khoát nhưng lại chứa đựng biết bao sự lạnh lùng, nhẫn tâm trong từng chữ. Sinh mệnh con người đối với cậu chỉ như một món đồ rẻ tiền không hơn không kém sao? Tốt thì sử dụng, không tốt thì trả lại?

- Đồ vô tâm! Rốt cuộc trái tim hắn ta làm bằng gì thế? - Chị giúp việc bị tát lúc nãy uất ức nói, nước mắt không ngừng trào ra. Đánh chị đã đánh, lần này Thế Phi còn không thèm quan tâm đến Gia Hân đang nằm chờ chết đằng kia. Nếu cậu không có ý muốn cứu Gia Hân thì sao cậu lại còn đem cô ấy về? Hay cậu chỉ xem Gia Hân là một món đồ chơi, lúc vui thì lấy ra đùa giỡn, lúc chán thì vứt đi?

- Chúng ta phải tìm cậu cả, chỉ có cậu ấy mới có thể giúp được cô gái này thôi! - Một chị giúp việc đề nghị. Mai An nghe thế liền giật mình rồi vội vàng ngăn cản.

- Không được, người này là của cậu hai đem về, tốt nhất là không cho ai đụng vào đặc biệt là cậu cả. Các chị không biết mối quan hệ của hai cậu chủ gay gắt lắm sao? Các chị muốn chết sớm à? - Mai An nói, cô nói với âm giọng trầm trầm để khiến bốn người kia nghe như có vẻ đây là sự việc quan trọng. Cả bốn người nghe đến từ "chết sớm" thì xám xanh mặt, gật đầu lia lịa cho là đúng và vội vã ra khỏi phòng, không ai còn có ý nghĩ sẽ nhờ sự giúp đỡ của Thế Phong nữa.

Thời gian thấm thoát trôi đi thật nhanh, cuộc thi đã kết thúc được nửa ngày rồi mà chẳng thấy tăm hơi của Gia Hân đâu. Trúc Ly cứ đứng ngồi không yên, lòng như lửa đốt. Cô vội vớ lấy cái áo khoác và tức tốc chạy như bay ra khỏi phòng mặc kệ những câu hỏi của bọn bảo vệ hành lang. "Thôi kệ, bị phạt một lần cũng chẳng sao" Cô nghĩ thầm rồi chạy thật nhanh đi. 8 giờ tối là giờ cầm các giúp việc ra khỏi phòng, ai trái lời sẽ bị phạt, nhưng cô biết làm sao đây, Gia Hân đi từ trưa đến giờ chưa về, sao mà cô không lo cho được.

Cô chạy khắp các góc ngách hành lang, hỏi thăm tất cả các phòng của tất cả các giúp việc nhưng đều nhận được cái lắc đầu của mọi người. Dừng lại

trước một căn phòng to gấp đôi các căn phòng khác và cũng là căn phòng cuối cùng của dãy hành lang, cô chống tay thở hổn hển, cô thở gấp để lấy lại sức và sắc mặt của một người bình thường vì sắp tới đây cô sẽ gặp quản lý của mình - Quỳnh Thảo Như.

- Em làm tốt lắm Mai An, chị nghĩ con nhỏ Gia Hân đó sẽ không sống nổi đến ngày mai đâu.

Tiếng của Thảo Như vang vọng khắp căn phòng, câu nói chứa chất trong đó bao hàm ý độc ác và đầy gian xảo vô tình lọt ra ngoài qua khe hở của cánh cửa chưa đóng kĩ và... câu nói ấy cũng đã vô tình lọt vào tai của Trúc Ly... Cô có nghe lắm không? Gia Hân sẽ không sống nổi đến ngày mai ư? Lời của Thảo Như nói là có ý gì, chẳng lẽ chị ta dám làm hại đến Gia Hân? Nếu là thế thì cô không thể tha thứ cho chị ta được.

Trúc Ly nắm chặt tay, đá bật cánh cửa xông vào, cô tức tốc nắm lấy cổ áo của Thảo Như và hét lên:

- Nói đi, các người đem Gia Hân đi đâu? Nói!!!

- Cô làm gì thế? Buông chị Thảo Như ra. - Mai An đứng bên cạnh hốt hoảng hét lên.

- Hãy buông ra đi nếu không muốn bị đuổi cổ ra khỏi biệt thự! - Thảo Như nói, giọng điềm đạm như không có gì. Trúc Ly thả lỏng tay, khó khăn lắm cô mới vào được đây, cô không thể bị đuổi một cách dễ dàng như vậy được. Gia Hân là ai chứ? Cùng lắm chỉ là một người bạn mà cô mới quen, cô có cần phải hy sinh bao công sức của mình bỏ vào biệt thự này để bảo vệ cho Gia Hân không? Trúc Ly buông tay ra khỏi cổ áo Thảo Như, thần thờ quay lưng bỏ đi.

- Xin lỗi! - Trúc Ly nói, giọng nói có pha chút buồn bã và bất lực. Cô bất lực vì đã không thể làm gì cho Gia Hân. Cô tự trách bản thân mình đã quá ích kỷ, cô tự trách mình quá vô dụng. "Xin lỗi, tôi không thể làm gì cho cậu, Gia Hân"

- Sao giờ này em không ở trong phòng mà lại lang thang đến chỗ của ta?

Giọng nói ảm áp đến lạ thường vang lên trong màn đêm tối tăm không một ánh sáng. Trúc Ly chợt òa khóc, nước mắt không ngừng tuôn rơi. Tại sao cô lại không nghĩ ra sớm hơn chứ. Không phải là không có cách để cứu Gia Hân, Thế Phong có thể giúp, Thế Phong có thể giúp...

- Làm ơn... hãy cứu Gia Hân... Cô ấy...

- Ta biết em đang nói gì, nhưng ta không có quyền... Thật xin lỗi! - Thế Phong ngắt lời Trúc Ly, vẻ mặt không biểu lộ sắc thái gì kể cả ánh mắt. Ánh mắt vẫn dịu dàng, ảm áp như thường ngày nhưng... đâu trong đó lại đan xen vào một sự vô tình, nhắm tâm đến mức đáng sợ. Bước chân quay bước đi nhẹ nhàng không một tiếng động như đôi bàn chân trần của ai đó đi trên nền gạch hoa.

Trúc Ly khẽ đứng thẳng dậy, lòng trào lên một sự tức giận... Chẳng lẽ tất cả mọi người ở đây đều có một trái tim bằng sắt đá? Họ không hề có một chút tình thương, một chút tình cảm gì và tệ hơn nữa là chẳng có lấy một sự thương hại?

"Huych... huych..." Tiếng bước chân của nhiều người vang vọng trong không gian tĩnh lặng đang ngày càng gần về phía cô. Một thứ ánh sáng chói lóa chiếu thẳng vào mắt Trúc Ly, cô nhắm nghiền mắt lại để tránh thứ ánh sáng ấy và cũng đồng thời chào đón những gì sắp xảy đến với mình...

Giới thiệu nhân vật:

Đặng Mai An: là giúp việc của biệt thự đồng thời cũng là tay trợ lý đắc lực của Thảo Như. Tính tình sẽ bộc lộ dần trong truyện.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Và Thù Hận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Tất Cả Rồi Sẽ Ôn Thôi!

Gió nhẹ thổi, cành lá xào xạc trong màn đêm tĩnh lặng. Gió mang những hơi sương lạnh giá đi khắp nơi, bởi thế nên người ta mới cảm thấy lạnh khi có gió đêm thổi qua.

Trong căn phòng mập mờ ánh đèn, một bóng đen đang chuyển động thật nhẹ nhàng như thể sợ người khác phát hiện ra sự có mặt của mình trong căn phòng. Bóng đen luồn mình qua những góc ngách của căn phòng một cách nhẹ nhàng và thuần thực.

- Đã hạ sốt! - Thế Phi khẽ cười, cậu rút cây nhiệt kế ra khỏi người Gia Hân rồi chườm khăn lên trán cô, cậu nhẹ nhàng, dịu dàng giống như một người anh trai đang chăm sóc đứa em gái của mình vậy.

Cậu vốn dĩ có mặt ở đây vào lúc này bởi vì cậu không thể bỏ mặc Gia Hân trong tình trạng như thế này được, lương tâm cậu không cho phép, cậu không phải là một con người có lòng nhân đạo, không phải là một con người sẵn sàng cho không bất cứ ai, dù gì thì Gia Hân vẫn còn nợ cậu một điều kiện cho nên cậu phải giữ lại con nợ này. (ông này chỉ biết trục lợi về mình thôi. _=!) Và... cũng là vì một phần trong lòng Thế Phi cảm thấy bất an, cậu lo sợ... lo sợ một điều gì đó mà chính cậu cũng không biết.

Cậu ngồi xuống ghé một cánh nhẹ nhàng, ngả người ra sau ngắm nhìn bầu trời đêm đầy sao, cậu chợt nhớ tới mẹ. Người phụ nữ dịu dàng và mẫu mực nhất trên đời. Cậu yêu bà, yêu bằng tất cả con tim, tình yêu của một đứa con trai dành cho người mẹ mà mình rất mực yêu thương.

Hôm đó, cũng là một bầu trời đầy sao như thế này, cũng trên cái ghế này, cũng là ô cửa sổ này... hai mẹ con đã ngồi nói chuyện rất lâu, nói chuyện bằng chính con tim của cả hai... "Khi trên bầu trời này, ở bên góc trái đây tâm tối này xuất hiện thêm một vì sao tỏa sáng thì đó chắc chắn sẽ là mẹ, con nhớ chứ? Mẹ sẽ mãi là vì sao sáng của con, soi sáng tâm hồn con, soi sáng góc tối tâm này trong lòng con" Câu nói của mẹ đã lâu nhưng tại sao cậu vẫn nhớ như in, cứ như rằng nó chỉ mới xảy ra.

- Lạnh... lạnh quá...! - Thế Phi giật mình xoay lưng lại nhìn về phía giường ngủ, Gia Hân đang khẽ run lên từng hồi và đang cố gắng rụt người vào tấm chăn. Thế Phi nhẹ nhàng đến bên giường, vụng về kéo tấm chăn lên cho Gia Hân. Cậu quả thực không biết chăm sóc cho người bệnh và cậu cũng chưa từng nghĩ mình sẽ làm công việc này.

Cậu chỉ là một cỗ máy hoàn hảo do cha cậu lập trình từ khi được sinh ra, cậu không hề biết một thứ gì ngoài những vốn kiến thức rộng lớn có sẵn trong đầu cậu để giúp đỡ cha trong việc tài chính và nhiều việc khác.

Đúng! Cậu là một cỗ máy không hơn không kém nhưng cậu có trái tim, cậu cũng biết buồn, biết vui, biết nụ cười là gì, biết nước mắt là gì, biết thế nào là đau khổ, thế nào là hạnh phúc... Nhưng... Tại sao cha cậu, ông ta lại giết đi mọi cảm xúc của cậu, mọi cảm xúc mà đáng ra một trái tim đang lớn như cậu phải được hưởng lấy?

Gió vẫn không ngừng thổi mà trái lại nó càng thổi ngày một mạnh hơn. Gió thổi làm tấm màn che nơi cửa sổ bị hất tung để lộ bóng hình ai đang ngồi trước ánh đèn mập mờ.

Căn phòng tối đen như mực, thứ ánh sáng duy nhất trong căn phòng lúc này chính là ánh nến yếu ớt có thể tắt đi bất cứ lúc nào. Trúc Ly bàn thần ngồi trước cửa sổ nhìn ra ngoài trời, nhiều sao quá! Những ngôi sao như những niềm hy vọng trong cô, hy vọng ông trời không đem sinh mạng của Gia Hân ra đùa giỡn và hy vọng... bầu trời rộng lớn kia sẽ không xuất hiện thêm một ngôi sao nào nữa bởi vì người ta từng nói: Khi một sinh linh nào đó chết đi thì sẽ hóa thân thành một ngôi sao và ngự trị trên đó mãi mãi.

Trúc Ly sợ, sợ bầu trời kia sẽ có thêm một ngôi sao và cô sợ... ngôi sao ấy sẽ là Gia Hân...!

"Két..." - Cánh cửa gỗ cũ kĩ từ từ hé mở. Tiếng guốc gỗ va vào sàn nhà tạo nên một âm thanh khô khốc. Trúc Ly không cần nhìn cũng biết là ai đang vào, cô cũng chẳng tỏ ra một thái độ kính cần nào nữa, khi đã vào nơi này rồi thì ai cũng như ai thôi, mọi quyền lực đều bị tước sạch cho nên cô cũng không cần phải kiêng nể ai nữa.

- Cô có biết tại sao cô lại vào đây rồi chứ? - Giọng nói đầy cương nghị phát ra từ phía sau. Bà quản gia ngồi lên chiếc ghế đằng sau lưng Trúc Ly, ánh mắt phát ra tia nhìn đáng sợ.

- Vâng, cháu biết. Phạm vào một trong ba quy tắc khắc nghiệt nhất của biệt thự. - Trúc Ly đáp một cách đầy dứt khoát. Ánh mắt cô vẫn không rời khỏi bầu trời như sợ sẽ có một ngôi sao mới xuất hiện.

- Chúng tôi đặt ra ba quy tắc ấy không có ý gì ngoài việc đảm bảo sự an toàn cho giúp việc trong đây, cô hiểu chứ? - Bà quản gia khẽ nhíu mày sau câu nói của Trúc Ly nhưng rồi bà cũng lấy lại phong thái như trước rồi ung dung nói.

Gió vẫn thổi, lá cây rơi xào xạc, tiếng côn trùng kêu rả rít tạo nên âm thanh gây nhiễu lòng người. "Hừ... An toàn ư? Chẳng qua là chỉ che giấu những gì mà mấy người muốn che giấu thôi!" Trúc Ly khẽ cười sau suy nghĩ ấy. Dòng suy nghĩ như oán hờn ấy cứ theo gió mà bay xa mãi. Cô khẽ nuốt nước mắt vào tim, nghẹn ngào nói:

- Vâng... Cháu biết! Hình phạt cho cháu sẽ là gì đây?

- Hãy ở đây trong vòng 5 ngày và suy nghĩ lại hành động dại dột ấy của mình đi. - Sau câu nói ấy, tiếng đôi guốc gỗ lại một lần nữa va vào sàn nhà ầm ưót vang lên. Tiếng "cộp cộp" khô khan ấy xa dần, xa dần rồi tắt lịm hẳn trong màn đêm tĩnh mịch.

Gió đêm nay lạnh thật, gió như thổi lửa vào tâm hồn những ai đang thổn thức trong đêm, thật lạnh... thật cô đơn... Cái lạnh thấm thấu vào tận xương tủy, thấm thấu vào từng ngóc ngách trong trái tim bé nhỏ của bốn người... bốn trái tim chứa đựng một nỗi đau riêng mà chỉ có thể chôn sâu vào tận đáy con tim của mình...

-----o0o-----

Ánh nắng buổi sớm thật dễ chịu, gió khẽ thổi khiến lòng ai cũng phơi phới thoải mái, tràn đầy năng lượng. Ánh nắng tràn đi khắp nơi, tắt cả những nơi có bóng tối ngự trị để xua tan đi sự ẩm ướt của sương đêm, đem lại một ngày mới khô thoáng, sạch sẽ.

Ánh nắng tràn qua khung cửa sổ, như một đứa trẻ tinh nghịch, nắng tràn vào căn phòng nhỏ khiến nó vốn đã ấm áp nay càng ấm áp hơn. Ánh nắng tràn xuống mọi vật trong căn phòng như dạo chơi, vui đùa với những gì chúng nhìn thấy và khám phá những gì còn đang ẩn sau bóng tối.

Chói! Ánh nắng thật tinh ranh, chúng thấy tôi rồi! Từng tia nắng nhẹ khẽ lan xuống mặt tôi thật ấm áp, tôi thích thú mỉm cười, một nụ cười đáp trả lại sự chào đón nồng nhiệt của thiên nhiên.

Tôi muốn nhìn bình minh quá! Khẽ chống tay ngồi dậy để bước đến chiếc cửa sổ cách mình vài bước chân, tôi nặng nhọc nhích thân hình mình lên nhưng... quá lạ, sao cánh tay của mình tê cứng như thế này, không còn chút sức lực để nâng lên nữa nhưng... tại sao lại thế chứ???

Tôi chậm rãi quay lại nhìn cái thứ gì đang đè lên gây tổn hại cho cánh tay ngọc ngà, bé bỏng của tôi thì... Phát hiện của tôi là một nhúm bụi nhùi màu nâu hạt dẻ đang khẽ chuyển động, tôi tò mò cúi sát về phía vật thể ấy để nhìn rõ hơn và... "Cốp..." - Á...á... - Hai âm thanh đồng loạt vang lên, một của tôi và một của vật thể ấy.

- Cái đồ chết tiệt... Mi là thứ gì hả??? Ôi...! Cái quái hàm của tôi... - Tôi nhắm mắt la oai oái rồi khẽ rên lên vì đau. "Thứ đó" cũng chẳng vừa gì, té phịch xuống ghế và nói khe khẽ:

- Thứ gì là thứ gì??? Cậu chủ của cô đây! Đau chết đi được...

"Cậu chủ? Chết rồi, kì này thì chết thật rồi!" Như quên hẳn cơn đau, tôi ngồi bật dậy vội vàng lao xuống chỗ hán ngồi và cuống quýt lên.

- Anh không sao chứ? Có bị gì không? Có chấn thương ở đâu không? Bỏ tay ra tôi xem... - Tôi cố gắng gỡ tay hán ra nhưng hán cứ mãi ôm cái đầu không buông. Tức khí, tôi dùng hết sức lực còn lại của mình nắm chặt lấy tay hán mà kéo ra.

- Tránh xa tôi ra! - Hán hất mạnh tay tôi rồi đứng vụt dậy, ánh mắt nhìn tôi đầy tức giận. Ánh mắt ấy khiến tôi sợ sệt mà rúc vào một góc giường, lòng tràn đầy nỗi lo lắng, không biết hán sẽ làm gì tôi đây, tôi thật tình chỉ vì lo cho hán nên mới luống cuống như thế. Phải làm sao đây? Hán giận thật rồi!!!

Con đau ê ẩm khắp người lúc trước nay đã quay lại hòa tan vào nỗi lo lắng trong tôi khiến tôi mệt mỏi ngồi dựa vào thành giường nhưng đôi mắt vẫn chưa bớt đi nỗi sợ hãi. Và... bỗng dưng tôi nằm gọn trong vòng tay của hán...

- Chưa khỏe hẳn mà còn bước xuống làm gì? - Tôi giờ đây chẳng khác một con mèo ngoan ngoãn nằm gọn trong tay chủ nhân. "Gi chứ? Tôi đang nằm trên vòng tay của hán à? Tôi... tôi..." Chưa kịp suy nghĩ gì nhiều thì hán đã nhẹ nhàng đặt tôi trở lại giường, đắp chăn cho tôi.

- Tôi... - Tôi khẽ gượng ngồi dậy.

- Nằm im, đây là mệnh lệnh! - Hán đột nhiên quát lên làm tôi giật mình nằm phịch xuống giường một cách ngoan ngoãn. Tôi đưa ánh mắt khó hiểu nhìn theo bóng hán khuất dần sau một cánh cửa. Tôi khẽ cười!

Tại sao tôi lại cười chứ? Điên thật!

Tôi vô đầu bức tóc mãi mà vẫn không hiểu được một vấn đề mà tôi cho rằng đó là mấu chốt khiến cho sự việc như lúc nãy xảy ra: Vì lí do gì mà tôi lại ở đây? Tôi còn nhớ là mình đang ở trên cánh đồng cỏ dưới cơn mưa tầm tã và không hề nhớ nổi sau đó mình đã làm gì, có về phòng hay không...

- Còn nóng, để cho nguội đi rồi hán ăn! - Âm giọng trầm bổng và dứt khoát ấy vang lên khắp cả căn phòng. Hán xuất hiện trên tay là một tô cháo còn nghi ngút khói. Đặt trên cái bàn cạnh giường, hán dọn đồ tôi một vài thứ rồi đứng dậy và quay bước đi một cách vô tình.

Gió khẽ thổi đem theo cái nắng ấm của buổi sớm phả vào mặt tôi khiến tôi cảm thấy thoải mái nhưng... tại sao trong lòng lại có một cảm giác trống trải và hụt hẫng? Một cảm giác như bị bỏ rơi, cảm giác ấy chẳng dễ chịu chút nào!

- Cảm ơn! - Tuy tôi không biết là tại sao mình lại ở đây nhưng tôi có thể biết điều mình nên làm lúc này chỉ có thể là nói lời cảm ơn, một lời cảm ơn chỉ đơn thuần là một sự cảm ơn vu vơ, chẳng cần biết nó có hàm ý, ý nghĩa gì nhưng miễn là nó làm cho tâm hồn của mỗi người cảm thấy thoải mái hơn là được.

Hán thoáng dừng lại trước lời cảm ơn ấy của tôi nhưng rồi cũng bước đi tiếp một cách lạnh lùng. Trên gương mặt hán thoáng một nét gì đó... dường như là một nụ cười... Người như hán cũng biết cười sao?

Tôi khẽ nâng tô cháo lên, khói bốc lên nghi ngút kèm theo đó là một hương thơm ngào ngạt khiến bụng tôi sôi lên mãnh liệt. Chẳng cần giữ gìn ý tứ, tôi cứ thôi rồi húp sột soạt chẳng khác nào bị bỏ đói ba ngày. Tô cháo này ít ra còn ngon hơn tô cháo tôi làm, ít ra nó còn có màu xanh của hành lá, vàng vàng của thịt băm và còn có gia vị đậm đà, khác xa tô cháo suông mà tôi làm lúc thì.

"Cạch..." - Cửa bỗng nhiên mở ra, một luồng ánh sáng mờ mờ huyền ảo xuất hiện trong căn phòng tối. Tôi tự nhủ chắc là hán ta nên cứ tự nhiên vô tư ngồi húp tô cháo. Tiếng bước chân ngày một gần và tôi cũng dần nhận ra... đó không phải đơn thuần là tiếng bước chân của một người mà là nhiều người.

Tôi khẽ đặt tô cháo lên bàn, mắt nhìn chăm chú về phía cửa ra vào đầy cảnh giác. Tay tôi khẽ quàng như tìm một thứ gì đó có thể làm vũ khí cho mình...

- Không biết cô ấy sao rồi nhỉ?

- Chắc đã "đi" rồi, thật tội nghiệp!

Nhiều tiếng nói với các âm bậc khác nhau vang lên làm căn phòng trở nên ồn ào hơn so với sự yên lặng vốn có của nó. Bóng dáng của họ dần xuất hiện, tôi có thể biết được họ gồm có bao nhiêu người nhờ những cái bóng hắt xuống sàn rất rõ nét.

- Ôi! Thì ra là mấy chị giúp việc! - Tôi khẽ thờ dài, thả lỏng người và đồng thời buông cái thìa lúc nãy tôi chọn làm vũ khí trên tay ra. Ba chị giúp việc

bước vào, sáu mắt lần lượt nhìn tôi rồi nhìn nhau ngỡ ngàng cứ như rằng tôi là một sinh vật lạ vậy. Ánh mắt của họ khiến tôi không nuốt trôi được thìa cháo tiếp theo, tôi đành bỏ xuống và nhìn bọn họ với con mắt cũng "ngờ ngác" không kém.

- Cô ấy tỉnh lại rồi, tỉnh lại rồi! - Bỗng nhiên một chị giúp việc reo ầm lên kéo theo chị kia đang trong tình trạng ngỡ ngàng liền tỉnh ra và nhảy "điệu múa vui mừng". Chỉ có riêng một cô bạn giúp việc này giờ cứ đứng trong góc tối, vẻ mặt không được vui cho lắm. Mặc dù cô ta đứng trong góc tối nhưng tôi vẫn có thể thấy được bàn tay cô ta đang từ từ siết chặt lại, cơ thể run lên từng hồi. Cô ta đang tức giận sao? Vì tôi tỉnh lại à? Thật khó để hiểu những con người nơi đây mà!

Cuối cùng thì ba con người ấy cũng đã đi khỏi căn phòng này, sự yên lặng lại được trả về vị trí cũ của nó và sự cô đơn cũng bắt đầu bủa vây lấy tôi. Tại sao lại cô đơn nhỉ? Tôi có thể ra khỏi căn phòng này và tìm về với Trúc Ly mà. Nhưng sao trong lòng tôi lại không muốn đi, tôi muốn ở lại để chờ đợi... chờ đợi một điều gì đó rất mơ hồ trong lòng.

"Rầm!..." - Một âm thanh lớn vang lên khiến tôi giật mình, cánh cửa chính đã bị đóng sập khiến bụi bay mù mịt, trong cái không gian mờ ảo lẫn khói bụi và ánh sáng ấy, rất nhiều bóng người cùng lao vào trước sự bàng hoàng của tôi.

- Bắt cô ta lại mau!...

-----oOo-----

Trong căn phòng nhỏ bủa vây toàn một màu đen của màn đêm, một bóng hình nhỏ cất lên tiếng hát khe khẽ, tiếng hát như một niềm hy vọng trong đêm tối. Trúc Ly khẽ ngồi dựa vòng tường, ánh mắt mơ hồ nhìn khoảng không gian phía trước mặt. Sợ... cô sợ... Sợ màn đêm này, sợ nỗi cô đơn này và sợ nhiều thứ khác... Đây là hình phạt dành cho cô, 5 ngày không có ánh sáng đối với cô quả là một điều khủng khiếp, mới một ngày trôi qua mà cô như có cảm giác mình đã sống chung với bóng tối 10 ngày vậy.

Căn phòng kín mít không chút ánh sáng, thứ duy nhất để không khí có thể lọt vào là khe cửa nhỏ nằm trong góc tối. Trúc Ly khẽ thở dài như chê trách số phận của mình rồi chợt... Hai hàng nước mắt lăn dài trên má cô... rơi thật nhiều... thật nhiều... Nước mắt mặn chát thấm đậm nỗi đau, nước mắt lăn trên mi một cách vô thức, nước mắt trong veo như pha lê rơi xuống mặt đất ẩm ướt... Cô đau... đau lắm khi nghĩ đến người mẹ quá cố của mình.

Ngôi biệt thự hà khắc này là nơi mẹ cô đã làm việc cật lực suốt 15 năm trời, cô biết rằng mẹ cô đã chịu nhiều khổ cực trong ngôi biệt thự này, đã bị phạt bằng những hình phạt hà khắc nhưng tại sao trước khi nhắm mắt ra đi, mẹ cô không hề hận mà trái lại còn rất hạnh phúc mà nói với cô rằng cô hãy đến nơi biệt thự này để làm việc thay bà, hãy chăm sóc mọi người ở đây thay cho bà... Tại sao? Tại sao mẹ cô lại hạnh phúc đến thế? Tại sao trước khi nhắm mắt bà vẫn luôn nghĩ về ngôi biệt thự này? Rốt cuộc thì nơi đây đã để lại ấn tượng âu sắc gì cho mẹ của cô?

"Rầm..." Cánh cửa được bật mở ra một cách thô bạo, lớp bụi dày trên cánh cửa cũng vì thế mà bay ra mù mịt, không gian nhỏ bé mới lúc này chỉ là một màn đêm đen bao phủ thì giờ đây lại tràn ngập thứ ánh sáng mờ ảo ma mị. Trúc Ly cố gắng nhìn xuyên qua lớp bụi đang bay ấy xem có chuyện gì xảy ra thì một bóng người nhào đến phía cô khiến cô ngã nhào xuống sàn nhà đau điếng.

"Rầm..." Cũng như lúc mở, lúc đóng cũng thô bạo không kém, ánh sáng mập mờ ấy cũng bị dập tắt đi một cách đột ngột khiến Trúc Ly không kịp nhìn thấy kẻ bị đưa vào là ai, chỉ còn lại màn đêm bao phủ và một giọng nói quen thuộc cất lên:

- Ôi... Đau quá! Làm gì cũng phải nhẹ nhàng thôi chứ, tôi là người bệnh mà... - Giọng nói ấy bỗng dừng hết lên đầy bức tức rồi lại im lặng hẳn khi nghe có điều gì bất thường từ cơ thể mình.

Một vòng tay ôm chặt lấy Gia Hân khiến những câu nói mà cô chuẩn bị cần nhả tiếp liền bay biến mất. Vòng tay xiết chặt như thể sợ mất đi cô, những giọt nước thấm ướt áo cô... Là nước mắt???

- Ai? Ai thế? - Gia Hân hốt hoảng hét lên rồi vùng vằng cố thoát ra khỏi vòng tay ấy rồi chợt... cô dừng lại khi nghe tiếng khóc nức lên từ phía đối diện, tiếng nức lên đến chạnh lòng.

- Gia Hân... cậu còn sống... còn sống... - Trúc Ly nghẹn ngào nói trong nước mắt. Cuối cùng thì cô cũng khóc được rồi, cuối cùng thì tất cả mọi lo lắng, buồn phiền và cảm giác tội lỗi trong cô cũng được tuôn ra cùng nước mắt. Cô giờ đây cảm thấy rất vui, nỗi sợ hãi canh cánh trong lòng suốt từ hôm qua đến giờ dường như tan biến, chỉ còn lại niềm hạnh phúc khi biết mình không phải cô đơn, niềm hạnh phúc khi biết mình không hề mất đi một người bạn...

Gia Hân như biết được người đang ôm mình là ai qua giọng nói quen thuộc ấy. Cô cũng hạnh phúc ôm lấy người bạn của mình mặc dù không thể hiểu nổi Trúc Ly làm gì ở đây...

Gió bên ngoài nhẹ thổi, ánh nắng dịu dàng sưởi ấm căn phòng từ bên ngoài như muốn làm hai con tim bên trong đó được ấm lên. Gió khẽ cười với nắng mai, tình bạn của hai con người trong kia thật đáng quý trọng, dù chỉ là một ngày quen biết ngắn ngủi nhưng lúc này con tim họ đã hòa vào làm một, cùng hạnh phúc trong niềm vui, cùng cười trong mọi tình huống và mong rằng họ sẽ cùng nhau trải qua những ngày thật sự khó khăn ở phía trước...

Tất cả rồi cũng sẽ ổn thôi, đúng không nắng mai?...

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Và Thù Hận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Tớ Sẽ Bảo Vệ Cho Cậu!

"Két..." Tiếng cánh cửa khô khốc vang lên trong không gian tĩnh lặng của buổi trưa nắng gắt. Ánh sáng từ từ xuất hiện làm căn phòng như sáng hơn. Một bóng người từ từ xuất hiện, cái bóng hắt xuống sàn rõ lên hình ảnh một người con trai trong bộ trang phục gọn gàng, lịch lãm.

Đôi mắt màu cafe nhìn xung quanh rồi dừng lại ngay chiếc giường trống không như muốn vì đang phải chịu những cơn nắng gay gắt từ ánh nắng mặt trời. Đôi mắt màu đen sẫm ánh lên tia lo lắng nhưng rồi cũng mất đi để lại đôi mắt vô cảm như ngày thường.

Đôi chân Thế Phi bước thật đều trên hành lang rộng thênh thang, trên tay cậu là một hộp thuốc nhỏ, có lẽ là thuốc cho Gia Hân. Đôi chân bước đều bỗng dừng ngừng lại, cậu nhìn thấy một thứ gì đó, đúng! Chính xác là cậu nhìn thấy một bóng người từ trong căn phòng nhỏ ấy đi ra, trong lòng cậu trào lên một nỗi bất an, nỗi bất an ấy khiến đôi chân cậu ngày một nhanh dần, nhanh dần... Và... Người ấy đã biến mất một cách kì lạ sau góc rẽ hành lang sau khi cậu kịp đuổi theo...

Cậu lo lắng chạy vào trong căn phòng nhỏ ấy, bằng một động tác thô bạo, cậu đá tung cánh cửa ra và nơi đầu tiên cậu hướng ánh nhìn là chiếc giường trống không kia...

"Bốp..." Chiếc hộp đựng thuốc va mạnh vào tường khiến nắp bị bật tung, những viên thuốc rơi xuống nền đất khô khốc tạo nên một âm thanh "lộp độp" vang vọng trong không gian tĩnh lặng. Từng viên thuốc vương vãi dưới đất bị đập bẹp dí, chiếc hộp méo mó rơi nơi góc tường... tất cả những điều ấy đã nói lên cảm xúc của Thế Phi vào lúc này...

Cậu đang tức giận? Vì đã để Gia Hân tuột khỏi tay mình?

Từng đợt, từng đợt gió thổi qua mang theo cái hanh nóng của buổi trưa lan tỏa khắp cả căn biệt thự vắng lặng như tờ. Cái nắng như thiêu cháy mọi vật soi xuống mặt đất làm cây cỏ khô héo vì nóng. Thế Phi bước đi dọc hành lang, ánh mắt vô hồn nhìn ra xa, nhìn vào một điểm vô hình nào đó mà chính cậu cũng không biết. Cảm giác trong cậu là gì đây? Tại sao cậu lại có cảm giác đó? Một cảm giác uất ức và tức giận trào lên mãnh liệt trong cậu như thể cậu đã bị kẻ khác cướp mất món đồ chơi của mình vậy.

Món đồ chơi? Đúng! Đây chỉ là cảm giác uất ức khi bị người khác cướp đi Gia Hân- một món đồ chơi thú vị. Cậu hoàn toàn không còn cảm giác nào khác nữa! Cậu phủ nhận tất cả cảm xúc của mình chỉ bởi vì cái tôi trong cậu quá lớn, cậu phủ nhận tất cả chỉ bởi vì cậu cho rằng những cảm xúc ấy chỉ là những thứ rẻ tiền đáng bỏ đi, cậu phủ nhận tất cả bởi vì cậu không muốn những thứ ấy phá vỡ vỏ bọc hoàn hảo của cậu. Cậu phủ nhận tất cả... tất cả mọi cảm xúc vui, buồn, hạnh phúc, đau khổ,... mà đáng nhẽ ra cậu nên cảm nhận lấy chỉ để đổi lại thứ gì? Còn thứ gì quan trọng hơn những cảm xúc, tình cảm của con người?

Trong căn phòng tối tăm này, tôi không thể cảm nhận được cái gì gọi là sự sống nữa, ngoài trời chắc đang nóng đỏ lửa nhỉ? Tôi có thể biết bởi vì cả căn phòng mình ở đang nóng lên, một cái nóng khủng khiếp, cái nóng như hút hết mọi không khí ở đây khiến tôi cảm thấy khó thở.

Tôi ngồi bệt xuống góc tường, nhặt lấy bất cứ thứ gì có thể quạt được quạt khí thế. Còn Trúc Ly, đã nửa ngày rồi mà cô ấy không chịu mở miệng, cũng không chịu hoạt động, cứ ngồi co ro ngay góc tường một cách sợ sệt. Nhiều khi tôi không thể cảm nhận được sự hiện diện của cô ấy, giống như cả căn phòng chỉ có mình tôi vậy.

- Trúc Ly, đừng ngồi co ro ở góc tường ấy nữa, thức ăn đến rồi này. - Tôi gọi Trúc Ly khi thấy một giúp việc bê khay thức ăn đến. Lại là cô bé đó- người đã tức giận khi trông thấy tôi tỉnh lại. Cô ta dường như có ác cảm với tôi thì phải, nhưng tôi nào đã làm gì đâu chứ!

"Cạch..." Âm thanh của chiếc khay thức ăn vang lên khá to, thức ăn trong khay vì bị tác động bởi một lực khá mạnh nên chao đảo rồi đổ hết cả ra ngoài khay. Cô ta nhìn tôi một cách khinh bỉ rồi nói:

- Cô có ngồi ở trong đây cũng đáng lắm, thế là cậu cả sẽ không bị cái đuôi như cô làm phiền nữa rồi. Thức ăn dành cho cô đấy, ăn đi! - Nói rồi cô ta lấy chân đá đá vào cái khay làm thức ăn đã đổ nay còn đổ hẳn ra sàn nhà.

- Cô... - Tôi đứng bật dậy, cảm phần nhìn cô ta. - Cô... thật quá đáng! Cô tưởng...

- Im ngay! Mày không có quyền lên tiếng ở đây! - Cô ta cắt ngang lời tôi bằng một sự phẫn nộ, sự tức giận bộc lộ rõ trong từng câu nói. Tôi chỉ còn biết nín thin thút vì cô ta nói cũng có lí, tôi đang bị bắt giam mà, mà kẻ bị bắt giam thì không có quyền lên tiếng. Nhưng... Thôi kệ, một điều nhịn chín điều lành, tôi nhẫn nhịn đứng nhìn cô ta, để ý cô ta trong từng hành động.

Trong căn phòng bốn bề chỉ là một bức tường vàng nhạt bám đầy rêu, ánh sáng mờ ảo từ phía cánh cửa chưa đóng kín xuyên rọi vào một góc tường, nơi có một thân thể nhỏ bé đang ngồi co ro về sợ sệt.

Nhờ có ánh sáng, tôi mới có thể thấy rõ Trúc Ly, sao mà trông cô ấy khác thế này. Một cô gái tuổi 17 với làn da hồng hào, đôi mắt trong veo không một ưu buồn, nụ cười hồn nhiên vui tươi luôn luôn ở trên môi... ngày trước đâu mất rồi. Trước mắt tôi giờ đây chỉ còn một thân hình mảnh khảnh, làn da xanh xao, đôi mắt thâm đậm nỗi buồn, nụ cười cũng đã không còn trên môi... Trúc Ly- cô gái vui tươi, luôn bày trò khiến người khác cười đây sao? Sao mà khác xa trong trí nhớ tôi thế này.

- Trúc... Ly... Cậu... - Tôi run run đứng nhìn Trúc Ly từ phía sau, tấm lưng gầy gò của cô ấy khẽ run lên. Nghe thấy tiếng tôi gọi, Trúc Ly quay người lại và nở nụ cười với tôi... một nụ cười ngượng ngao. Đôi mắt Trúc Ly đỏ hoe nhìn tôi, trên bờ mi vẫn còn vương lại chút nước, là nước mắt?

- Có chuyện gì thế? - Trúc Ly khẽ nói, giọng nói run lên đầy yếu ớt rồi lại nở một nụ cười như để tôi yên tâm về cô ấy. "Trúc Ly... Đến giờ này mà cậu

còn cười được sao? Trông cậu khác trước quá!" Tôi xót xa nhìn Trúc Ly rồi ngồi xuống sắp xếp lại chỗ thức ăn vừa bị đá đổ rồi bê về phía cô ấy.

Trên sàn nhà ẩm ướt, tôi cố gắng đi thật nhẹ, các đầu ngón chân bầu thật chặt xuống sàn nhà để không bị trượt té. Tôi cẩn thận bước từng bước một đến chỗ Trúc Ly... "RẦm... Loảng xoảng..." Tiếng thủy tinh va đập mạnh xuống sàn nhà tạo ra một âm thanh thật chói tai vang vọng khắp không gian vốn yên tĩnh nơi đây. Tôi bàng hoàng nhìn đồng thức ăn vương vãi khắp sàn nhà rồi cảm giận nhìn về phía cô ả giúp việc kia đang đứng dựa vào tường nở nụ cười đắc thắng.

Trong căn phòng tuy ánh sáng mập mờ nhưng vẫn đủ để tôi nhận ra hành động của cô ta. Tôi đã cố gắng né cái chân đang chìa ra của cô ta nhưng cô ta lại dùng tay đẩy mạnh tôi xuống đất, thật là trơ trẽn mà. Tôi lần này không thể kiềm chế được nữa rồi, hai chữ nhẫn nhịn trong tôi lúc trước giờ đây cũng đã bị cơn giận này lấn át mất, tôi không thể kiềm chế được nữa rồi... Không thể...

"Chát..." Một âm thanh chói tai vang lên khắp cả căn phòng rồi chìm hẳn vào trong không gian vắng lặng đó. Tôi lao đảo ngã phịch xuống đất sau cái tát đầy lực của cô ta, các ngón tay bầu chặt vào lòng bàn tay gần như rỉ máu. Cô ta quả thật hành động nhanh hơn tôi tưởng, cái tát đó phải dành cho cô ta mới đúng, không chỉ một mà là nhiều cái tát nữa mới xứng với tâm địa độc ác của cô ta.

- Mày định làm gì tao? Đứng lên để tát tao à? Mày chẳng có quyền để làm điều đó đâu, à... Mày sẽ có quyền nếu như mày ra khỏi đây, lúc ấy thì cứ việc đi tìm tao mà trả thù. Trần Mai An, hãy nhớ kĩ tên tao nhé!... - Nói rồi cô ta nở nụ cười mãn nguyện rồi bước ra, vừa đến trước cửa thì cô ta quay lại nói vọng vào:

- Thức ăn chỉ được cấp một lần, chỗ thức ăn đấy cô cứ nhặt lên mà ăn, nếu không thì đợi sáng mai nhé! - Tôi tức giận nhìn cô ta bước ra khỏi cửa, ánh mắt vẫn không rời cô ta cho đến khi ánh sáng dần dần khuất sau cánh cửa được khép lại. Trần Mai An... Tôi nhất định sẽ không quên ngày hôm nay đâu!...

- Tớ xin cậu, hãy dừng lại đi, đừng chọc giận bọn người đó, tớ sợ... sợ phải mất cậu... Cậu là người thân duy nhất của tớ ở nơi biệt thự này... tớ sợ lắm... Xin cậu... - Trúc Ly bỏ đến chỗ tôi đang đứng, ôm lấy đôi tay đang xiết chặt đến rỉ máu của tôi mà cầu xin. Dường như cô ấy đang rất sợ, cô ấy sợ mất tôi sao? Thật nực cười, cô ấy nghĩ bọn người kia sẽ hại được tôi sao? Tôi không cho phép bọn họ đụng đến mình và người thân của mình đâu, nhất định là thế! "Cho nên cậu đừng sợ nhé, Trúc Ly... Vì tớ sẽ bảo vệ cho cậu..."

Tôi quỳ xuống, ôm Trúc Ly vào lòng. Ôm thật chặt như an ủi, như để cho cô ấy biết rằng, cô ấy không hề cô đơn, cô ấy sẽ được an toàn trong ngôi biệt thự này. Trúc Ly ôm chặt lấy tôi, những giọt nước mắt vẫn không ngừng trào ra thấm ướt áo tôi. Những giọt nước mắt như kết tinh của nỗi buồn, nỗi sợ hãi trong lòng cô ấy và cả những cảm xúc trong lòng cô ấy nữa, tất cả... tất cả đều đồng loạt tuôn ra... Nỗi buồn bao trùm lấy không gian, nỗi cô đơn ôm chặt lấy con người đáng thương kia, nỗi sợ hãi vây kín xung quanh Trúc Ly... Tôi chẳng biết làm gì hơn ngoài việc ôm thật chặt cô ấy để cô ấy biết rằng... bên cạnh cô ấy vẫn còn tôi...

Trời đã gần về chiều nhưng cái nắng gay gắt vẫn chưa dịu lại. Từng đợt gió vô tình thổi qua mang theo mùi hương cỏ dại thoang thoảng đi khắp nơi. Mùi hơi đất bốc lên từ bãi cỏ ẩm ướt nghe ngai ngái đến khó chịu. Tiếng chim hót líu lo trên cành trơ lại sau một buổi trưa đầy nắng nóng... Tất cả hòa quyện lại tạo nên một âm thanh thiên nhiên thật vui tai và tràn đầy sức sống...

Thế Phi ngồi dựa người vào gốc cây to, khuôn mặt thanh tú hướng về phía bầu trời trong xanh mà đắm chìm nỗi buồn. Ánh nắng bao phủ lấy cậu như ánh hào quang sáng chói của một thiên sứ, ánh nắng lướt nhẹ từng đường nét trên khuôn mặt càng làm tăng thêm vẻ đẹp của cậu.

"Hoàng Thế Phi, mày đang nghĩ gì vậy? Điều gì đã khiến mày phải suy nghĩ nhiều như thế? Vì người con gái ấy sao? Không... Mày điên rồi, điên thật rồi..." Thế Phi khó chịu vô đầu, mái tóc màu nâu hạt dẻ cứ thế mà xù lên rồi bay lùa xòa trong gió. Khuôn mặt thanh tú của cậu thoáng nét buồn, cặp lông mày đen sậm khẽ nhíu lại như suy nghĩ một điều gì đó, từ trong đáy mắt hiện rõ sự lo lắng mà cậu luôn cố phủ nhận. Rốt cuộc thì cậu phải nhận cảm xúc ấy để làm gì???

- Em chẳng biết làm gì ngoài việc ngồi đây kiềm nén cảm xúc của mình sao, em trai của ta? - Thế Phong từ đâu đi đến rồi ngồi xuống bên cạnh Thế Phi, miệng khẽ cong lên tạo thành một nụ cười mỉa mai.

- ... - Thế Phi chẳng nói gì, nỗi lo lắng mới lúc nãy còn hiện lên đáy mắt giờ đã tan biến không một chút vướng. Sự im lặng bao trùm lên hai con người... không một cảm xúc, không một ánh mắt nhìn nhau, thứ mà hai người đều hướng đến là căn nhà gỗ nhỏ phía xa xa thoát ần thoát hiện vì những làn nắng chói chang cản trở tầm nhìn.

- Gia Hân...

- Dừng nói nữa... - Giọng nói của Thế Phi gắt lên đầy tức giận cắt ngang câu nói của Thế Phong. Khó khăn lắm cậu mới không nghĩ về Gia Hân, khó khăn lắm cậu mới nhẫn nhịn nỗi lo lắng vì cô xuống tận đáy lòng, khó khăn lắm cậu mới có thể bình thần ngồi nơi đây mà không hề bận tâm đến món đồ chơi ấy đã hỏng hay còn nguyên vẹn, khó khăn... thật khó khăn nhưng... Tại sao?...

- Ta biết... Dừng cố giấu cảm xúc mình nữa, sẽ không tốt đâu... Em đang lo cho cô ta? - ...Tại sao? Tại sao anh ta luôn cố gắng phá vỡ vỏ bọc của cậu để cậu lộ nguyên hình là một chàng trai mới lớn đang có những cảm xúc mãnh liệt trong trái tim? Tại sao anh ta luôn nói những thứ mà cậu không hề muốn nghe? Tại sao anh ta luôn làm cậu cảm thấy day dứt và làm trái lại lí trí của mình? Tại sao anh ta luôn khiến cậu sống theo trái tim mà trong khi đó trái tim cậu đã chết? Tại sao???

- Hãy cứu Gia Hân, cô ấy đang cần em giúp đỡ, chỉ có em mới có thể cứu được cô ấy. - Thế Phi khẽ nói, lời nói thiết tha như cầu xin. Anh đứng dậy, ngược mặt nhìn lên bầu trời xanh, anh khẽ cười và nói nhẹ như lời nói ấy chỉ dành cho thiên nhiên:

- Hãy sống theo cảm xúc của mình...

Lời nói nhẹ tênh được gió cuốn đi, nhưng lại vương vấn vào trong đầu Thế Phi biết bao suy nghĩ phức tạp.

Đúng vậy!...

Sống theo cảm xúc của mình, sống theo trái tim của mình. Sống là để yêu, để ghét, để giận, để thương. Sống là để tận hưởng những gì mình đang có, sống là để cho đi mà không cần nhận lại... Tất cả những điều cơ bản ấy chính là thứ giúp cho cậu nhận thức được rằng mình đang sống hay chỉ đơn thuần là đang tồn tại cho qua ngày...

Nhưng...

Cậu không là một con người bình thường. Xưa nay cậu vẫn luôn sống theo lí trí của mình, theo tư tưởng mà người cha đáng kính truyền đạt lại, sống trong sự ép buộc của mọi người, sống trong sự cô lập của nơi biệt thự, sống trong một cuộc chiến tranh tàn khốc để tranh giành quyền lực và tiền bạc, sống trong nỗi cô đơn luôn bủa vây lấy cậu và sống trong sự sai lầm mà chính cậu đã tạo ra...

Chính cậu đã khiến trái tim mình không còn cảm xúc... Chính cậu đã khiến mình trở thành một kẻ vô cảm... Và chính cậu đã chôn vùi cuộc sống thực sự của mình để luôn phải làm một con robot chỉ luôn tồn tại...

Ai sẽ giải thoát cho cậu đây? Ai sẽ kéo cậu ra khỏi chỗ bùn lầy mà cậu đang lún sâu? Ai sẽ kéo cậu ra khỏi những tư tưởng sai lầm ấy? Ai sẽ cho cậu lại một cuộc sống đúng nghĩa?

"Sẽ không có ai cả!!! Sẽ không một ai thương cảm cho mày đâu, Hoàng Thế Phi!" - Thế Phi khẽ đứng dậy, cậu ngửa mặt lên trời, đôi mắt chăm chú nhìn con chim nhỏ lạc bầy trên bầu trời xanh. Con chim nhỏ ấy liệu có phải là cậu??? Cậu khẽ cười, một nụ cười khinh bỉ, khinh bỉ cho cuộc đời cậu đang sống và khinh bỉ cho những gì cậu đã và đang làm...

Cậu khẽ bước đi trên nền cỏ xanh, bước chân thật nhẹ và thật chậm, sự dứt khoát của ngày nào đã biến mất hoàn toàn trong từng bước đi... Bởi vì... Hôm nay cậu sẽ thử sống chậm lại một chút để cảm nhận được những gì đang xảy ra xung quanh, sẽ thử làm theo con tim mình để biết con tim mình còn sống hay đã chết, sẽ thử cảm nhận những cảm xúc trong lòng để hiểu nó quan trọng đến mức nào... Cậu sẽ trút bỏ vỏ bọc bấy lâu nay của mình trong ngày hôm nay để tận hưởng những điều ấy...

"Lâm Gia Hân... Hãy chờ tôi..."

Gió thổi khiến lá cây xào xạc như vui mừng, gió nhẹ thổi như mang cái ý nghĩ ấy đi như thể muốn cho tất cả thế giới này biết suy nghĩ của một con người đang dần thay đổi. Những suy nghĩ xuất phát từ đáy con tim thật chân thật và chứa đựng biết bao yêu thương... Đó chính là suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Thế Phi và cậu biết đã đến lúc mình phải làm một điều gì đó rồi...

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Và Thù Hận* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Giải Thoát!

Đã ba ngày rồi, đã ba ngày tôi và Trúc Ly phải sống trong sự bao trùm của bóng tối, sống trong sự lạnh lẽo khi đêm xuống, sống trong nỗi căm hận mỗi khi cô à Mai An đến quấy rối... Tất cả... tất cả đều quá sức chịu đựng của tôi rồi... Rốt cuộc thì tôi phải sống trong những điều ấy đến bao giờ nữa đây???

Còn Trúc Ly, cô ấy ba ngày nay đã khá hơn, những giọt nước mắt không còn tuôn ra nữa nhưng nụ cười trên môi vẫn chưa xuất hiện. Cô ấy vờ trầm ngâm nhìn vào góc tường, tôi thật sự không thể hiểu cô ấy đang nghĩ gì nữa.

Tôi ngồi nhìn từng giọt nước một rơi xuống từ trần nhà cũ kĩ bám đầy rong rêu. Có vẻ như ngoài trời đang mưa nhỉ? Hay ông trời đang xót thương cho chúng tôi mà rơi lệ? Nếu là như thế thì tại sao đến giờ này ông mới đau xót? Tại sao ông chỉ biết đứng nhìn chúng tôi mà không cứu chúng tôi ra? Ông nở đứng nhìn con người bé nhỏ này ngày càng tiêu tụy đi vì đau khổ sao?

Tôi khẽ đưa mắt nhìn Trúc Ly, khay thức ăn vẫn còn đó, cô ấy không hề động đũa một tí gì, nếu cứ thế này mãi thì cô ấy sẽ kiệt sức mà đổ bệnh mất. Tôi nhẹ nhàng bước đến bên cô ấy và nói khẽ:

- Cậu ăn chút gì đi, Trúc Ly. Cậu cứ như thế này hoài không khéo lại đổ bệnh mất. - Tôi vừa nói vừa đẩy cái khay còn đầy thức ăn đến bên cạnh Trúc Ly.

- Tôi không thấy đói, cậu cứ ăn đi. - Trúc Ly khẽ cười nhìn tôi rồi lại trở lại việc nhìn ngắm bức tường màu vàng nhạt lạnh lẽo. Chẳng lẽ bức tường ấy ngon mắt hơn thức ăn à???

- Cậu cứ như thế này mãi, mẹ cậu trên thiên đàng sẽ không vui đâu! - Tôi bắt đầu dĩ nhiên đến việc đó. Có thể lời nói đó sẽ khiến Trúc Ly đau lòng, có thể lời nói đó sẽ khiến Trúc Ly rơi nước mắt, có thể lời nói đó khiến Trúc Ly cảm thấy căm ghét tôi nhưng... Tôi không thể cứ đứng nhìn cô ấy ngày càng tiêu tụy đi vì cái quá khứ ấy, nếu cô ấy cứ nghĩ đến quá khứ ấy suốt ba ngày nay thì tôi sẽ cho cô ấy nhớ, nhớ đến khi nào quá khứ ấy trở nên nhàm chán thì cô ấy sẽ quên được thôi.

Cứ ngỡ cô ấy sẽ khóc, cứ ngỡ cô ấy sẽ quay sang mắng tôi một trận nhưng tôi đã nhầm... Cô ấy đã mỉm cười- một nụ cười mà tôi tưởng chừng như sẽ không bao giờ nhìn thấy một lần nào nữa. Tôi vui lắm, vui khi được nhìn thấy nụ cười rạng rỡ ấy, vui khi nhìn thấy một Trúc Ly không có nỗi buồn nào hiện trên khuôn mặt và càng vui hơn nữa khi thấy giọng nói tình nghịch, trêu đùa như lúc ngày đầu gặp nhau.

- Hừ... Lúc nào cũng ăn, cậu nghĩ tớ là heo à? Đã vậy tớ ăn hết, cho con cò ốm còm như cậu đói chết luôn. - Nói rồi Trúc Ly bẻ luôn cái khay thức ăn vào người mình và ăn lấy ăn để. Tôi ngồi cười toe toét, miệng không tài nào khép vào được. Trúc Ly của ngày trước đã trở lại rồi, một Trúc Ly mà tôi hằng ao ước muốn nhìn lại bao ngày nay đã trở lại rồi...

Nhưng mà... Tôi chưa ăn mà... Sao lại ăn hết phần của tôi thế này??? Tôi vội vàng hét lên và hy vọng rằng có thể dừng lại được cái tay đang hoạt động hết công suất cho thức ăn vào miệng kia:

- Dừng lại! Cậu định cho tớ đói chết à???

- Tớ nói là làm, ai bảo cậu không tin chứ!

- ...

Tiếng cười, tiếng la hét tranh giành thức ăn cứ thế mà vang lên khắp căn phòng. Cái không gian yên tĩnh, cái sự cô đơn và cả nỗi sợ hãi đã tan biến không chút vẩn vương, chỉ còn tồn tại nơi đây là tiếng cười và niềm vui đang trỗi trào dâng...

Một nụ cười thoáng hiện lên trên môi ai rồi nhanh chóng biến mất...

Tiếng bước chân nhẹ nhàng như con gió thoảng qua bước dần xa...

- Vậy là có thể yên tâm rồi...!

Và... Giọng nói của ai chứa đựng sự vui mừng được gió đưa đi xa mãi... hòa vào với tiếng mưa và tan biến...

Tại một căn phòng khá rộng rãi và sang trọng, ánh đèn tím xanh từ chiếc đèn chùm pha lê trên trần nhà càng làm tăng thêm sự sang trọng ấy và xen chút đó là sự kì bí lạ thường.

Chiếc ghế bành sang trọng được chạm khắc tinh tế như cùng hòa mình với vẻ đẹp nơi đây khi khoát lên người một màu vàng cam cổ điển. Chiếc bàn bằng thủy tinh tại nơi đây là hơn hẳn tất cả, nó mang một màu xanh saphia huyền bí, các hình tượng được chạm khắc công phu và điêu nghệ, người tạo ra chúng chắc hẳn là một nhà điêu khắc rất tài ba. Chiếc bàn kê ngay giữa căn phòng và được làm nổi bật bằng thảm trải nền nhà màu đỏ tươi.

Khung cảnh thật sang trọng nhưng cũng không kém phần ấm áp với màu tường vàng cam thật đẹp. Ấm áp... Hai từ này nếu nhìn bằng mắt thường thì có thể nói là vậy nhưng nếu ta cảm nhận không khí nơi đây thì nó lại theo một nghĩa khác...

- Thật xin lỗi thưa cậu chủ, đây là luật lệ của biệt thự, không ai được phép phá lệ. Xin cậu chủ hãy hiểu cho tôi! - Một giọng nói trầm mà đầy cương nghị vang lên, bà quản gia uy nghiêm ngồi đối diện với người còn lại, trong đáy mắt hiện rõ sự cương quyết với lời nói của mình.

- Nếu chỉ chạy ra ngoài một lúc mà bị giam trong căn phòng tối ấy 5 ngày thì hình phạt chẳng phải đã quá nặng sao? - Thế Phi điềm tĩnh nói, ánh mắt lạnh lẽo hướng về phía bà quản gia. - Còn cô gái kia là do tôi đem về, các người có còn xem tôi là chủ không??? - Bỗng cậu đập bàn hết lên đây tức giận nhưng như thế chẳng thể làm sắc mặt người đối diện biến đổi đi chút nào cả thì hy vọng làm người đó thay đổi suy nghĩ chỉ là con số 0.

Bà quản gia đã quá quen với việc làm người khác rớt tim của Thế Phi rồi, bà đã nuôi nấng và chăm sóc cậu trong suốt 17 năm qua chẳng lẽ bà còn không biết tính khí của cậu sao? Nhưng việc cậu gặp mặt bà và yêu cầu tha lỏng cho những kẻ trong phòng tối thì quả thật đây là lần đầu tiên xảy ra. Chẳng lẽ những kẻ bị nhốt trong phòng tối đó quan trọng với cậu đến thế sao?

- Xin cậu chủ bớt giận, tôi chỉ làm theo luật của biệt thự. Nếu đó là ba điều cấm kỵ nhất trong biệt thự này thì càng không thể tha lỏng. - Bà quản gia vẫn cương nghị nói, sắc mặt chẳng thay đổi là bao. Nếu con người đó quan trọng với Thế Phi như thế thì bà càng không thể tha lỏng được, bà không cho phép bất cứ một tình cảm nào có thể phá hủy một con người hoàn hảo như cậu đặt biệt là thứ tình yêu chết người đó.

Thế Phi ngả người ra sau ghế, hàng mi dài khẽ khép lại. Cậu đang suy nghĩ điều gì? Chẳng phải là cậu đã hết cách rồi sao? Sao cậu còn cố níu kéo? Thật nực cười, đây là lần đầu tiên cậu phải trút bỏ sự kiêu ngạo, hạ thấp mình để xin cho một kẻ bị giam vào phòng tối- đây là điều cậu chưa bao giờ làm và không nghĩ rằng mình sẽ làm. Rốt cuộc thì cậu đang làm cái quái gì thế này?

- Bà... Tôi cho bà ba phút để suy nghĩ, sau ba phút ấy tôi mong bà sẽ nghĩ khác. - Sau câu nói đó là sự tĩnh lặng bao trùm lên cả căn phòng. Chỉ trong ba phút ngắn ngủi mà thời gian tưởng chừng như kéo dài vô hạn khiến cho lòng ai nôn nao nhưng vẫn bình tĩnh để ngồi trên chiếc ghế sang trọng kia.

Bên ngoài, cơn mưa đã dứt để hé lộ những ánh nắng vàng ấm áp xuyên rọi từng tán cây để làm công việc của chúng- tìm ra và bắt những giọt mưa nước đọng lại bốc hơi theo quy luật tự nhiên của nó và sưởi ấm cho mọi vật sau một cơn mưa to lạnh giá. Những chú chim giờ đây cũng đã chịu rời khỏi chiếc tổ ấm áp của mình để cảm nhận những tia nắng len lỏi trong từng chiếc lông trên cơ thể mình thật ấm áp, như nhận được sức sống, chú liền cất cao tiếng

hót của mình rồi vỗ cánh bay đi ngắm nhìn khung cảnh sau con mưa.

Trái hẳn với khung cảnh vui tươi, nhộn nhịp bên ngoài. Bên trong căn phòng rộng lớn, sự tĩnh lặng ấy vẫn chưa dứt trái lại nó còn thêm phần lạnh lẽo hơn khi hai ánh mắt nhìn nhau không dứt, một cương nghị và nghiêm túc, một vô cảm và lạnh lùng.

- Nói! Bà có thả hai người bọn họ ra hay không? - Đến lúc này thì Thế Phi không chịu nổi nữa mà hét lên. ánh mắt tràn lên sự tức giận vì đã chờ đợi quá lâu. Trái hẳn với thái độ bức tức ấy của cậu, bà quản gia bình thản nhấp ngụm trà rồi bằng một ách chậm rãi, bà nói:

- Kề đó... quan trọng với cậu lắm sao? - Chỉ một một câu hỏi thôi mà cũng đủ để làm con giận của Thế Phi tan biến ngay lập tức và thay vào đó là một cảm giác khó xử vì không biết trả lời làm sao cho phải.

Quan trọng sao? Trên đời này còn thứ gì quan trọng đối với cậu ngoài công việc và nhiệm vụ cha giao chứ? Hai kẻ ấy chỉ là những con người mà cậu mới quen biết, chẳng có gì ấn tượng trong đầu cậu thì làm sao mà gọi là quan trọng được. Nếu không quan trọng thì tại sao cậu lại tìm đủ mọi cách để cứu hai người đó cho đến khi không còn cách nào nữa đành phải hạ thấp mình để cầu xin bà quản gia? Nếu không quan trọng thì tại sao trái tim cậu luôn bảo rằng phải cứu hai người đó cho bằng được? Nếu không quan trọng thì tại sao cậu lại luôn nhớ đến và khó chịu không dứt vì nỗi nhớ ấy?

- Không... Chỉ là vì...vì... Hai người đó sẽ là người tôi chọn đi tiếp vào vòng trong... - "Mi điên thật, Thế Phi. Tại sao mày lại nhận con hậu đầu ấy vào vòng trong chứ???" Thế Phi khẽ nhăn mặt nghĩ. Cậu không thể hiểu nổi tại sao cậu lại nghĩ ra lời nói ấy nữa nhưng lời đã thốt ra rồi không thể rút lại và đối với một cậu chủ như cậu thì lại càng không thể.

Nhớ cái hôm cậu phải đi chấm thi, khi ăn món ăn của Gia Hân vào thì ngay lập tức cậu muốn tống tất cả ra ngoài, nhưng vì thể diện của một cậu chủ cậu phải cố gắng nuốt cho trôi. Ấy vậy mà cái tên ngồi cùng cậu- Hoàng Thế Phong lại ngồi ăn một cách ngon lành. Nghĩ lại cậu vẫn còn thấy kinh tởm huống chi nghĩ đến cảnh sẽ ăn thức ăn của Gia Hân nấu mỗi ngày...

- Cậu chủ chắc chứ? - Bà quản gia khẽ nhếch môi cười rồi nhìn Thế Phi như chờ đợi.

- Chắc! - "Mi lại điên nữa rồi, mi vẫn còn cơ hội để thay đổi mà..." Thế Phi vô đầu bức tai bức tức, tại sao cậu lại thốt ra lời đó mà không cần suy nghĩ chứ? Từ trước đến giờ cậu có như thế đâu. Lần này cứ như có một sức mạnh vô hình nào đó thúc ép cậu phải nói ra trái với lí trí của mình, có lẽ là sức mạnh từ sâu thẳm trái tim cậu...

- Được, dù sao thì cũng đã bốn ngày, tôi sẽ theo ý của cậu chủ, thả họ ra trong ngày hôm nay để họ có thể chuẩn bị kịp cho cuộc thi thứ hai sắp tới đây!
- Bà quản gia mỉm cười nói nhưng mà thứ khiến bà cười không chỉ đơn thuần là làm hài lòng Thế Phi mà là vì vẻ mặt của cậu lúc này... Phải nói là lâu lắm rồi bà mới nhìn thấy được vẻ mặt đau khổ khi bắt buộc phải thốt ra những lời mà cậu không muốn. Ngày từ đầu câu nói bà đã biết cậu bắt buộc phải làm vậy để bà có thể tha lòng cho hai con người trong phòng tối kia.

Bà khẽ đứng dậy, kính cẩn chào Thế Phi rồi bước ra ngoài. Đợi bóng bà khuất sau cánh cửa lớn, Thế Phi mới thở phào nhẹ nhõm. Tuôn ừng ực cốc nước lạnh, cậu ngã người ra sau ghế ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài...

Nắng lên rồi...

Mưa đã tạnh...

Mọi rắc rối đã trôi qua và lòng cậu bỗng nhẹ nhõm đến lạ thường...

- Trông em có vẻ thoải mái quá nhỉ? Em cảm thấy như thế nào khi sống thật với chính mình? - Một giọng nói dịu dàng vang lên bên tai cậu tuy nhỏ nhưng cũng đủ để cậu nghe rõ từng chữ một và đủ để cậu nhận biết đó là ai.

- Sao anh lại biết tôi đang sống thật với chính mình? - Thế Phi khẽ nhếch môi cười như thách thức. Thế Phong không nói gì, anh chỉ nhẹ nhàng đi đến bên chiếc ghế bành đối diện Thế Phi và ung dung ngồi xuống.

Thế Phi bằng một cách lịch sự của những người kinh doanh, cậu khẽ rót tách trà và đẩy đến trước mặt người anh trai "đáng kính" của mình. Không gian của căn phòng chẳng còn gì ngoài tiếng thờ đều của cả hai người, nó yên tĩnh đến nỗi một tiếng động nhỏ thôi cũng đủ khiến người ta giật mình.

- Chuyện của Gia Hân...

- Đã xong! Anh hãy nhớ giữ lời hứa của mình... - Không để cho Thế Phong nói hết, Thế Phi cướp lời chen ngang rồi rất nhanh sau đó, cậu bỏ đi để lại sau lưng là một nụ cười đầy khinh bỉ...

Thế đấy! Cuộc nói chuyện của cả hai người chỉ vồn vện có vài ba câu nói vô tâm, hời hợt, lạnh lùng, không chút yêu thương... Có lẽ bởi vì khoảng cách giữa hai người đã quá xa? Hay chỉ đơn thuần là sự kiêu ngạo của cả hai quá lớn khiến tình cảm giữa hai anh em mờ nhạt dần rồi biến mất theo thời gian?

Lòng người thật khó đoán và càng khó đoán hơn nữa khi con người ấy luôn khép kín mình, hờ hững với cuộc sống, bất cần với mọi thứ xung quanh... Liệu có một liều thuốc nào cho con người khép kín ấy? Liệu mọi ai đó đủ mạnh khiến người đó nhận thấy rằng mình không phải là kẻ cô đơn?...

Ngồi thưởng thức hương vị ngọt và đắng của tách trà tan trên đầu lưỡi, Thế Phong khẽ cười nhìn như xoáy vào không gian nơi đây. Chỉ là một màu vàng cam thôi chứ đâu có gì thú vị nhưng sao Thế Phong cứ nhìn mãi, nhìn như một người bị thôi miên và chìm trong vô thức. Anh đang suy nghĩ điều gì?

"Cuối cùng thì mọi thứ đã mất... vẫn do mình ngốc nghếch mà ra. Rõ ràng là mình không thể thắng... Nhưng tại sao?"

Gió khẽ xao động cành lá như nổi lên khúc nhạc đồng cảm với những suy nghĩ từ tận đáy con tim ai. Như mang theo một thứ gì đó, gió thổi vào bên trong tâm hồn mỗi người và để lại một cảm giác bình yên.

Gió... đừng ngừng thổi... Hãy gieo rắc những gì bình yên, hạnh phúc đến cho con người để trên thế giới này không còn thứ gì mang tên nỗi đau...

Gió... đừng ngừng thổi... Hãy đi khắp thế giới này mà thổi bay đi những quá khứ đau thương của mọi người, thổi bay đi mọi ưu tư phiền muộn và thổi bay đi một thứ được gọi là tổn thương để trên thế giới này chỉ còn lại niềm vui và nụ cười...

Thế Phong cười nhạt đứng dậy, khẽ đứng dậy và sải bước đi trên con hành lang rộng lớn. Bước chân anh nhẹ nhàng lướt trên nền gạch hoa, bước chân của sự ung dung và bình thản...

Trong một căn phòng nơi cuối dãy hành lang, một căn phòng to hơn hẳn các căn phòng cũng dãy. Bên trong căn phòng là một màu vàng cam thường trực, ánh nắng khẽ xuyên qua lớp màng nhưng nơi cửa sổ như đang muốn nghe rõ hơn về cuộc đối thoại bên trong...

Trên chiếc bàn ăn với nhiều món ăn khác nhau, hình ảnh hai con người đang hiện lên trước ánh nắng vàng nhạt cùng màu của căn phòng.

- Cô ta sẽ được thả vào trong ngày hôm nay? - Thảo Như hét lên đầy phẫn nộ, cô đập bàn khiến cho thức ăn bị chao đảo và đổ ra ngoài.

- Đúng vậy thưa chị. - Trái ngược với Thảo Như, Mai An vẫn bình thản uống nốt cốc sữa của mình rồi nở một nụ cười nửa miệng quen thuộc.

Không gian bao trùm lên căn phòng chỉ là một sự yên lặng. Tiếng gió khẽ thổi rít qua khe cửa tạo nên một âm thanh khó nghe. Thảo Như tức giận nhìn về phía cửa sổ nơi căn nhà gỗ nhỏ thấp thoáng xa xa, thoát ẩn thoát hiện sau làn hơi nước bốc lên mờ nhạt.

- Em nghĩ chị nên làm gì khi con nhỏ ấy ra khỏi nơi đó? - Thảo Như hỏi đoạn với tay lấy chai rượu trên kệ và nốc như một kẻ điên cuồng mất hết lí trí. Cô cầm tức nhìn về phía xa khiến mọi thứ xung quanh cô trở nên đáng sợ hơn. Gió thổi ngày một mạnh như thể đang căm phẫn với thái độ của cô.

Gió thổi khiến tóc cô bay lòa xòa rồi bết lại bởi một thứ nước mà cô căm ghét... Nước mắt! Nó khiến cô trở nên yếu đuối trước mọi thứ, cô không muốn sự yếu đuối chiếm đóng trong trái tim mình, cô ghét điều đó, cô ghét phải nhìn thấy ánh mắt khinh bỉ của anh chỉ vì sự yếu đuối chết tiệt ấy. Cô phải mạnh mẽ, mạnh mẽ trước mọi thứ, mạnh mẽ trước anh và mạnh mẽ để khai trừ tất cả những kẻ đến gần anh. Anh là của cô, mãi mãi chỉ là của cô. Anh đã thuộc về cô từ 10 năm về trước, khoảng thời gian hạnh phúc ấy có thể anh đã quên nhưng đối với riêng cô, nó vẫn còn rõ như ngày nào, chưa hề bị phai mờ theo thời gian...

Cô khẽ gạt đi nước mắt, cố gắng tỏ ra mạnh mẽ để chứng tỏ rằng không có một sự yếu đuối nào trong cô cả nhưng... cô không làm được, nước mắt vẫn cứ trào ra không ngừng. Chẳng lẽ cô muốn được mạnh mẽ cũng không được sao? Chẳng lẽ cô muốn anh thôi không khinh ghét cô nữa cũng không được sao? Cô đau, đau lắm... Nước mắt vẫn không ngừng tuôn ra, cô thật sự đã bị sự yếu đuối chiếm đóng rồi...

Sau khi đã ăn uống và có phần la hét khan cả cổ, tôi và Trúc Ly nằm ườn ra trên chiếc giường chật hẹp. Phải nói là lâu lắm rồi (thực ra chỉ có bốn ngày) tôi mới có thể ăn, uống, nói chuyện, đùa giỡn thoải mái như thế này. Bây giờ thực tình tôi muốn ở đây luôn, không muốn đi ra cái nơi biệt thự đáng ghét ấy nữa, nơi đó chỉ có những con người độc ác, chỉ muốn quyền lực về tay mình mà bất chấp tất cả, thậm chí là tình anh em ruột thịt như hai con người kia chẳng hạn.

- Cậu nghĩ mình sẽ bị nhốt trong đây bao lâu? - Tôi hỏi Trúc Ly, nét mặt hơi lo lắng vì có thể cô bạn sẽ lại buồn và ủ rũ như trước nhưng tôi thật sự rất tò mò về điều ấy- khi nào tôi mới thoát ra khỏi cái nơi này?- Tôi muốn được ngắm nhìn những tia sáng của bình minh, muốn tận hưởng cái cảm giác nóng nực giữa trưa, muốn được những cơn gió thổi qua luồn vào tóc tôi, muốn ngắm nhìn những hạt mưa lách tách rơi và muốn được nhìn thấy... một người nào đó trong ngôi biệt thự này... Nhưng đó là người nào?

- Aha, tớ nghĩ tớ sẽ ra trước cậu một ngày. Lúc ấy cậu sẽ có nhiều cơ hội để gặp "thứ- nào- đấy" (mà ai cũng biết thứ ấy là thứ gì). - Trúc Ly bật cười khanh khách rồi ngồi dậy ngắm nhìn biểu hiện của tôi. Tôi run run nhìn Trúc Ly, ánh mắt ánh lên tia nhìn oán hận rồi bất chợt hết lên:

- Cậu đừng có dọa tớ thế chứ!!! - Trúc Ly lại bật cười giòn tan. Tôi thật mệt với con người này. Lúc thì trầm lặng ưu buồn khiến tôi lo lắng, lúc thì bày chiêu trò tình quái khiến tôi muốn điên lên, đúng là một con người đa nhân cách!

Tôi chẳng buồn mà cười với Trúc Ly nữa, ngồi quay mặt úp vào góc tường bám đầy rong rêu. Kí ức xưa khi còn ở nhà lại ùa về khiến tâm trạng tôi như rơi xuống đáy vực sâu thẳm không có lối thoát. Thôi rồi! Tôi lại tiếp tục cái "nghề nghiệp" ưu tư, phiền não của Trúc Ly rồi! Tại sao lại như thế chứ?

- Đang giận tởm sao? - Trúc Ly bỗng xụ mặt rồi bước đến bên tôi và trưng ra một bộ mặt biết lỗi cực dễ thương khiến tôi siêu lòng mà mở miệng:

- Không... Tớ...

- Suyt! Có người tới! - Trúc Ly bỗng đánh mặt lại đồng thời bịt luôn miệng của tôi để cắt đứt câu đang nói dở. Tôi cũng im lặng nhìn về phía cánh cửa gỗ cũ kĩ kia, nhịp tim tôi đập lên từng hồi. "Quái lạ, chúng tôi đã ăn trưa rồi cơ mà? Còn ai khác ngoài người vẫn đem cơm cho chúng tôi hằng ngày chứ?" Tôi nghĩ, nhịp tim vẫn cứ đập như nhảy múa trong lồng ngực. "Két..." Âm thanh đáng sợ của cánh cửa gỗ nhỏ vang lên phá tan sự yên tĩnh mà tôi và Trúc Ly đang cố tạo ra.

Ánh sáng chợt ủa vào qua khe cửa, một luồng ánh sáng hòa cùng lớp bụi trên cánh cửa bay từng lọn rồi hòa tan vào không khí và biến mất, chỉ để lại hình bóng một con người hắt xuống nền nhà mờ nhạt.

- ... Ai...? Là... ai? - Tôi run giọng nói khẽ nhưng vẫn đảm bảo rằng con người đó có thể nghe thấy. Người đó không trả lời mà chỉ bước thật chậm về phía chúng tôi. Bước chân nhẹ nhàng lướt trên nền nhà gỗ như một con gió thoảng qua. Cánh cửa dần mở rộng để ánh sáng có thể lọt vào nhiều hơn và cũng như để cho tôi có thể nhận ra con người đó là ai...

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Và Thù Hận* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Giải Thoát (Tiếp)

Ánh sáng dần nhạt vì bị người đó khép cửa lại và rất nhanh sau đó, người đó đứng vào nơi tối nhất của căn phòng khiến tôi không thể biết đó là ai nhưng cũng đủ để nhận ra đó là một cô gái.

- Không cần phải run sợ thế đâu! - Một giọng nói dường như tôi đã nghe ở đâu đó rồi thì phải, sau câu nói đó, tiếng bước chân lại đều đều vang lên. Tuy nhận ra có cái gì đó rất quen thuộc từ người này nhưng tôi vẫn phải cảnh giác trước từng hành động.

- Cô là...? - Tôi không chắc đó có phải là cô ấy hay không hay chỉ là một kẻ lạ mặt nào đấy. Tôi ngập ngừng hỏi khi chẳng thể nào nhìn rõ được khuôn mặt cô ta vì nó bị che khuất bởi bóng tối đằng sau cánh cửa.

- Cô không cần biết, hãy rời khỏi đây mau lên! - Cô ta nói với âm lượng vừa đủ cho cả ba nghe, giọng cô ta trầm xuống cho tôi cảm giác thấy hình như sự việc rất nghiêm trọng. Tôi im lặng, không có ý định nghe theo bởi vì làm sao mà tôi tin được một kẻ mình còn chưa thấy mặt được chứ.

Trúc Ly nắm lấy tay tôi nhưng ánh mắt thì cương nghị nhìn về phía bóng người đó. Tôi e dè hỏi:

- Tại sao?

- Cô không cần phải biết, ra khỏi đây mau! - Như một mệnh lệnh dành cho kẻ dưới quyền, cô ta hét lên đầy tức giận. Tiếng bước chân của nhiều người vang lên gấp gấp ngoài kia vang vọng trong không gian yên tĩnh, cô ta dường như không thể chịu đựng được nữa liền hét lên đầy gấp gáp:

- Đi nhanh đi! Hãy đi về hướng ngược lại!

Tôi không thể làm gì hơn trước con phần nộ của cô ta ngoài cách tuân theo. Liệu tôi có đặt niềm tin đúng chỗ không khi nghe lời cô ta mà rời khỏi đây? Liệu những gì cô ta nói có là thật hay chỉ là một cái bẫy và tôi là con mồi của họ?

Tôi dẫn Trúc Ly chạy thật nhanh ra khỏi nơi ấy trước khi bọn người đó kéo đến ngay một đông...

-----oOo-----

- Tốt lắm! - Cô ta khẽ nở nụ cười nhạt rồi chạy thật nhanh vào trong một cánh cửa được ẩn sau bức tường. Lại một lối thoát hiểm khác của biệt thự? Cho dù có phải đi chẳng nữa thì tại sao cô ta lại biết được? Rốt cuộc thì cô ta là ai và vào ngôi biệt thự này với mục đích gì?

Tiếng bước chân ngày càng dồn dập, trong phút chốc cánh cửa bị mở tung ra một cách thô bạo. Lốp bụi bay mù mịt sau luồng ánh sáng mờ nhạt, thứ đầu tiên nhìn thấy được chỉ là một sự trống trải, hoàn toàn không có ai khác ngoài bốn bức tường vàng nhạt bám đầy rêu.

- Không có ai cả! Chết tiệt! Chia ra tìm đi! - Một người đàn ông trung niên quát lớn, sắc mặt trông có vẻ bức tức. Ông ta chạy đi về phía trước và một số người rẽ sang lối khác.

Ánh nắng chiều tà đổ dài xuống sàn gỗ ẩm ướt, những hạt bụi từ phương nào được gió thổi đến và bay lên chậm chậm dưới tia nắng vàng. Trong không gian vắng lặng và yên bình ấy, một bóng người khẽ bước ra, nụ cười nhạt còn đọng trên môi, nụ cười của niềm vui nhưng không được bộc lộ hết ra ngoài. Khánh Anh bình thần thả những bước chân mình trong ánh nắng nhẹ, lòng cô thầm nhủ mọi việc rồi sẽ ổn thôi, hai con người đó sẽ làm được mà nếu không làm được thì những khó khăn sau này làm sao họ có thể vượt qua đây? Thử thách sẽ không dừng lại ở đó, nó yêu cầu hai con người ấy phải vững mạnh bước đi, bước đi để tìm thấy hạnh phúc thật sự của chính mình. Ngôi biệt thự này còn nhiều gian khó, hai người họ sẽ như những cây xương rồng kiên cường sống trên sa mạc hay chỉ là một cành hoa liễu sẽ tàn trước những cơn gió?

Khánh Anh hy vọng họ sẽ thoát khỏi những tay sai của Thảo Như và sẽ không làm phí công sức của cô bỏ ra để cứu họ. Hy vọng là thế!

Tại một căn phòng nơi hành lang, nơi có khung cửa sổ nhỏ tràn đầy nắng ấm, gió thổi đưa chiếc chuông gió nhỏ khiến lòng Thảo Như rạo rực hẳn lên. Cô đang rất nóng lòng chờ đợi kết quả từ những tay sai của mình để chắc chắn rằng sẽ không còn ai là chướng ngại vật ngăn cản anh và cô nữa.

Thực ra tuyệt kế này do Mai An nghĩ ra, cô không ngờ Mai An lại có thể đi trước Thế Phi một bước như thế, cô ta thật là thông minh. Từ trước giờ cô

luôn tin tưởng Mai An, mọi sự đều nhờ Mai An vạch ra từng đường đi nước bước và cô chỉ việc làm theo nhưng cô không hề cảm thấy mình bị lệ thuộc vào cô giúp việc nhỏ ấy.

Thảo Như nào biết rằng cô chính là con cò của Mai An. Một con cò tuyệt hảo và vô giá? Thảo Như nào biết rằng mình đang bị lợi dụng cho một kế hoạch của Mai An? Thân tâm Thảo Như nào đâu độc ác như người khác nghĩ, cô cũng có trái tim, cũng biết nhận định đâu là đúng, đâu là sai.

Tình yêu thường khiến con người ta mù quáng quả không sai. Sự ghen tuông và ích kỉ trong tình yêu đã lu mờ lí trí cô, khiến cô không còn nhận thức được mọi việc và dễ dàng bị người khác sai khiến.

Hiện giờ việc cô lo nhất chính là sự thất bại của kế hoạch và hậu quả của nó. Nếu anh biết được thì cô phải làm sao đây? Anh sẽ càng thêm ghét và căm hận cô. Nhưng anh nào có biết cô làm vậy chỉ vì quá yêu anh mà thôi, tình yêu ấy không thể dứt bỏ trong cô, cô phải làm sao đây? Làm sao để tình yêu của cô mãi được tồn tại và được đón nhận? Làm sao đây khi anh đã quên đi hình ảnh cô trong tâm trí?

Một con người hồn nhiên với nụ cười trong sáng 10 năm trước trong cô giờ chỉ là một kí ức mờ nhạt. Con người ấy đã chết rồi, chết vì anh, chết vì quá yêu anh, cô đã bị sự ích kỉ và lòng chiếm đoạt giết chết sự hồn nhiên, ngây thơ của một cô bé 9 tuổi mà anh đã từng yêu...

Thế Phi bước chậm trên dãy hành lang dài, bước chân khẽ nhịp nhịp như đang vui mừng một điều gì đó. Cậu cất tiếng hát khe khẽ trông có vẻ yêu đời lắm. Là thứ gì đã thay đổi được một con người lạnh lùng cô độc như cậu? Là những giọt nắng ấm ngoài kia, là con gió nhẹ thổi hay là vì người đó?

- Xem cậu chủ kia! Khác quá, còn hát nữa...

- Thật không tin nổi!

Có hai, ba cô giúp việc đi ngang qua khẽ cúi đầu chào Thế Phi rồi xì xầm bàn tán khi đã đứng cách xa cậu ở một khoảng cách an toàn. Đường như nhận thấy mình biểu lộ niềm vui hơi quá, cậu hắng giọng lấy lại phong thái lạnh lùng như trước rồi bước đi.

Ánh mắt hướng về phía trước, về phía căn nhà nhỏ bằng gỗ phía xa kia, lòng trào lên một cảm giác kì lạ. Cậu bước nhanh hơn về phía trước, tiếng giày vang lên "cộp cộp" trong không gian tĩnh lặng khiến người nghe cũng đủ hiểu cậu đang gấp gáp đến mức nào.

Cậu rẽ sang một hành lang khác, ánh nắng mờ nhạt dần hiện ra hình bóng hai con người bé nhỏ. Cậu khẽ nhíu mày khó hiểu. Tại sao họ có thể thoát ra được khi không có sự trợ giúp từ cậu? Ai? Là ai đã giúp họ?

Như không thể tin vào những thứ hình ảnh mờ ảo phía trước, cậu chạy thật nhanh và thầm mong đây không phải là Trúc Ly và Gia Hân bởi vì hành động của họ chẳng khác nào là trốn ngục và điều ấy sẽ phải trả giá rất đắt...

- Này! Đứng lại. - Thế Phi nắm chặt lấy tay Gia Hân và thở hồng hộc. Cậu thô bạo kéo mạnh tay khiến Gia Hân mất đà ngã vào lòng cậu rồi ôm xiết lấy như sợ mất đi một thứ gì đó. Cảm xúc hỗn loạn! Cậu không tài nào tự chủ bản thân mình được, thứ cảm xúc trào lên trong lòng chẳng biết là gì. Buồn, vui, hạnh, ngưng ngừng hay tức giận?

Lòng cậu ngùn ngụt lửa giận. Tại sao họ lại trốn ra khỏi nơi ấy? Họ không thể chờ đợi cậu thêm một phút nào nữa sao? Xô mạnh Gia Hân ra, cậu hét lên đầy tức giận:

- Tại sao? Tại sao lại trốn ra khỏi nơi đó? - Thế Phi nhắm nghiền mắt cho cơn giận trời xuống, cố gắng kiềm chế để không phải tát cho cô một cái nhớ đời. Thế Phi lắng tai nghe lời giải thích từ phía bên kia nhưng không như những gì cậu muốn, đáp lại con thịnh nộ của cậu chỉ là tiếng khóc thút thít của hai cô gái bé nhỏ.

- Cậu chủ! Chúng tôi đã làm gì sai ạ? Hay đã làm cậu phiền lòng? Cậu nói đi, chúng tôi sẽ sửa chữa ạ. Cậu chủ...!

Thế Phi mở mắt ra sau giọng nói xa lạ đó, giọng nói không mang sự trong trẻo, âm áp hàng ngày ấy khiến cậu ngạc nhiên và nhận ra rằng: Cậu đã nhận lầm người!

Chết tiệt! Cậu tức giận nhìn vào khoảng không gian trước mắt, bản thân tự trách mình đã không tinh ý hơn, cậu đã mất một khoảng thời gian với chuyện nhầm lẫn này rồi!

Vội nói lời xin lỗi rồi cậu lại chạy đi, tiếp tục công việc tìm kiếm của mình. Rốt cuộc thì cậu đang cái quái gì đây? Cậu đã tự biến mình thành một tên ngốc. Cậu đã không còn là cậu như trước kia, một con người bất cần mọi thứ trong cuộc sống này giờ đã biến mất. Cậu tự hỏi mình sẽ như thế nào khi trở thành một con người khác? Trở thành một con người trái ngược với những gì mà cha tạo ra cho cậu?

Gió thổi khiến cành lá va vào nhau nghe xào xạc như đang chơi đùa. Lá chơi đùa với gió? Hay định mệnh chơi đùa với con người?

Dù biết sinh mệnh con người do cha mẹ tạo ra nhưng số phận của mỗi con người đều được gắn mác hai chữ định mệnh. Tất cả... tất cả đều do ông trời nắm giữ và chính định mệnh ấy là sợi dây xích vô hình trói buộc mỗi con người...

-----o0o-----

Tại một căn phòng ở dãy hành lang thứ nhất- nơi địa phận của Thế Phong...

Tôi thờ hồng hộc trên chiếc ghế sofa đặt ở góc phòng, khẽ liếc nhìn sang Trúc Ly, cô ấy cũng không khá hơn tôi là bao, chiếc bàn bên cạnh cũng bị cô ấy chiếm lấy và nằm dài ra đấy.

Nhìn thấy bộ dạng của tôi và Trúc Ly, anh ta khẽ bật cười. Nụ cười của anh ta khiến tôi ngẩn ngơ, nó có vẻ khá giống kiểu cười thường niên của anh tôi lúc trước. Tôi vội cúi mặt để tránh ánh nhìn của anh ta. Sao mà giống thế? Cừ chi, ánh mắt, ngay cả nụ cười cũng rất giống, nhưng tôi chắc chắn một điều rằng, đây không phải là anh.

Tôi ngồi ngả lưng ra ghế mà suy nghĩ, biết đâu trên đời này còn có người giống người? Không phải chỉ riêng anh tôi mới có ánh nhìn đó, không phải chỉ riêng anh tôi có nụ cười đó. Biết đâu chỉ là trùng hợp? Hoặc chỉ có thể anh ta cố ý làm như thế!

- Em uống đi, rồi về phòng nghỉ ngơi, phòng của ta không thoải mái lắm đâu.

Anh ta nói rồi đưa cho tôi cốc sữa cacao còn nóng hổi trên tay. Tôi nhấp một ngụm sữa nóng, cảm giác ngọt lịm trên đầu lưỡi khi uống làm tôi thích thú nhưng lại dần dần khi vị ngọt mất đi. Cũng giống như con người, không có gì gọi là hạnh phúc vĩnh cửu, khi hạnh phúc qua rồi chỉ còn lại nỗi đau. Cảm giác đắng miệng cứ đọng mãi trong cổ họng cho đến khi ta chịu nhấp thêm một ngụm sữa ngọt ngào khác. Cũng giống như hạnh phúc qua đi, cảm giác tiếc nuối cứ âm ỉ mãi trong lòng và nó sẽ không bao giờ dứt khi chúng ta bắt đầu tìm kiếm lại.

Những tháng này bên cạnh anh tôi quả thật khiến tôi rất hạnh phúc, nhưng hạnh phúc là gì khi ấy tôi chẳng thể định nghĩa được, tôi chỉ biết tôi vui khi ở cạnh anh, tôi cảm thấy ấm áp khi ở cạnh gia đình, cảm thấy an toàn khi có anh bảo vệ... Những cảm giác ấy có gọi là hạnh phúc? Có gọi là tình yêu thương thật sự?

Đến bây giờ tôi chẳng thể định nghĩa được điều ấy nữa bởi vì... Hạnh phúc thật sự không tồn tại ở nơi đây... Và... Điều ấy hoàn toàn là một thứ xa xỉ đối với tôi vào lúc này, vào lúc tôi chẳng còn ai bên cạnh, phải tự dựa vào bản thân mình mà đứng lên chống chọi với mọi nguy hiểm của cuộc đời...

Nhưng tôi vẫn hy vọng rằng... Hạnh phúc sẽ đến với tôi một lần nữa...

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Và Thù Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Cuộc Sống Không Là Của Chính Mình

Thế Phi sai từng bước chân đi chậm chậm về phía trước, đắm mình vào những dòng suy nghĩ miên man như tự trách bản thân mình hoặc chỉ đơn giản là cậu tự suy nghĩ lại những gì mình đã làm. Chẳng phải cả ba ngày nay cậu đều tốn thời gian vô ích? Làm được gì chứ? Khi mà mọi việc cậu làm chẳng có kết quả, mọi thứ đều đi ngược lại với những gì cậu nghĩ ban đầu.

Cậu cảm tức khi nghĩ đến những gì mình làm suốt ba ngày nay, đến hôm nay cũng thế, người cậu cần cứu đã được giải thoát. Rốt cuộc thì mấy ngày nay cậu đã làm gì thế này? Nếu cậu cứ thờ ơ không quan tâm đến mọi việc thì chắc giờ này cậu đâu phải tự trách bản thân mình như thế. Cậu đã sai lầm khi nghe lời Thế Phong, thay đổi chính con người mình, học cách quan tâm, học cách sống theo trái tim mình để rồi đổi lại là sự tức giận, sự dằn vặt trong tâm trí. Sống theo trái tim, theo cảm xúc thật sự sẽ được sự thanh thản, yên bình? Thật nhầm nhù!

Bầu trời sập tối, ánh nắng cũng dần thưa đi, yếu ớt dần và biến mất trong màn đêm. Thấp thoáng xa xa kia là một ngôi sao sáng rực và chỉ duy nhất có một ngôi sao ấy đã tỏa sáng khắp một vùng màn đêm. Thế Phi cũng giống ngôi sao ấy, đơn độc, lặng lẽ, không ai quan tâm, không ai đứng cùng nhưng cậu vẫn luôn tồn tại và tỏa sáng mà chẳng cần ai giúp đỡ. Cậu luôn tỏa sáng khi không phải sống theo trái tim mình, cậu luôn vui và hài lòng với mọi thứ khi không cần thứ cảm xúc rẻ mạt ấy. Cậu vẫn chính là cậu cho dù vỏ bọc ấy có che lấp tâm hồn cậu.

Con người cũ của cậu sẽ quay về và cậu sẽ sống một cuộc sống như trước. Luôn tỏa sáng mà chẳng cần ai giúp đỡ! Cậu sẽ sống với chính mình.

Tôi và Trúc Ly bước đi trong sự mệt mỏi. Mở cửa bước vào phòng, khung cảnh phòng vẫn như xưa nhưng sao tôi lại cảm thấy quá đỗi xa lạ, cứ như là mình vừa bước vào một thế giới khác ấm áp hơn, có gió nhẹ, có trăng, có sao... khác hẳn với cuộc sống ở nơi u uất đó trong gần năm ngày nay.

Trúc Ly vì quá mệt mỏi nên đã lăn kềnh ra giường ngủ ngon lành. Tôi khẽ đi đến bàn để tìm nước thì bất chợt tôi thấy một tờ giấy được đặt ngay ngắn trên bàn.

- Thân gửi!... - Tôi lầm nhảm đọc dòng chữ trên bì thư. Thân gửi? Như thế là có ý gì? Thư này được gửi cho ai? Tôi băn khoăn không biết có nên mở hay không, nhờ đâu đó là thư của Trúc Ly thì sao? Nhưng...

Cái bản tính tò mò của tôi đã thắng được lí trí. Tôi nhẹ nhàng mở bì thư, một tờ giấy màu hồng còn thơm phức mùi giấy in, tờ giấy với dòng chữ được đánh máy dần hiện ra:

- Lúc 14 giờ ngày mai, yêu cầu hai bạn đến ngay sảnh của biệt thự để phổ biến nội dung của cuộc thi thứ hai. Số báo danh của hai bạn là: Gia Hân - 78, Trúc Ly - 23. Yêu cầu các bạn đến đúng giờ để cuộc họp được diễn ra nhanh chóng!

Tôi gấp tờ giấy lại, cổ nén tiếng thở dài. Cuối cùng thì cuộc thi thứ hai cũng bắt đầu rồi. Tôi tự hỏi mình có nên dừng lại hay không? Hay vẫn sẽ tiếp tục công việc để giúp đỡ mẹ mình và bảo vệ Trúc Ly? Tiếp tục? Tôi sợ rằng mình không đủ bản lĩnh và sức chịu đựng. Bỏ cuộc? Như thế thì không phải là con người của tôi, tôi không thể từ bỏ một cách dễ dàng như thế được... Rốt cuộc thì tôi nên làm gì trong lúc này đây?

Một ngày mới cuối cùng cũng đã đến, một đêm dài đủ để mọi vật hồi phục lại sức lực. Một quả cầu lửa đỏ rực xuất hiện trên nền trời xanh biếc không một gợn mây làm phong phú thêm bức tranh thiên nhiên, các chú chim trên cành dường như cảm thấy thiếu một thứ gì đó đành dạo khúc ca của bình minh.

Ánh sáng chạm nhẹ vào chiếc rèm nhung mềm mại treo nơi cửa sổ và đang cố len lỏi để có thể vào được bên trong. Ánh nắng tràn xuống mọi vật như đang dạo chơi, khám phá những đồ vật xung quanh rồi... nắng khẽ chạm vào mặt tôi, một cảm giác ấm áp của buổi sáng ban mai len lỏi khắp cơ thể.

Bây giờ chỉ mới 6 giờ, tôi tự hỏi tại sao mình có thể dậy sớm như thế mà không cần người khác gọi, có phải là vì tôi đã quen với cuộc sống không có gia đình rồi hay không, hay chỉ là vì tôi nhận thức được việc không còn ai giúp đỡ cho mình trong những chuyện nhỏ nhặt nhất, chính mình phải cố vượt qua, phải tự lập trên con đường vắng bóng tình yêu gia đình mà từ lúc bắt đầu tôi đã chọn...

Mặt trời đã nhô cao quá những ngọn cây phía xa, nắng cũng đã vàng hơn, nóng bỏng hơn, không còn màu nhạt êm dịu như buổi sớm bình minh, không còn ấm áp như lúc vừa mới mọc. Một ngày mới được lột xác qua từng giai đoạn cho đến lúc trở lại với màn đêm. Con người cũng thế, cũng trải qua từng giai đoạn, từng thời kì khác nhau, từ lúc tấm bé còn trong vòng tay mẹ đến lúc phải tự lập rồi vượt qua bao khó khăn, gian khổ của cuộc đời và trở về với cát bụi khi sức tàn lực kiệt.

Dẫu thế nhưng tôi vẫn vui vì đã sống thật với chính mình chứ không như những con người ở đây, luôn sống một cách giả tạo, cái gì cũng phải thật hoàn hảo và những sai lầm thì không bao giờ được tha thứ. Họ nghĩ gì chỉ họ mới hiểu, tôi chỉ biết được một điều rằng tôi sẽ không còn được sống thật với chính mình nữa khi ở nơi này...

Tại một căn phòng rộng lớn, tiếng nhạc du dương phát ra lan tỏa khắp căn phòng. Những kệ sách to lớn được bày trí như một mê cung nhưng lại rất đẹp mắt và có trình tự rõ ràng. Màu gỗ nâu hòa với một màu vàng cam ấm nóng khiến nơi đây không còn lạnh lẽo như bên ngoài và tạo một cảm giác thoải mái, dễ chịu cho những người vào đây.

Ở một góc khuất nhỏ nhưng lại sáng sủa hơn tất cả các nơi khác trong căn phòng. Thêm vào đó là một chiếc bàn nhỏ cạnh cửa sổ có nắng và gió và một chậu hoa tỏa ngát hương thơm, quả là một nơi thuận tiện cho việc đọc sách.

Thế Phong ngồi vào bàn với vài quyển sách trên tay, cặp kính cận chỉ khi nào đọc sách mới đeo của anh càng làm tôn thêm vẻ tri thức của một con người lúc lạnh lùng, lúc lại ấm áp như anh.

Những cuốn sách dày cộm được đặt trên bàn một cách nhẹ nhàng. Lật từng trang đầu tiên, mùi giấy in còn thơm phức trên những quyển sách mới làm anh cảm thấy thích thú và dễ chịu. Anh ngồi đọc từng trang sách mà anh cho là rất cần thiết, không một vướng bận gì trong trí óc, mỗi lần đọc là anh quên ngay mọi chuyện và chỉ còn biết mình với những quyển "tri thức" nơi đây mà thôi.

"Reng.. Reng.." Một âm thanh như tiếng chuông của điện thoại vang lên khiến anh khẽ giật mình. Vội đặt quyển sách xuống bàn và bước nhanh đến chỗ phát ra tiếng động kia.

Chiếc điện thoại màu vàng mạ được sản xuất từ thập niên 90 nay đã thành đồ cổ nhưng vẫn có thể sử dụng rất tốt, âm thanh từ phía bên kia phát ra rất rõ ràng như người đầu dây bên kia đang ngồi đối diện nói chuyện với mình vậy.

- Hoàng Thế Phong nghe đây! - Giọng anh phát ra trầm ấm. Vì là điện thoại kiểu cổ xưa không thể hiển thị số điện thoại người gọi và cũng không có chức năng lưu số như các điện thoại hiện đại ngày nay nên anh không tài nào biết được ai đang gọi cho mình và cố giữ phép lịch sự với người bên đầu dây.

-...

Giương mặt Thế Phong tối sầm lại khi nghe giọng nói phát ra từ đầu dây bên kia. Người vốn đã từng nói là sẽ không bao giờ nói chuyện với anh vậy mà giờ đây lại thốt ra những lời hỏi thăm đầy ân cần.

- Vào thẳng vấn đề, tôi không có nhiều thời gian! - Anh phẫn nộ nhưng vẫn cố giữ cho giọng nói thật đều và thật tự nhiên. Mặc dù không biết số điện thoại ấy là của ai nhưng qua giọng nói, Thế Phong có thể khẳng định chắc chắn rằng đó là người mà anh căm hận suốt bao năm qua.

Làm sao mà anh có thể quên được giọng nói ấy chứ. Giọng nói ấy trước kia dành cho anh ấm áp biết bao, tình cảm biết bao, để lại cho anh rất nhiều kỉ niệm sâu sắc về tình yêu thương gia đình.

Làm sao mà anh có thể quên được những gì ông ta đã gây ra. Thế Phong còn nhớ giọng nói của ông ta lúc cầu xin anh hãy nhận thay mọi tội lỗi của ông ta, thật yếu hèn và xảo huyệt.

Nay giọng nói ấy đã hiện hữu tại đây, giọng nói đầy uy nghiêm và cương nghị, giọng nói ấy không còn sự yếu hèn như trước, có phải chăng vì ông ta đã thoát được tội và đang vui sướng với những gì mình đang tận hưởng? Một kẻ vô ơn bội nghĩa, lấy oán trả ơn. Giờ đây ông ta đang lên mặt với người đã từng giúp mình thoát tội sao? Một kẻ dối trá mất hết lương tâm khi mà ông ta đã lật lọng và khiến Thế Phong trở thành một kẻ mang ơn và phải làm tất cả để trả ơn ông ta. Đòi thật sự rất nhiều oan trái, thật sự rất khó đoán trước được chữ "ngờ", ngày hôm nay ta đang có rất nhiều nhưng đâu ai ngờ rằng ta sẽ mất hết tất cả vào ngày mai?

Dập mạnh điện thoại vào giá đỡ, anh chống hai tay lên bàn và thờ dốc. Chẳng phải anh chỉ đang nói chuyện thôi sao? Điều ấy làm anh mệt đến như thế? Không phải mệt mà là vì anh đang sắp ngợp thở vì nổi tức giận đang trào lên, cơn tức dường như nghẹn lại nơi thanh quản và không có dấu hiệu sẽ trôi xuống. Thế Phong đã luôn tự nhủ rằng sẽ không cho những cơn tức giận lấn át lí trí một lần nào nữa nhưng anh không làm được, anh hoàn toàn mất hết kiểm soát nhưng cũng may là anh không bộc lộ nó ra trong lúc đang nói chuyện với ông ta bởi nếu anh có thái độ khác lạ gì thì ông ta sẽ phát hiện ra ngay những gì anh đang làm. Một con cáo mưi mỗ, xảo huyết thì có chuyện gì mà nó không đánh hơi ra chứ!

Thế Phong hít một hơi thật sâu rồi bước đi một cách bình thản như chưa có chuyện gì xảy ra. Con người đó muốn gặp anh thì anh cũng phải đối mặt thôi, không thể trốn tránh mãi như thế được. Phải đối mặt để chấm dứt những gì đang diễn ra, chấm dứt cái danh nghĩa là "mang ơn kẻ khác" bởi vì anh không muốn mình là một con rối chịu bị điều khiển dễ dàng như thế. Thế Phong muốn cuộc sống này là của chính anh, chính anh sẽ làm chủ nó...

Lái xe ra khỏi ngôi biệt thự sang trọng, anh thầm nhủ mình phải thật bình tĩnh khi đối mặt với ông ta, lần gặp mặt này cậu phải thật sự thay đổi được tình thế, không thể để ông ta tự tung tự tác mãi được.

Ra tới thành phố thì cũng là lúc trời bắt đầu ngả trưa dần, cái nắng gay gắt như muốn xuyên thủng lớp mây dày mà đốt cháy những con người đang tấp nập ngược xuôi trong dòng người đông đúc.

Chiếc xe Lamborghini Aventador bóng loáng đậu trước cửa một công ty lớn. Thế Phong bước ra dưới con mắt ngạc nhiên lẫn khinh bỉ của mọi người nơi đây, đối với họ anh chính là một sự si nhục lớn và là người suýt nữa đã khiến công ty phá sản.

Mặt kệ những tiếng xì xào bàn tán của mọi người, Thế Phong đẩy cửa bước vào và xem những người xung quanh như vô hình.

Công ty bất động sản P.L.N là một công ty lớn nổi tiếng với rất nhiều chi nhánh trong và ngoài nước nhưng đâu ai biết ẩn sau sự hùng mạnh đó là nhờ rất nhiều vào nguồn hỗ trợ và sự đầu tư mờ ám.

Gió nhẹ thổi mang theo cái nóng gay gắt của buổi trưa thành phố đi khắp nơi, gió luồn vào ô cửa sổ một căn phòng nằm tít trên cao của công ty đồ sộ này. Gió vô tình thổi tung những giấy tờ trên bàn làm việc để lộ ra một bức ảnh bị nhàu nát, bức ảnh một gia đình đang tươi cười cùng nhau...

"Cốc... cốc... cốc..." Tiếng gõ cửa khô khốc vang lên trong không gian tĩnh lặng rồi tan biến. Người đàn ông đứng trong phòng khẽ nở một nụ cười mãn nguyện rồi ngược nhìn bầu trời nắng gay gắt như suy nghĩ một điều gì đó.

- Vào đi. - Ông ta nói, giọng nói cương nghị dứt khoát của một nhà lãnh đạo kinh tế vang lên.

Cánh cửa bật mở, ánh sáng từ cửa sổ kết hợp với luồng ánh sáng phía trước làm căn phòng trở nên sáng hơn. Người đó bước vào phòng, một vẻ đẹp thanh tú toát lên như một thiên thần, gương mặt có lẽ đã rất quen thuộc với ông ta...

- Ta biết là con sẽ đến! - Ông ta không quay lại, ánh mắt vẫn nhìn vào khung cảnh nhộn nhịp của thành phố bên dưới. Tiếng bước chân chậm rãi và nhẹ nhàng vang lên trong không gian tĩnh lặng. Ông ta lắng tai nghe rồi khẽ mỉm cười. "Hoàng Thế Phong... Con vẫn thế sau bao năm qua, chẳng hề thay đổi... Nhẹ nhàng và trầm tĩnh... trái ngược hoàn toàn với gia tộc ta..." Một thoáng buồn hiện trên đôi mắt nhưng rồi cũng vụt mất đi chỉ còn lại sự khinh khinh dành cho người phía sau.

- Rốt cuộc thì có chuyện gì? - Thế Phong lên tiếng phá tan sự im lặng đáng sợ này, tiếng va chạm của tách ly vang lên như làm nền cho lời nói và đồng thời cũng để che đậy phần nào sự tức giận trong lời nói của anh.

Ông ta không trả lời, đáp lại lời nói của anh chỉ là một tràng cười lớn đầy sáng khoái như được thỏa lòng mong chờ câu nói từ người kia lâu lắm rồi vậy. Thế Phong khẽ nhíu mày khó hiểu, gấp lại anh khiến ông ta vui đến thế sao? Hay là định nhờ vả anh một việc gì đó và vui mừng khi thấy anh đã đến?

- Hoàng Thế Lâm! Ông đừng vòng vo nữa, tôi biết ông định nhờ vả tôi. Nếu đúng thế thì nói mau, đó là việc gì!!! - Thế Phong vẫn giữ được bình tĩnh trong từng lời nói nhưng lòng anh vẫn đang cố kiềm nén sự tức giận lại, không thể để cho nó bộc phát vào lúc này được.

- Gọi thẳng tên ta? Có vẻ như con đang rất nóng lòng muốn biết nhiệm vụ tiếp theo là gì! - Thế Lâm ngạc nhiên hỏi trước thái độ của Thế Phong nhưng rồi cũng bật cười trước hành động gượng ép cảm xúc của anh.

Lại một lần nữa Thế Phong khó hiểu nhìn người cha "đáng kính" của mình. Ông ta đang nói gì thế? Nhiệm vụ sao? Thật nực cười! Từ khi nào ông ta xem anh là một trợ lí đắc lực thế? Nhiệm vụ của công ty thì có liên quan gì đến anh chứ, thật lắm điều.

Như nhận thấy sự khó hiểu của Thế Phong và sự khinh khinh của anh sau câu nói của mình, ông ta tiến đến gần phía sau lưng Thế Phong, đặt hai tay lên vai anh và nói nhỏ vào tai anh... một câu nói lấp lửng như thách thức anh.

- Nếu hoàn thành nhiệm vụ này một cách tốt đẹp... thì nhiệm vụ lần này cũng chính là nhiệm vụ cuối cùng ta nhờ con...

Nhiệm vụ cuối cùng, có phải chăng là nhiệm vụ rất khó, khó đến mức có thể cướp đi mạng sống của anh?

Nhiệm vụ cuối cùng, có phải chăng là khi kết thúc sẽ trả lại cho anh sự tự do như trước?

Một lời nói, hai ý nghĩ hiện lên trong đầu anh. Giờ là lúc anh phải đưa ra quyết định, một quyết định hết sức khó khăn. Trong lòng anh giành co với bao ý nghĩ, liệu quyết định của anh có nguy hiểm lắm không, có khó khăn lắm không và... liệu quyết định của anh có chính xác?

Thời gian cứ trôi đi mãi, trôi đi về một khoảng vô hình nào đó... dài bất tận. Nó không giống như mọi thứ khác, nó không bao giờ quay trở lại dù chỉ một lần, thời gian vẫn trôi mãi mặc cho bất cứ chuyện gì xảy ra và cứ trôi mãi mà không hề chờ đợi ai.

Tôi và Trúc Ly bước ra khỏi phòng và đi dọc theo hành lang dài của biệt thự. Tôi đến nay cũng nhớ được một số góc ngách của biệt thự này rồi và hiện giờ đang được Trúc Ly chỉ dẫn thêm.

Hai chúng tôi cứ đi và trò chuyện mãi, bước chân chậm rãi như kéo dài thời gian, dù gì thì vẫn còn dư một khoảng thời gian đủ cho chúng tôi khám phá thêm một vài góc ngách khác của biệt thự.

Gió nhẹ thổi phả vào mặt chúng tôi. Lấy tay ngắt một vài bông hoa lan thơm ngát, Trúc Ly tỏ vẻ thích thú rồi gắn vào đầu tôi. Mùi hương của hoa lan tỏa ra nhẹ nhàng khiến tôi dễ chịu hơn trong thời tiết nắng gắt này, chỉ ít ra thì cũng giải tỏa nỗi bức bối trong tôi một phần nào.

Nhắc đến hoa mới nhớ... đây là nơi nào mà sao lại có nhiều hoa như thế cơ chứ. Những cái chậu cây được đặt dài hai dãy hành lang, hoa đua nhau khoe sắc cả một vùng. Ở đây hoa nào cũng có, kể cả những loài hoa rất khó có thể trồng nơi thời tiết khắc nghiệt này.

Tôi khẽ lay vai Trúc Ly trong lúc cô bạn mãi mê nghịch hoa mà không hề chú ý xem đây là nơi nào, có lệnh cấm hay không. Trúc Ly quay lại với ánh mắt ngạc nhiên nhưng rồi cũng không chú ý mà lại kéo tôi vào cuộc chơi đùa với mấy cành hoa. Thật là... Nhưng thôi, không sao hết! Dù gì thì đây cũng chỉ là những chậu hao dùng để trang trí hành lang thôi mà, chơi đùa một tí chắc cũng không sao đâu nhỉ?

Tôi mỉm cười vào cuộc, ngắt những cành hoa mà tôi cho là đẹp nhất rồi cài lên đầu Trúc Ly. Ngắm nghía mình trong chiếc gương lúc nào cũng đem theo, Trúc Ly reo lên thích thú. Cứ như thế, cả hai cùng đắm chìm vào những niềm vui mà đâu hay biết rằng thời gian vẫn quay và trời cũng ngả về chiều...

- Thôi chết! Trễ giờ rồi... Chúng ta mau đi thôi. - Trúc Ly bỗng giật mình hét lớn như vừa sợ nhớ một điều quan trọng. Tôi lúc này đây cũng chợt nhớ ra là mình cần phải có mặt ở sảnh lúc 14 giờ. Nhìn vào chiếc đồng hồ đeo trên tay, tôi hoảng hốt khi nhìn thấy kim đồng hồ chỉ gần đến ba giờ chiều. Chết rồi, lần này thì chết thật rồi!

Trúc Ly kéo tôi chạy thật nhanh trong khi tôi chưa kịp định thần lại. Cứ chạy mãi như thế không một lần nào ngừng nghỉ để lấy lại hơi. Chạy mãi cuối cùng cũng đã đến nơi- căn phòng lớn thứ hai của biệt thự. Tôi và Trúc Ly hít một hơi thật sâu rồi đẩy cửa vào.

Cánh cửa to lớn của căn sảnh di chuyển một cách chậm chạp, tiếng "két" vang lên thật to và kéo dài như xé toạt cái không gian yên tĩnh bên trong. Cánh cửa từ từ hé mở để cho ánh sáng vàng cam của những chùm đèn pha lê tràn ra ngoài.

Tôi có thể cảm nhận thấy sự yên lặng nơi đây, có một cảm giác như rằng sự xuất hiện của chúng tôi là nỗi khó chịu của mọi người vậy. Tôi và Trúc Ly cứ đứng thế mặc cho hàng trăm ánh mắt nhìn mình đầy vẻ khó chịu.

- Hai người khản trương mau lên! - Một chị giúp việc mặc bộ đồng phục màu áo quá lớn. Tôi và Trúc Ly chạy ủa vào dòng người đang xếp hàng thẳng tắp như là vừa nhìn thấy ba mẹ mình trong đó.

Thoát rồi! Cũng may là bà quản gia đi đâu đó, nếu không thì... Thật sự là tôi không dám suy nghĩ hình phạt dành cho mình, thật sự là không muốn chịu đựng thêm bất cứ hình phạt nào trong căn nhà to lớn này, nó thật quá nghiêm khắc và quá sức chịu đựng của tôi...

Đứng ngay ngắn vào hàng, tôi và Trúc Ly như nín thở chờ bà quản gia đi ra sau tấm rèm nhung. Bóng dáng bà quản gia dần xuất hiện, vẫn ánh mắt nghiêm nghị, vẫn giọng nói trầm đều ấy. Bà đảo mắt nhìn quay căn phòng, ánh mắt lướt qua từng người như điểm danh. Cầu trời cho bà ấy không nhìn thấy tôi!

Lúc nào cũng vậy, ông trời có bao giờ cho thỏa mãn cái mong ước nhỏ bé của con người đâu chứ! Ánh mắt bà quản gia khẽ nhú lại rồi như phát hiện ra, bà xướng thật to:

- Gia Hân, Trúc Ly... Cuối buổi ở lại gặp ta!

Thôi xong! Thế là lại bị phạt nữa. Tôi cúi gằm mặt trong uất ức, phải nói là bà quản gia này không hề ưa tôi và Trúc Ly nên mới năm lần bảy lượt bắt lỗi chúng tôi như thế.

Gió ngoài trời vẫn thổi, mây vẫn lững lờ trôi và mặt trời vẫn luôn tỏa những tia nắng ấm áp vậy mà trong lòng tôi bỗng thấy nặng nề vô cùng, chưa bao giờ tôi cảm thấy thời gian trôi đi nhanh như thế, chỉ ước mong sao nó có thể ngừng lại một lúc để lòng tôi đỡ cảm thấy lo lắng hơn.

Thời gian vẫn trôi và đời người vẫn vậy, chúng như một thước phim không có hồi kết, mọi thứ tốt xấu mà ta nhận được không phải do dòng đời mang lại mà tùy thuộc theo chúng ta sử dụng chúng như thế nào mà thôi!...

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Và Thù Hận* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Sự Lựa Chọn: Tự Do Hay Sinh Mệnh?

Cuộc họp diễn ra một cách nhanh chóng. Vẫn chỉ là vài câu nhắc nhở trước khi thi rồi phổ biến nội dung và quy tắc. Tôi ngán ngẩm thờ dài, cầu mong sao cho những cái quy tắc lằng nhằng ấy biến mất đi, đầu tôi đâu phải là cái túi không đáy muốn chứa bao nhiêu thì chứa đâu chứ!

Tiếng lạo xạo mệt mỏi của những bước chân lướt nặng nề trên sàn nhà, có vẻ như ai cũng nhắc chân không nổi, cũng phải thôi, đứng yên như tượng trong hai tiếng liền chứ đâu có ít.

Tôi mặc dù cả cơ thể đều ê ẩm nhưng vẫn phải gắng tỏ ra khỏe mạnh, tinh thần phấn chấn để đối mặt với một người quan trọng- bà quản gia!

Tôi tiến đến nơi cao nhất của sảnh, cảm giác được bước đi trên thảm đỏ thật tuyệt, cứ như mình là người quan trọng vậy. Ánh đèn chùm pha lê màu vàng cam chiếu rọi sáng cả căn phòng khiến tôi cảm thấy ngột ngạt. Nhịp tim đập nhanh hơn bình thường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. "Thôi nào! Mí có phải đi chiến đấu với quái vật đâu chứ! Không cần phải run thế, bình tĩnh lại nào!" Tôi tự trấn tĩnh mình lại, khẽ lấy tay vuốt vuốt ngực với hy vọng nhịp tim sẽ trở lại bình thường.

Bà quản gia lúc này đang đứng quay mặt vào trong, tư thế nghiêm trang của bà làm tôi có cảm giác như điều bà sắp nói đây là rất quan trọng.

- Bà quản gia gọi tôi có việc gì ạ? - Tôi khẽ nói một cách lễ phép. Bà quản gia xoay người đứng đối diện với tôi nhưng im lặng không nói gì...

Thế Phong bước đi thẫn thờ trong khoảng không lặng lẽ chỉ có riêng anh. Đắm chìm trong cái suy nghĩ đầy phân vân và do dự. Cuối cùng thì anh cũng đã đồng ý, đồng ý đặt mạng sống của mình và sự tự do của mình lên chiếc cân "số phận". Rồi mọi chuyện sẽ ra sao nếu quyết định ấy là một sai lầm?

Nếu thành công, Thế Phong sẽ có được sự tự do mà anh mong muốn, có được những quyền làm chủ bản thân, làm chủ tương lai của anh, sẽ không ai cấm đoán anh trong mọi việc và sẽ được thoát khỏi cái nơi đầy tội lỗi này...

Nhưng...

Nếu như thất bại? Mọi việc sẽ thay đổi một cách đáng sợ như một cái chong chóng trước gió, như guồng quay của định mệnh. Thế Phong sẽ chết sao? Anh sẽ mãi mãi biến mất khỏi cuộc đời này trong sự âm thầm mà không ai biết? Như thế cũng tốt! Sẽ không ai đau thương vì anh...

Cuộc đời của Thế Phong như một trò chơi cá cược của định mệnh, sự sống đặt lên sự may rủi mà anh cũng biết là may mắn không phải lúc nào cũng mỉm cười với bất cứ ai. Nhưng anh phải làm như thế vì tương lai của anh và của một người...

Từng bước chân nhẹ nhàng lướt trên nền gạch hoa như một con gió. Bước chân ấy khẽ dừng lại nơi cánh cửa vẫn đang đóng im lìm nhưng vang vọng từng lời nói của bà quản gia.

Cánh cửa lớn nơi sảnh vẫn đang còn khép hờ, nhờ vậy mà Thế Phong có thể nghe rõ từng lời từng chữ của bà quản gia và sự im lặng không đáp của người còn lại.

- Ta gọi cô ở lại là có chuyện muốn nói...

Không để cho người kia kịp trả lời, bà quản gia lại tiếp:

- Cô có biết vì sao mình lại bị nhốt trong phòng tối không?

Gia Hân lúc này đang cuối đầu lắng nghe cũng phải ngạc nhiên mà ngẩng lên nhìn bà quản gia với ánh mắt to tròn của một cô gái 17 tuổi.

- Vì cậu chủ! Cô đã phá hủy cậu chủ của chúng tôi!

Giương mặt bà quản gia bỗng nhiên biến sắc, nét giận dữ hằn rõ trên những nếp nhăn của tuổi già. Giọng nói cũng không thể bình tĩnh được như trước mà có phần to hơn, như là quát nạt trách móc nhưng cũng như là khẩn khoản cầu xin.

Đôi mắt to tròn trong sáng của Gia Hân nay càng to thêm vì biểu lộ sự ngạc nhiên quá mức. Nói cô phá hủy cậu chủ của họ ư? Thật quá đáng! Vì có sự nào mà họ lại nghĩ vậy? Ngay cả một sợi tóc cô còn chẳng dám đụng tới nữa huống chi là phá hủy như lời nói quan trọng hóa vấn đề của bà quản gia? Mỗi lần nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Thế Phi như muốn nói rằng "hãy để tôi yên!" thì làm sao mà cô dám đến gần được chứ! Lần này nói cô "phá hủy" cậu chủ của họ thì quả là một nỗi oan ức có nhảy sông Hoàng Hà tự vẫn cũng không rửa được.

Nỗi uất ức bùng cháy dữ dội khiến con người ta theo phản xạ mà lên tiếng:

- Thưa bà quản gia, tôi không có...

- Cô còn nói không có? Vậy thì vì có sự nào mà cậu ấy lại đổi khác? Vì có sự nào mà cậu ấy lại gặp tôi để cầu xin cứu cô ra khỏi phòng tối? Vì có sự nào mà cậu ấy lại làm những việc đó, những việc mà cậu ấy thể có chết cũng không làm?

Gia Hân lại thêm một phen bất ngờ, trong lòng chứa đầy cảm xúc như một mớ hỗn độn. Trước thái độ tức giận mắt kiểm soát mà hét lên từng lời của bà quản gia làm cô sợ đến phát khóc. Trái tim non nớt của một cô gái 17 tuổi chưa hiểu sự đời là gì thì sao có thể bình tĩnh được trước một con thịnh nộ của người khác chứ!

Từng lời từng chữ như in vào đầu của Thế Phong, anh cười nhạt như cười cho số phận của những con người vô tội khi không bỗng nhiên lại bị người khác quát nạt, đối xử như một kẻ bề dưới thấp hèn.

- Cô được tự do như ngày hôm nay là nhờ cậu chủ, cô phải biết ơn cậu ấy vì đã bắt buộc ta phải thả cô ra sớm hơn hình phạt.

Bà quản gia bình tĩnh lại và nói với giọng điềm đạm vì chợt nhận ra mình có phần hơi quá đáng khiến Gia Hân phải sợ. Bà quản gia bước đi nhưng chợt nhớ ra điều gì đó lại nói:

- Cô được lệnh đặc ân miễn thi của cậu chủ nhưng cô vẫn phải thi vì ta không cho phép! Hãy cố gắng!

Nói rồi bà bước đi như một con gió thoảng nhẹ nhàng, Gia Hân vẫn đứng đó, nước mắt long trùng nhưng không rơi xuống vì cô không cho phép, không cho phép nó rơi xuống một cách dễ dàng như thế! Hít một hơi thật sâu để những giọt lệ có thể chảy ngược vào tim, Gia Hân ngẩng đầu nhìn bầu trời qua khung cửa sổ đối diện một cách hiên ngang và tràn đầy năng lượng. Mọi chuyện chỉ là mới bắt đầu thôi mà!...

Mở cửa bước ra, cứ ngỡ sẽ thấy được ánh mặt trời chói chang mà tôi ao ước, cứ ngỡ sẽ được nheo mắt tránh ánh nắng chói chang, cứ ngỡ sẽ được nở một nụ cười với thiên nhiên nhưng không... Trước mặt tôi là một người, một người tôi quen nhưng bây giờ đã là xa lạ vì khoảng cách giữa bề tôi và tớ - chủ và giúp việc.

Khẽ chớp chớp mắt vài cái để đôi mắt không thể mở to vì ngạc nhiên được nữa, thu luôn nụ cười phẩn chấn lúc này, vẻ mặt của tôi lúc này nghiêm túc đến mức ai nhìn thấy cũng phải ái ngại mà tránh né. Ngẩng mặt lên nhìn anh ta, tôi mở đôi to mắt của mình như muốn hỏi "có việc gì?" Một lần gặp là một lần biết tên nhưng tôi thì sao nhỉ? Gặp anh ta thường xuyên như cơm bữa mà vẫn chưa biết được tên anh ta. Gặp thì gặp thế thôi nhưng muốn nói chuyện thì phải biết tên để dễ xưng hô chứ!

Khẽ nở nụ cười đẹp như ánh nắng ban mai khiến tôi ngẩn ra, anh ta nắm tay kéo tôi đi. Hai chúng tôi cứ chạy mãi trên con đường hành lang dài, cứ chạy như lúc anh ta kéo tôi chạy trốn.

Kéo tôi vào trong chiếc xe hơi sang trọng, trong lúc tôi còn đang chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì chiếc xe đã lao đi, chạy ra khỏi nơi biệt thự hà khắc đó...

Gió, từng đợt gió thổi khiến mái tóc tôi rối tung. Gió mang theo hương vị của biển khơi đi sâu vào đất liền. Biển- nơi mà tôi cứ ngỡ sẽ không bao giờ được đến, cứ ngỡ sẽ không bao giờ được nhìn thấy từng đợt sóng nhấp nhô êm đềm, cứ ngỡ sẽ không còn được tận hưởng từng cơn gió mang hương vị nồng nàn của biển...

Nhưng tại sao anh ta lại đưa tôi đến đây? Có phải chăng là anh ta đang buồn không? Mẹ tôi thường nói, biển là nơi xoa dịu tâm hồn, là nơi kết nối con người với nhau, là nơi cho ta cảm giác bình yên, thanh thản trong dòng đời vội vã...

Anh ta đang có chuyện buồn ư? Nhìn ánh mắt kia hướng về nơi xa xăm của biển khiến tôi có cảm giác con người này chẳng có gì ngoài niềm đau thương. Chẳng phải anh ta vừa cười đó sao? Nụ cười xen lẫn nỗi buồn vô bờ bến! Không biết tôi có thể giúp anh ta chia sẻ như một người bạn?

- Anh có chuyện buồn gì sao? – Tôi nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh anh ta, nhìn thẳng vào gương mặt thanh tú kia.

- ...

Anh ta không nói gì, chỉ khẽ nở một nụ cười, không phải dành cho tôi mà là dành cho thứ anh ta đang nhìn - biển. Anh ta có biết không trả lời người khác hoặc thậm chí không nhìn mặt người đối diện là bất lịch sự lắm không? Đã thế còn xem tôi như là vô hình vậy!

Tôi khó chịu nhìn anh ta một lần nữa, vẫn ánh mắt hướng về biển xa xăm kia mà không thèm để ý xung quanh khiến tôi phát bực. Chống tay đứng lên, phui phui những hạt cát nhỏ bé tưởng như vô ích nhưng có sức bảm dính phi thường. Khổ sở lắm tôi mới phui sạch hết chúng. Đang định bước đi thì anh ta lên tiếng:

- Em có biết tại sao bà quản gia lại không phạt em thêm lần nữa vì tội trốn khỏi căn phòng tối đó không?

Tôi khựng lại. Đó chính là điều mà tôi đang thắc mắc từ lâu nhưng không dám nói ra khi gặp mặt bà quản gia bởi vì cứ ngỡ bà ấy quên rồi nên cho nó qua luôn. Ai ngờ ẩn sau đó là một lý do!

- Vì Thế Phi, sau khi nghe được tin em bỏ trốn, nó đã yêu cầu bà quản gia không truy cứu và giữ kín việc này, xem như việc em bỏ trốn là không có!

Đùa à? Hoàng Thế Phi đường đường là một cậu chủ mà lại đi giúp một kẻ giúp việc như tôi ư? Anh ta bịa đặt sao? Không, nhìn gương mặt anh ta, cả ánh mắt nữa... tất cả đều rất chân thật, không có vẻ gì là đang nói dối.

Nhưng thật khó chấp nhận việc Hoàng Thế Phi giúp đỡ tôi! Điều này không thể xảy ra!

Sự thật vẫn là sự thật, tôi nên chấp nhận đi thì hơn! Tại sao tôi lại có cảm giác khó chịu khi biết được Hoàng Thế Phi đang âm thầm giúp đỡ mình? Nếu mọi người trong ngôi biệt thự biết được việc đó thì sẽ như thế nào? Chẳng phải tôi sẽ bị ghét bỏ sao? Không, tôi không muốn thế đâu!

Trong thực tại, tôi lắc đầu nguây nguẩy một cách vô thức khiến anh ta tròn mắt ngạc nhiên nhìn tôi.

- Á!... – Tôi hét lên vì giật mình, cơ thể theo phản xạ cũng lùi ra sau một chút. Gương mặt anh ta lúc này đang kề sát mặt tôi, khoảng cách khá gần, cũng may là tôi đã lùi ra sau một chút, nếu không thì chẳng biết làm sao.

Khẽ nở một nụ cười hình bán nguyệt gian xảo, anh ta thì thầm vào tai tôi. Từng hơi thở ấm nóng lần lượt phả vào tai hình thành nên những âm thanh rõ ràng từng chữ:

- Khó tin lắm sao? Cho dù như thế thì cũng chỉ cần lắc đầu nhiều như thế! Một cái thôi là đủ!

Tôi thì có trời, đất, có biển xanh và những hạt cát nơi đây rằng tìm tôi như nhảy ra khỏi lồng ngực khi nghe anh ta nói. Giọng nói ma mị như muốn dọa ma người khác mặc dù trời chỉ vừa mới ngả chiều.

Đứng dậy và kéo tôi theo, anh ta bước đi một cách nhẹ nhàng như một con mèo. Tôi và anh ta vẫn cứ đi, không gian yên lặng như bao trùm lấy hai người. Từng đợt sóng biển nhấp nhô kéo vào bờ rồi lại chạy ra xa tít như đang vui đùa. Gió biển rì rào thổi vào đất liền từng cơn lạnh buốt khiến không gian nơi đây càng lúc càng lạnh lẽo hơn.

- Nếu đứng giữa chọn lựa: sự tự do và mạng sống của mình, em sẽ chọn gì?

Lúc này đây anh ta mới lên tiếng phá tan cái không gian ngọt ngào này. Một sự lựa chọn sao? Tự do và mạng sống? Hai thứ đều quan trọng cả. Vậy chỉ bằng chọn cả hai!

- Sao phải lựa chọn chứ! Anh chọn cả hai cũng được mà!

Lúc này đây tôi mới nhận ra lời mình vừa nói thật ngớ ngẩn. Ai chẳng biết một khi chúng ta đã sống thì phải chịu bị ràng buộc chứ.

- Ngốc! Chọn một trong hai! - Anh ta vừa nói vừa cốc đầu tôi một cái nhẹ. Tôi biết là tôi ngốc nhưng có cần phải quá đáng như thế không? Anh ta tưởng tôi là bao cát chắc!

Vừa đi vừa ngắm nhìn cảnh hoàng hôn trên biển, tôi khẽ nở nụ cười mãi nguyên vì cuối cùng anh ta cũng chịu nói cho tôi nghe nỗi lòng của mình. Nhưng câu hỏi của anh ta mang hàm ý gì? Có vẻ như anh ta đang rơi vào một sự lựa chọn hết sức khó khăn. Nhưng mà thôi, tôi là người ngoài cuộc, có quan tâm thì cũng chẳng giúp được gì.

Bước lên chiếc xe sang trọng, tôi mệt mỏi ngồi tựa vào ghế, ngoái đầu ra sau ngắm nhìn lại cảnh biển khơi này vì bản thân tự nhận thức được rằng: tôi sẽ không còn được nhìn thấy nó một lần nào nữa.

Chiếc xe lăn bánh, cảnh hoàng hôn ở biển xa dần. Niềm vui của cuộc đi chơi kết thúc cũng là lúc nỗi lo lắng trào lên trong tôi. Không biết khi về phải ăn nói sao với bà quản gia nữa đây, chắc lại bị phạt nữa rồi. Còn Trúc Ly nữa, chắc là đang lo lắng cho tôi lắm đây!

Tôi nhẹ nhàng mở cửa xe, bước xuống một cách nhanh chóng. Mắt tôi đảo nhìn xung quanh như thể xem có ai phát hiện ra không, bộ dạng tôi lúc này trông chẳng khác nào một đạo chích.

Ngôi biệt thự vào giờ này trở nên yên tĩnh, màn đêm bao trùm khắp nơi, chỉ có vài ánh đèn hắt ra sân từ những khe cửa. Tôi tiến đến gần cửa thì bỗng nhiên có hai bóng đen lao ra, những nòng súng nhắm chĩa vào tôi khiến tôi khựng lại. Giọng nói ồm ồm của một người đàn ông trung niên vang lên:

- Đứng lại! Cô là ai? Vào đây với mục đích gì?

Nói thật đây là lần đầu tiên tôi trải nghiệm cảm giác “rớt” tim như thế này. Tôi đứng như trời trồng nhìn những nòng súng trước mặt, đến thờ tôi còn không dám chứ nói chi là trả lời câu hỏi của ông ta.

- Cô ấy là người của ta, cho cô ấy vào đi!

Trong lúc tôi không biết làm gì thì anh ta lên tiếng giúp tôi. Đương nhiên là bọn họ gạt đầu tin ngay, vừa dạt súng ra tránh đường cho tôi đi vào vừa đồng thanh nói nhưng với âm lượng vừa phải để đảm bảo sự tĩnh lặng của biệt thự.

- Vâng! Thưa cậu chủ!

Anh ta bước ngang qua tôi liền nắm lấy tay và kéo tôi đi, phá bỏ bộ dạng lén la lút lút lúc này của tôi. Đi dọc theo lối hành lang vắng lặng, bước chân của cả hai nhẹ nhàng như hoà quyện vào cái không gian lúc này. Tiếng côn trùng kêu rả rít khiến khung cảnh thêm rùng rợn. Tôi chợt nhớ tới một khung cảnh đẹp hơn nơi đây, đó chính là dãy hành lang đầy hoa mà tôi và Trúc Ly đã đến, nơi ấy như một thiên đường. Thiên đường giữa chốn địa ngục!

Nhưng tại sao lại có một nơi như thế ở ngôi biệt thự này nhỉ? Tôi bất giác quay sang anh ta lúc này đây cũng đang nhìn tôi chằm chằm.

- Ồ...ừm... Có chuyện gì sao?

Anh ta quay mặt sang chỗ khác, tôi thấy mặt anh ta thoáng chốc đỏ lên nhưng nhanh chóng biến mất. Tôi không bận tâm, khẽ lay anh ta rồi hỏi:

- Anh biết ở đây có chỗ nào có hoa không?

- Ở ngoài vườn đấy! Em thích thì cứ đến đó. – Anh ta nói nhưng vẫn quay mặt sang hướng khác.

- Không, tôi không hỏi chỗ đó. Chỗ nào mà có đủ loại hoa luôn ấy! – Tôi cố gắng nói rõ hơn.

Mặt anh ta thoáng đổi sắc, nhú mảy quay lại nhìn tôi, anh ta hỏi tôi một cách đầy nghi ngờ:

- Em thấy nó ở đâu?... - Cảm thấy mình như sắp tiết lộ ra một bí mật, anh ta giật mình không nói nữa. - Không... không có nơi nào như thế! – Anh ta bèn nói lấp liếm sau khi thấy sắc mặt khó hiểu của tôi.

- Rõ ràng là anh vừa...

- Đừng nhắc nữa... Ta khuyên em không nên đến đó! – Anh ta khó chịu ngắt lời tôi như thể tôi đang nhắc tới một chuyện gì đó chạm tới nỗi đau của anh ta vậy. Tôi ngậm im thin thít, cúi gằm mặt cứ thế lùi thui đi. Tôi cảm thấy hơi bức, trước tôi giờ anh ta luôn đối xử dịu dàng với tôi, đây là lần đầu tiên tôi bị anh ta lớn tiếng, trong lòng thấy hụt hẫng ghê ghớm!

“Đáng ghét, đáng chết! Dám to tiếng với tôi, tôi rửa anh chết”. Tôi thầm rửa anh ta trong bụng. Tôi cũng không biết tại sao tôi lại rửa anh ta nhưng chỉ biết rằng tôi hay làm như thế khi bị anh hai mắng. Có phải chăng vì anh ta đối xử với tôi như anh hai ngày trước nên tôi có phản hồi ngộ nhận? Không, không phải như thế! Anh hai tôi khác hẳn con người này, anh hai tôi không có ánh mắt buồn như anh ta, anh trai tôi không thông minh, sắc xảo như anh ta, anh trai tôi không hoàn hảo như anh ta... Anh trai tôi chỉ là một người bình thường và anh trai tôi chỉ có một mà thôi!

- Em định đi luôn đấy sao? Khu vực dành riêng cho giúp việc ở đây mà! – Anh ta dịu dàng nói, miệng nở nụ cười như giải hoà. Tôi “hừ” một tiếng như một đứa con nít rồi đi nhanh vào trong. Trong lúc đi, tôi có nghe thấp thoáng giọng nói của anh ta, từng lời từng chữ vọng vào tai tôi rõ ràng:

- Xin lỗi!

“Hừ! Xin lỗi là xong sao?” Lòng tôi nghĩ vậy mà miệng thì khẽ nở nụ cười!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Và Thù Hận* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Ngôi Trường Mới

Sáng thức dậy với bao mệt mỏi, tôi vươn người ngáp một cái rồi dài. Bây giờ chỉ mới 6 giờ sáng, làm gì mà Trúc Ly gọi tôi dậy sớm vậy chứ. Tôi nhìn quanh căn phòng, chẳng thấy Trúc Ly đâu chỉ thấy thức ăn làm sẵn của cô ấy để trên bàn với một mẫu giấy nhỏ.

Để bộ mặt ngái ngủ tiến đến bàn ăn, cầm mẫu giấy lên đọc. Những hàng chữ nắn nót còn ẩm màu mực hiện rõ:

“Tớ ra ngoài có chút chuyện, cậu mau ăn sáng rồi xuống dưới sảnh đợi tớ. Hôm nay là ngày đầu tiên chúng ta học trường mới, ăn mặc cho tươm tất vào nhé!”

Gi chứ? Học trường mới ư? Thế còn trường tôi đang học thì sao? Ngôi trường Anh Phú không phải là ngôi trường bình thường đâu, khó khăn lắm tôi mới vào được đó, bây giờ lại bỏ và học một ngôi trường khác? Chuyện gì đang xảy ra thế này???

Nhưng biết làm sao được, mọi chuyện thành ra thế này cũng chỉ tại tôi mà thôi. Lúc đầu không suy nghĩ kỹ, cứ bồng bột quyết định rồi bây giờ ngồi đây than trời thở đất.

Tôi nhanh chóng mặc bộ đồng phục mà Trúc Ly đã để trên đầu giường. Thú thật thì bộ đồng phục cũng không đến nỗi tệ. Đó là một chiếc áo ngắn tay nối liền với váy xếp dài gần đầu gối, điểm xuyết thêm chiếc nơ màu xanh ở cổ và một vài đường viền dọc từ vai đến eo, thêm một chiếc thắt lưng nhỏ tạo điểm nhấn... Tất cả đều rất đẹp trừ một thứ... Chiếc nón màu đỏ chói ở trên giường khiến tôi ngán ngẩm, đội vào thì trông tôi chẳng khác nào là một nhà hoạ sĩ già hoặc một nhà văn kịch bản. Tôi cất chiếc nón vào cặp, nhìn lên đồng hồ thì đã gần 6 giờ 30 phút, vội lấy ổ bánh mì trên bàn và ra ngoài.

Tôi cũng đã quen dần với đường lối ở biệt thự này nên việc đi lại cũng không quá khó khăn, không cần phải có người dẫn đi như trước nữa. Tôi sai những bước vội vã, miệng vẫn nhai ngốn ngấm ổ bánh mì cho kịp giờ. Chợt phía trước có một người cũng bước đi như tôi nhưng có phần bình thản hơn. Chẳng cần đến gần tôi cũng biết đó là ai, mái tóc màu nâu hạt dẻ cùng cái dáng người cao cao ấy dù có thành tro tôi cũng nhận ra! Nói nghe có vẻ đầy căm thù nhỉ? Nhưng sự thật là vậy mà!

Định nhắm mắt làm ngơ đi qua khỏi tên Thế Phi ấy nhưng chợt nhớ tới lời bà quản gia hôm trước khiến bước chân tôi chùn lại. Bà ấy nói tôi đã “phá hủy” hần ta sao? Tôi thấy hần vẫn bình thường mà, đâu có vẻ gì là bị “phá hủy” như lời bà quản gia nói?

Hắn đột nhiên dừng lại khiến tôi theo phản xạ nhảy vào trốn sau chậu cây to gần đó. Tôi cảm giác như mình đang làm một việc gì đó lén lả lén lút. Lúc Thế Phi dừng lại thì có một người con trai từ trong phòng chạy ra nói nói gì đó có vẻ như rất quan trọng. Sẵn tính tò mò, tôi nhào người ra trước một chút để có thể nghe rõ cuộc nói chuyện.

Tôi có nghe loáng thoáng một vài từ đủ để hiểu hai người đó đang bàn luận về vấn đề gì. Việc công ty sao? Hoàng Thế Phong đúng thật là Hoàng Thế Phong, hẳn nghĩ hẳn có thể điều khiển được công ty trong độ tuổi này sao? 17 tuổi thì có thể làm gì được cơ chứ?

- Đây! Cô đang làm gì ở đó vậy? - Bỗng dưng một chị giúp việc lay hỏi tôi khiến tôi giật mình, theo phản xạ mà "á" lên một tiếng. Thế là xong! Bị phát hiện rồi! Tôi ngượng ngịu bước ra khỏi chỗ trốn, ấp úng giải bày:

- Tôi... ơ... tôi...

- Anh vào trước đi! - Hẳn không thêm quan tâm đến tôi mà chỉ bảo người con trai ấy đi khỏi. Trước khi đi, người con trai ấy có liếc nhìn tôi, khuôn mặt bỗng biến sắc nhưng nhanh chóng mất đi thay vào đó là nhìn tôi bằng ánh mắt tức giận!

Có vẻ như trong ngôi biệt thự này ai cũng ghét tôi hết nhĩ? Tôi cũng là con người như họ thôi mà! Tôi cũng sống, hành động giống họ, tại sao lại có thái độ như thế với tôi cơ chứ!

Người con trai ấy quay đi, gương mặt đáng sợ đó cũng ra khỏi tầm mắt tôi. Tôi khẽ rùn mình nhớ lại gương mặt ấy, gương mặt có nửa phần bị biến dạng vô cùng xấu xí, có vẻ như anh ta bị bỏng thì phải.

Bỏ qua hình ảnh kia, tôi chợt nhớ tới việc mình cần làm bây giờ là phải giải bày hết sự việc cho "cậu chủ đáng kính" kia rõ tại sao tôi lại ở đây và tại sao tôi lại hành động lén lút như thế.

- Tôi... tôi... - Nghĩ thì dễ nhưng để ý nghĩ ấy phát ra thành lời nói thì vô cùng khó khăn, tôi cứ đứng đó ấp úng mãi khiến anh ta có chút khó chịu mà quay đi.

- Tôi phải đi rồi! - Nói xong hẳn liền rào bước đi như chưa có chuyện gì xảy ra khiến tôi bất động tại chỗ. Hoàng Thế Phi lạnh lùng, tàn độc mà mọi người trong biệt thự đồn đại đây sao?

Tôi khẽ lắc đầu rồi cười nhạt. Bước tiếp trên hành lang vắng, tôi lại suy nghĩ vụ vợ về cuộc sống về sau của mình sẽ như thế nào đây khi mọi người khắp biệt thự này đều xem tôi là thứ mà đáng lẽ không- nên- tồn- tại trên cõi đời này.

-----oOo-----

Thời gian vẫn tiếp tục trôi, mọi hoạt động trong ngôi biệt thự này đều diễn ra như bao ngày. Trên dãy hành lang nơi địa phận thuộc về Thế Phong, có một dáng người đang sải bước đi càng lúc càng nhanh.

Khuôn mặt kia hiện rõ sự lo lắng dưới ánh nắng vàng ươm của buổi sớm. Một bên mặt khẽ nhăn lại trông thật đáng sợ. Vết bỏng đã hoàn toàn phá hủy đi vẻ đẹp thanh tú trên gương trước kia.

- Gia Hân sao lại có thể ở đây được chứ? - Câu hỏi được đặt ra và anh biết chính mình phải tự tìm câu trả lời.

Hoàng Nguyên lộ rõ vẻ bức tức trên gương mặt, nhưng ánh mắt vốn hiền từ thì vẫn không thay đổi là bao. Rốt cuộc thì Hoàng Nguyên có quan hệ gì với Gia Hân? Sự tức giận ban nãy anh dành cho Gia Hân có phải là căm hận hay không?

Thế Phong đang ngồi đọc sách, đây là sở thích của anh trong những lúc nhàn rỗi. Từng trang sách được lật một cách nhẹ nhàng và hờ hững như thái độ mà anh dành cho người ngồi đối diện.

"Rầm!..." Cuốn sách dày cộm được đóng lại một cách mạnh bạo trước mặt anh, những dòng chữ in trong trang sách biến mất. Khẽ cười nhạt, nụ cười xen lẫn sự khinh bỉ cho hành động thô bạo của người đối diện, gọng kính được anh đẩy lên trước khi hướng ánh mắt về người đó.

Khuôn mặt thanh tú của anh đập vào mắt cô cùng với nụ cười mà cô biết trong đó chỉ là sự khinh bỉ. Anh còn hận cô đến thế sao? Nụ cười ảm áp của anh dành cho cô lúc trước giờ đây được thay thế bằng sự mỉa mai như thế này sao? Cô nói anh không nghe, cô khóc anh không màng tới, cô tức giận anh cũng chẳng quan tâm, đôi mắt chỉ biết chăm chú vào cuốn sách... Cô chịu đựng hết nỗi thái độ hờ hững của anh nên mới có hành động như thế thôi, như thế là đáng khinh sao?

- Thật ra thì anh muốn em làm gì thì anh mới chịu ngó ngang đến em đây? - Cô đau khổ hỏi, từng giọt nước mắt rơi ra không ngừng. Thế nào anh cũng sẽ xem thường cô lần nữa bởi vì sự yếu đuối lúc này của cô.

- Rồi khỏi đây! Có thể tôi sẽ xem cô bước đi ra cửa đấy! Mà đi ra khỏi cuộc đời tôi thì sẽ tốt hơn! - Thế Phong đáp, nụ cười bán nguyệt xuất hiện trên bờ môi.

- Bước đi? Nếu em bước ra khỏi cuộc đời anh thì chắc khi ấy anh sẽ chạy đến mà cảm ơn em chẳng? Không đâu! Sẽ không có chuyện đó đâu! - Thảo Như cười nhạt, gạt đi những giọt nước mắt mà anh cho đó là sự thấp hèn. Cô đứng trước mặt anh, dáng vẻ kiên cường, mạnh mẽ. Giọng nói phát ra từng chữ chắc nịch:

- Em sẽ không buông anh ra cho đến khi nào em có được anh! - Khẽ vuốt nhẹ gương mặt thanh tú kia, Thảo Như nở nụ cười đắc thắng.

Thế Phong khẽ nhủ mày nhìn Thảo Như có lẽ vì sự thay đổi quá đột ngột của cô hoặc do khó chịu khi có ai đó chạm vào mình. Gạt Thảo Như qua một bên, anh đứng dậy bước đến bên kệ sách và đặt những cuốn sách vào đó một cách cẩn thận, trân trọng.

- Cô biết không? Những người không biết quý trọng mọi thứ như cô sẽ không làm được gì đâu! - Thế Phong mỉm cười nhìn thẳng vào Thảo Như, nụ cười âm ỉ mà cô hằng ao ước. Anh khẽ chạm vào mặt Thảo Như, dịu dàng, ân cần như ngày trước. Kéo sát cô vào người mình, Thế Phong khẽ cười nhìn con người kia đang ngộ nhận những điều mà anh sắp làm. Đôi mắt Thảo Như nhắm nghiền chìm đắm vào cái mà cô ngộ nhận, cái mà cô nghĩ rằng mình đã có được anh...

- Hãy tỉnh lại đi! Đừng bao giờ nghĩ cô sẽ có tôi thêm một lần nữa... Mọi chuyện sẽ không bao giờ tái diễn lại nữa đâu!

Từng lời nói như vết dao cứa vào tim cô, đau nhói! Nhưng cô vẫn cười, một nụ cười gắng gượng để cô không yếu đuối trước anh. Buông Thế Phong ra, Thảo Như cười lớn như khen thưởng cho lời nói ban nãy của anh.

Làm sao mà anh có thể biết được cô sẽ không thể nào yêu anh thêm một lần nữa? Làm sao mà anh có thể biết được mọi việc năm xưa sẽ không tái diễn thêm một lần nào nữa? Thật nực cười! Chẳng lẽ anh nghĩ mình có thể điều khiển được tương lai. Chẳng lẽ anh nghĩ mình có thể khiến số phận thay đổi theo ý muốn? "Hoàng Thế Phong, anh nghĩ mọi việc sẽ theo ý anh sao? Anh lầm rồi!"

Liếc nhìn Thế Phong lúc này đang dọn dẹp kệ đựng sách, Thảo Như khẽ nén tiếng thở dài rồi quay bước ra khỏi phòng.

- Cô biết không? Những quyển sách cũng giống như con người vậy, đều có số phận, đều có bắt đầu và kết thúc. Cuộc tình của chúng ta cũng giống như nó, cũng có bắt đầu và cũng phải có kết thúc. Hãy chấp nhận kết thúc này đi, cho dù có đau như thế nào! Đừng cố gắng níu kéo, đừng để bản thân dần sâu vào sự mù quáng không lối thoát này nữa!

Giọng nói nhẹ nhàng của anh khiến cô khựng lại. Đây có lẽ là những lời nói thật lòng đầu tiên mà anh dành cho cô trong suốt ba năm xa cách. Những giọt nước mắt lại rơi mặc dù cô cố gắng kiềm chế. Cô chỉ mong đây là lời nói dối, chỉ là lời nói dối muốn cô phải rời xa khỏi cuộc đời của anh...

Bước ra khỏi cửa với dòng nước mắt lăn dài trên khuôn mặt, cô khẽ liếc nhìn người con trai đang đứng dựa vào cánh cửa, gương mặt xấu xí, đáng sợ kia đang nhìn cô với ánh mắt đau xót. Nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay cô đang dần rời xa mình, Hoàng Nguyên nhẹ giọng hỏi như là ân cần, như là vỗ về:

- Cậu ổn chứ?

- Tôi ổn, cậu không cần quan tâm đến tôi đâu! - Thảo Như một cái gạt bàn tay ấm áp ấy ra. Người cô cần lúc này là Thế Phong chứ không phải là cậu bạn học si tình kia. Tuy tấm lòng kia chân thật gấp ngàn lần Thế Phong, tuy lời nói kia có dịu dàng hơn Thế Phong, tuy bàn tay kia có ấm áp hơn Thế Phong... nhưng sao cô vẫn muốn được ở bên Thế Phong hơn. Như thế có phải là mù quáng như anh nói hay không?

Gạt bỏ tất cả, gạt bỏ cả con người đang đứng nhìn cô kia, Thảo Như bước đi trong sự hụt hẫng, thất vọng của Hoàng Nguyên. Anh xấu xí, cô kính trọng anh cũng đúng thôi, nhưng tình cảm anh dành cho cô là chân thành, tại sao cô lại không hiểu kia chứ?

- Tôi sẽ giết kẻ nào làm cậu thành ra như thế này! - Hoàng Nguyên cắn giận nói, một lời nói không hẳn là dành cho Thảo Như, cũng không hẳn là một lời nói đùa vu vơ. Lời nói là kết tinh của sự tức giận trong lòng anh. Bàn tay nắm chặt, rất chặt đủ để Thảo Như thấy sự việc càng lúc càng nghiêm trọng chứ không chỉ đơn thuần là một lời nói đùa!

"Chát!" Âm thanh vang lên trong sự đau đớn, bỏng rát. Cái tát này phải chăng là dành cho lời nói hồ đồ của Hoàng Nguyên hay là thay cho lời cảnh cáo? Cái đau từ da thịt bỗng chốc thấm vào tim anh, đau nhói! Thảo Như chẳng lẽ lại yêu Hoàng Thế Phong đến thế sao?

Ánh mắt dịu dàng chứa chan biết bao nhiêu đau khổ và bất lực, chỉ biết đứng nhìn người con gái ấy đi xa dần. Chỉ tại anh không biết cách nắm giữ, chỉ tại anh không biết làm thế nào để chiếm giữ trái tim cô để rồi lúc này đây lại đứng nhìn cô bước đi mà chẳng biết phải làm gì...

-----oOo-----

- A! Cậu đến rồi sao? Nhanh lên, sắp trễ học rồi! - Trúc Ly vừa nhìn thấy tôi đã hớn hờ kéo tôi đi ra cửa mặc cho tôi một muống đứt cả hơi. Nhưng... Tại sao lại đi bộ chứ?

Trúc Ly kéo tôi đi ra vườn, đi men theo lối mòn ở đó, đi được khoảng năm trăm mét thì trước mặt tôi là một hàng thông thẳng tắp rợp bóng mát. Hai chúng tôi đi theo con đường phía trước mà tôi cũng không biết nó sẽ dẫn đến đâu, có thể là một cái hồ hoặc một cái cây to nào đó? Tôi nghĩ đây là một buổi học ngoài trời!

Càng đi thì con đường càng mở rộng, chẳng mấy chốc thì xuất hiện điểm đến. Tôi ngạc nhiên không thốt nên lời, nó không như một buổi học ngoài trời như tôi nghĩ, cũng không có hồ, không có cây mà đó là một ngôi trường đồ sộ. Tôi không nghĩ đây là trường học, nó to hơn những gì trong trí tưởng tượng của tôi.

Ngôi trường được bao bọc xung quanh bởi một rừng cây xanh mát, mái trường có hình vòm rất kì lạ, có thể hiệu trưởng trường này muốn phá cách chăng? Màu tường vàng nhạt như những ngôi khác kết hợp hài hòa với những khung cửa màu xanh. Ngôi trường được chia làm ba khu bằng nhau nhưng tôi không biết những khu ấy dành cho ai, chỉ biết lẳng lặng đi theo Trúc Ly.

Mà từ lúc đi đến giờ hình như Trúc Ly chưa mở miệng nói một câu thì phải? Tôi khẽ lay Trúc Ly thì cô ấy giật mình, có vẻ như đang suy nghĩ việc gì quan trọng đây mà! Trúc Ly chẳng nói gì, liếc tôi từ đầu đến cuối rồi chột hét lên:

- Chiếc nón đâu? Tớ nhớ là để trên giường cho cậu rồi mà? - Tôi gãi đầu cười trừ đáp ứng nói:
- Tớ để trong cặp ấy, đội vào nhìn kì lắm!
- Đội vào ngay cho tớ! Chiếc nón ấy dùng để phân biệt các khối lớp đấy! - Trúc Ly có vẻ hơi khó chịu nói, tôi lập tức làm theo vì nếu để lâu nữa thì tính mạng tôi có thể sẽ bị nguy hiểm.
- Ở đây có tổng cộng ba khối. Khối A, B và C. Chúng ta học khối C nên đội nón đỏ, khối B là dành cho những giúp việc đã hoàn thành việc học và đang học nâng cao thêm kĩ năng làm việc, họ sẽ đội nón màu xanh. - Vừa nói Trúc Ly vừa chỉ tay vào những người lớn hơn chúng tôi chừng bốn, năm tuổi đang rào bước đi với bộ đồng phục giống tôi nhưng chỉ khác màu nón.
- Thế còn khối A? - Tôi gật gù nhìn những người khối B rồi thắc mắc hỏi.
- Là dành cho những quản lý chẳng hạn như chị Thảo Như và... - Trúc Ly nói lấp lửng như điều sắp nói đây rất khó phát ra.
- là ai nữa??? - Tôi sốt ruột hỏi nhưng vẫn không quên mở cặp ra xem Trúc Ly đã soạn cho tôi những gì.
- Và... Cậu chủ Hoàng Thế Phong! - Trúc Ly nói nhỏ vào tai tôi. - Điều này cậu đừng nói cho ai biết nhé! Đây là bí mật mà tớ tình cờ nghe được. Thúc ra thì các khối A thường học vào ban đêm nên không ai biết cả.

Tôi sửng người, không thể tin được những gì mình vừa nghe. Cái gì? Hoàng Thế Phong là một cậu chủ mà cũng phải học ngôi trường dành cho giúp việc sao? Mặc dù tôi không biết hẳn là ai nhưng mang danh cậu chủ mà lại học trong ngôi trường thấp kém này. Thật không thể tin được!...

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Và Thù Hận* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.